

BORILACKE VEŠTINE

BROJ 92

CENA 15 DINARA

NINĐA

SUNCE U OKU, SMRT U SRCU

Derek Finegan

SUNCE U OKU, SMRT U SRCU

Derek Finegan
SUNCE U OKU,
SMRT U SRCU

Izdavač:
NIP »Dečje novine«,
Gornji Milanovac

Za izdavača:
Miroslav Petrović,
generalni direktor

Glavni i odgovorni urednik:
Mirjana Šterijevski

Urednik:
Borivoje Lošić

Lektor:
Mirjana Jakovljević

Korektor:
Nada Maksimović

© 1991. DEN PRESS

NINĐA 92 — JANUAR 1991. GODINE

Izdaje NIP »Dečje novine«, Tihomira Matijevića 4, 32300 Gornji Milanovac. Telefoni: (032) 712-246, lokal 28, uredništvo, (032) 714-250 prodaja i (032) 710-529 pretplata. Telex: 13731. Broj tekućeg računa kod SDK u Gornjem Milanovcu: 61320-603-1263. Devizni račun kod Beobanke u Beogradu: 60811-623-16-257310-03292. Štampa »Litopapir«, Čačak.

Svim
čitaocima
želimo
srećnu Novu
1991. godinu.

Derek Finegan

SUNCE U OKU, SMRT U SRCU

Šamo na istoku planine upola skrivene plavkastom izmaglicom narušavale su monotoni pejzaž. Nebo boje rastopljenog olova i zaslepljujuće žuta kugla Sunca čija vrelinu sažeže crvenkasti pesak pustinje.

Vetra je bilo samo sat ili dva po izlasku Sunca i u tom vremenu jednolično lice pustinje povremeno su narušavali oblaci prašine premeštani sa jednog mesta na drugo. Kada je i njih nestalo, moglo bi se pomisliti da se posmatrač našao na planeti koja tek treba da upozna život.

Čalmers zavrte glavom i protrlja oči, već zamoren dugim gledanjem u daljinu. Iako je u pilotskoj kabini vladala normalna temperatura, dlanovi su mu bili vlažni od znoja.

— Vreme je da se nešto dogodi — prošaputa.

— Šta? Šta si rekao?

Na sedištu kopilota Hamid se trgao iz dremeža i začuđeno ga posmatrao. Čalmers shvati da je progovorio i steže zube, iznenada gnevajući se na sebe samog.

— Ništa, do đavola! Spavaj... Prokletstvo, nisam još sreo čoveka koji toliko spava kao ti, Hamide!

Lice Arapina ostade bezizrazno, kao i obično. Nekoliko trenutaka je fiksirao Čalmersa krupnim crnim očima, a onda se promeškolji u sedištu i sklopiti oči.

Promrmljavši neku psovku, Čalmers ponovo potraži pogledom planine na horizontu. Sijera Blanka, tri hiljade osam stotina i nešto stopa. Tu negde, u podnožju planina prolazi put, sada bez sumnje već ispunjen policijskim kolima.

Karizozo... Da, to je glupo meksikansko ime za obližnji gradić, stotinak milja severno od Alamogorda. Stotinu puta ga je video iz vazduha, ali još nijednom nije bio u njemu. Nikakav gubitak, verovatno.

Šta radi ta prokleta policija? FBI? CIA? Prokletstvo, da li oni uopšte shvataju šta se dogodilo?

Trgao se kad su se vrata iza njega otvorila. Hamid je samo na trenutak otvorio oči i pono vo ih sklopio, potvrđujući kod Čalmersa davno uvreženu sumnju da je sva ta opuštenost potpuno lažna i da je Arapin u svakom trenutku svestan šta se događa u njegovoj blizini.

— Nervozan, Čalmers?

I taj leni, razvučeni Fukudin glas ga nervira. Prokleta žuto kopile!

— Ne naročito — promrmlja. — Je li sve u redu tamo pozadi?

— U najboljem — isceri se Japanac. Zapravo, Amerikanac već treće generacije, ali je nje gova porodica uvek veoma bri žljivo čuvala krv svojih predaka od mešanja sa krvi belih varara, kako je objasnio Čalmersu još prilikom prvog susreta. — Zašto? Plašiš se da se onoj maloj ne dogodi nešto loše?

Čalmers se nasmeši. U redu, do đavola, nije ni pokušao da

prikrije od ostalih koliko ga je ta devojka uzбудila čim je ugledao.

— Tvoja zemljakinja, zar ne, Fukuda?

— Hmmm... možda samo je dnu četvrtinu ili tako nešto. Đavolski zgodna, a?

— Đavolski zgodna — uzdahnu Čalmers. — Kako se ona našla u avionu?

— Nova profesorova sekretarica, zamisli. Jutros je stupila na posao! — piskavo se nasmeja Fukuda. — Sreća je od početka na našoj strani, a, ortak?

Čalmers klimnu glavom. Odi sta, sve je teklo savršeno glatko, u dlaku onako kako su Fukuda i Hamid isplanirali.

Prethodne noći, na aerodromu u Alamogordu, Čalmers ih je sakrio u malom lir-džetu. Izašli su iz skrovišta kada se avion podigao sa tla, rano jutros, i sa dva hica likvidirali profesorove čuvare, momke iz FBI koji nisu očekivali nikakvu opasnost u već rutinskom letu između Alamogorda i aerodroma u Albukerkiju.

Njihova tela sada su u zadnjem delu aviona. Zajedno sa telom Vintera, Čalmersovog ko pilota...

Trebalo je da pre više od dva sata budu na aerodromu u Albukerkiju, gde bi zapravo i počeo pravi posao za onu dvo-

jicu iz FBI. Profesor Litldžon je đavolski važna ličnost, očevi dno. Ne samo zato što su ga čuvali momci iz FBI, već i zato što su Fukudini naredbodavci spremni da plate milion dolara za profesora i njegovu elegantnu tašnu od meke kože...

— Rusi? — upitao je jednom, osećajući da ne može odoleti Fukudinoj ponudi od koje mu se zavrtilo u glavi. Japanac ga je samo bezizrano pogledao, znak da je i to jedna od tema o kojoj se ne može razgovarati.

Uostalom, ne zanima ga... ako sve bude u redu, uskoro će dobiti dovoljno goriva za duži let i Fukuda će mu reći koji će kurs uzeti.

— Oni će biti razumni — ubeđivao ga je Japanac. — Ne žele da izgube profesora, shvataš. Dopustiće nam da ga odve demo, u nadi da će ga na neki način vratiti.

— Hoće li uspeti?

— Otkud znam? Naš posao je da ga predamo ljudima koji sad čuvaju lov za nas. Šta će se posle toga dogoditi sa profesorom, ni najmanje me ne zanima!

— Zašto ne odeš malo pozadi — predloži iznenada Fukuda.

— Šta?

— To će ti pomoći da malo smiriš nervozu, zar ne? — ce-

rio se Japanac. — Hamid i ja nećemo ti smetati, zar ne, Hamide?

Drugi čovek promrlja nešto nerazgovetno, iako je Čalmers imao utisak da mu se Fukudina ideja nimalo ne dopada.

Utoliko gore po njega, pomisli osvetnički. Međutim...

— Šta ako... ako nam se jave?

— Nas dvojica se već sasvim lepo snalazimo sa radio-uređajem, Čalmers.

— Sigurno?

— Mi smo profesionalci — grleno se nasmeja Fukuda. — Recimo, pre ovog posla prove li smo puna tri dana u jednom istom ovakvom avionu da bismo ga dobro upoznali... Ako bude potrebno, jedan od nas dvojice moći će sasvim lepo da upravlja njime!

Čalmers iznenada oseti jezu po leđima. Prokletstvo, na takvu mogućnost uopšte nije ni mislio!

Sve do sada bio je siguran kako dvojica otmičara ne mogu bez njega, bar ako žele da produže put avionom. Međutim...

— Pa — reče ležerno — možda i nije loša ideja da malo bolje pogledam tu devojčicu...

Fukuda se priljubi uza zid da bi ga pustio da prođe. Zatvarajući vrata pilotske kabine za

sobom, Čalmers potraži pogledom devojkicu.

Sedela je pored profesora, za valjena u udobno sedište. Ruke su joj bile vazene na leđima tako da nikako nije mogla povući naniže mini suknju, po dignutu tako visoko da je sa svog mesta Čalmers mogao videti zlatnu boju svile njenih gaćica.

»Đavolski zgodna devojkica!«, ponovi Čalmers u sebi, oblizujući iznenada suve usne. »Đavolski zgodna!«

Izrazito niskog rasta, ali građena kao boginja. Možda su joj grudi malo prevelike, ali tanka bluza odaje da pune i čvrste dojke savršeno stoje bez ikakve pomoći prslučeta...

Ljupko i nežno lice sa sočnim usnama, pod čitavim slapom crne kose. I te krupne i duboke oči koje ga zagonetno gledaju...

Čalmers dobacj letimičan pogled profesoru koji je blaženo hrkao u svom sedištu. Sredstvo za spavanje, naravno; Litldžon je postao gotovo histeričan kada su dva mrtva tela pala doslovno pred njegove noge.

Prokletstvo, kada bi samo mogao da bude siguran u onu dvojicu iza svojih leđa?

»Još uvek si im potreban, Čalmers«, reče neki glas u njegovoj glavi. »Možda su i oni pi-

loti, ali nije dovoljno biti pilot pa da ti uspe da podigneš ovu pticu sa peska pustinje... Za takvo nešto čovek mora da bude Pit Čalmers!«

Malo umiren tom pomisli, Čalmers načini korak prema devojci.

— Hej! — reče promuklo. — Da li ti je neko već rekao da si đavolski uzbudljiva, mala?

Posmatrala ga je netremice, kao da nije ni čula njegov glas i to razgnevi Čalmersa. Prokletstvo, nema te ženske na svetu koja može nekažnjeno ignorisati momka kao što je on!

Prišao joj je naglo i položio šake na uska ramena, pritiskujući je dublje u sedište. Da, nema ničega pod tom tankom bluzom, kako je odmah i video...

— Želim te! — reče grubo. — I uzeću te. Odmah, sada!

— Sa rukama vezanim na leđima?

I glas joj je uzbudljiv, boga mu! Dubok, i malo promukao, baš onakav kakav voli kod žena!

Dve moćne šake jednim pokretom pokidaše dugmad na grudima devojke i Čalmers se zagleda u nage dojke. Još su lepše i čvršće nego što ih je zamišljao!

Grubo ih je stegao, milujući palcem bradavice. Devojkica ga je i dalje netremice gledala,

kao da se baš ništa ne događa s njenim telom.

— Kučko! — reče promuklim šapatom Čalmers. — Pokušavaš da me ubediš kako te ovo ne uzbuđuje, a?

— Na takav način? Ne.

Potpuno miran, sabran glas, a opet glas koji ga izluduje!

— Je li? A šta kažeš na ovo?

Raskopčao je pantalone, žurno, otkrivajući koliko je uzbuđen. U crnim očima, međutim, nije bilo ni traga nekom osećanju.

— Pokušavaš da me impresioniraš, pilotu?

— Ma hajde! — isceri se Čalmers. — Nemoj mi reći da si ikada videla ovakvu batinu!

Prokletstvo, nijedna žena još nije ostala ravnodušna pred njegovim ogromnim udom... Većina je reagovala zastrašeno, istina, ali je bar reagovala, a ova mala ovde...

— Prestani da se uzdržavaš — reče joj. — Osetićeš ga za koji trenutak u sebi i znam da će te izludeti... kao i svaku koja ga je osetila. Čemu ta gluma, do đavola?

Nikakvog odgovora. Nikakvog osećanja u tim dubokim, neprozirnim očima!

Psujući kroz zube, Čalmers je zgrabi oko zadnjice, pokušavajući da strgne tanku, iznećujuću jaku svilu.

Trgao se na šum iza sebe i naglo okrenuo, zatvarajući hitro ziper na pantalonama. Neka je proklet ako priredi predstavu toj dvojici prljavih voajera!

Fukuda zastade na otvorenim vratima i mutnim očima se zabulji pred sebe. Okruglo lice bilo mu je pepeljasto, obe ruke čvrsto stisnute na trbuhu, tako da Čalmersu na pamet pade apsurdna pomisao kako pod jaknom krije neku žustru malu životinju koja se uporno bori da izađe...

— Šta se, do đavola, dogodilo? Fukuda?

Japanac hitro ovlaži jezikom usne.

— N-n-n-prostenja. — N-n...

— Šta?

Fukudine šake ne izdržeše pritisak pod jaknom i naglo se razdvojiše. Čalmers užasnuto kriknu, ustupajući korak unazad.

Kroz horizontalni prorez na koži jakne navre najpre talas crne krvi, a za njim, nalik ružičastim zmijama, creva iz Fukudine utrobe!

— Ninda! — reče Japanac sasvim razgovetno, padajući na kolena. — Ninda je tu!

*
* *

S naporom gutajući pljuvačku, iznenada nekog neobičnog metalnog ukusa, Čalmers ščepa dršku revolvera sa kratkom cevi, sve dotle bezbedno skrivenog pod košuljom na leđima.

Prilika u odeći boje pustinjskog peska zastade na vratima pilotske kabine, korak iza Fukude koji je, sada već staklastih očiju, klizio naniže, prema odvratnoj, gmizavoj smesi krvi i utrobe na podu. Čalmers kriknu, više od straha nego od iznenađenja.

Visok čovek, uskih kukova i širokih ramena. Zapravo, jedino neobično na njemu je to što mu kapuljača prekriva čitavu glavu, ostavljajući samo dva uska izreza na licu, kroz koje Čalmersa motre dva hladna i opasna oka.

Da, i taj kratki, malo povijen mač u desnoj ruci, Oruđe kojim je maločas, bez sumnje, otvorio Fukudinu utrobu!

I odsekao Hamidovu glavu, koja sada takođe iznenađeno posmatra Čalmersa razrogačnim očima, dok visi u ruci nepoznatog okačena o duge vlasi kose...

Oružje u Čalmersovim rukama kao da se tvrdoglavo opira lo njegovom pokušaju da me-

tak ubaci u cev. Stežući zube, pilot ga natera na poslušnost i podiže prema nepoznatom, osećajući, međutim, da taj gest zapravo nema nikakvog značaja.

— Ne budi lud, čoveče — reče ovaj, dubokim, muževnim glasom koji tkanina maske nije mogla da priguši. — Zar nisi čuo svog prijatelja?

— Š-šta to znači?

— Rekao ti je da dolazi ninđa — kratko se nasmeja maskirani. — Ja sam ninđa!

— Gluposti! — odvrati Čalmers sa samopouzdanjem koje nije osećao. — Ninđe ne postoje! Oni su samo glupa priča za malu decu!

Fukuda na trenutak podiže lice sa poda. Pod maskom od krvi i zelenkastog sadržaja creva Čalmers nasluti nešto kao osmeh, pre nego što glava umirućeg ponovo pade i umiri se na podu.

Osmeh? Zašto bi se Fukuda smejaio u svom smrtnom času?

— Japanac — reče nepoznati — zna da ninđe nisu samo legenda. Odnosno, znao je...

— Prokletstvo, pa šta i da nisu? Ovaj pištolj u mojoj ruci svakako nije plod mašte!

— To upravo pokušavam da ti objasnim, čoveče. Pištolj će ti koristiti koliko i svako drugo

oružje protiv mene. Koliko i slamka davljeniku...

— O, je li? — izazivački reče Čalmers. — Pa hajde da vidimo da li je tako!

— Pucaj — sleže nepoznati ramenima.

— I hoću, do đavola!

Stežući zube, Čalmers podiže oružje obema rukama i pritisnu okidač. Činilo mu se da je svu energiju svog tela uneo u taj mali pokret prstom, ali...

Ali pištolj ne opali!

— Vidiš? — nasmeja se maskirani. — Tvoje oružje ne deluje, zar ne?

Užasnut, Čalmers je buljio u komad metala u svojim šakama, neprestano ponavljajući ko mandu kažiprstu desne ruke da pritisne okidač. Bez obzira na to, prst je mirovao, kao da pripada nekom drugom, a ne njemu, Čalmersu!

— Dosta je bilo igranja, pilotu — reče nepoznati. — Baci taj pištolj!

S promuklim krikom, Čalmers zavitala cručje prema licu nepoznatog. Ovaj se ne pomeri sa mesta; samo munjevitim pokretom podiže Hamidovu glavu i zakloni se njome.

Pištolj pogodi drškom mrtvo lice među same oči i pade na pod. Nemarno odbacujući odsečenu glavu za njim, maskirani prekorači Fukudino telo i pri-

de Čalmersu koji više nije imao snage ni da se pomeri sa mesta.

— Dakle? Da čujemo priču od početka, pilotu...

— On nije glavni, Les — reče devojka tiho. — Japanac je bio glavni...

Kratki mač u ruci nepoznatog jednim potezom preseče veze koje su sputavale devojku. Dižući se sa sedišta, ona prekloni bluzu na grudima, izbegavajući Čalmersov pogled.

— Da, tako je — reče ovaj nesigurno. — Ja... stvarno nisam znao šta se događa... Fukuda, on je izdavao naređenja, a ja...

— Ti si ih samo izvršavao — nasmeja se kratko ninda. — Su miko, kako je profesoru?

— Spavaće još najmanje jedan sat — odgovori devojka. — Ne brini, dobro su pazili da mu se nešto ne dogodi!

— Naravno da su pazili — onaj koji je sebe nazivao nindom, oštro je motrio Čalmersovo lice kroz izreze na kapuljači. — Profesor je njihova karta za izlazak iz zemlje i ček na... koliko dolara, pilotu?

— M-milion...

— Za svu trojicu?

— Da. Ali, ja...

— Tvoj deo verovatno je bio najmanji — nasmeja se ninda, ali je taj smeh zvučao zlokob-

no, filtriran gustom svilom kostima. — Ko je naručio otmicu?

Čalmers odmahnu glavom.

— Ne znam, tako mi Boga. Pitao sam Fukudu samo jednom... nije želeo da govori o tome...

Zaćutao je naglo, jer mu je savijeni vrh kratkog mača dotakao grlo. Pomerio se unazad, ali mu je iza leđa bio zid. Progutavši pljuvačku, Čalmers čak zadrža dah kako bi ublažio do dir tog jezivo hladnog metala na grkljanu.

— Sigurno, pilotu?

Nije smeo da progovori, čak ni glavom da klimne, ali je užas u njegovim očima verovatno rekao nindži kako Čalmers nema hrabrosti da laže u ovačkoj situaciji. Bilo kako bilo, maskirani povuče natrag ruku sa mačem i njegov pogled susrete se sa pogledom devojke.

Ona se nasmeši, sležući ramenima. Čak i u položaju u kojem se našao, Čalmers ne odole trenutnoj pomisli na lepotu tih grudi koje je koliko maločas milovao...

— Sam si kriv, Les — reče crnokosa. — Prebrzo si odlučio da ubiješ tu dvojicu. Oni bi svakako mogli da ti kažu kome profesor Litldžon vredi milion dolara!

— Sad je kasno — promrm-lja ninda. — U svakom slučaju, ostaje nam varijanta B, zar ne? Pilotu, koliko goriva imaš u rezervoaru?

— Minimum... Koliko do Albukerkija, sa pet odsto rezerve, za svaki slučaj. Propis...

— Znam za taj propis. Zami-sao je bila da nijedan avion sa nekom važnom ličnošću ne može napustiti vazdušni prostor SAD. Hmmm...

— Da, tako je — promuklo je govorio Čalmers, malo ohrabren. — Poslao sam poruku kontroli leta u Albukerkiju i mislio sam da će već biti neke reakcije, ali...

— Oni nisu primili tvoju poruku — nasmeši se devojka.

— Šta?!

— U svojoj torbici — objasni crnokosa — imam elektronsku igračku koja te je ubedila da govoriš sa kontrolom leta u Albukerkiju, iako je domet tvog radio-uređaja u ovom trenutku praktično stotinak jardi!

— Hoćete... hoćete da kažete da oni, kontrola leta...

— Još uvek pojma nemaju šta se dogodilo. Iako pretpostavljam da je uzbuna već data i da će se prvi tragači uskoro pojaviti i nad ovim delom pustinje — dodade ninda. — Reci mi, pilotu, da li se varam, ili

možemo sa ovom količinom goriva stići do Alme?

— Na granici sa Arizonom? Hmm... imamo planine na tom pravcu. Vajtvoter Boldi i...

— Primaš li opkladu? Po hiljadu dolara da ćemo sleteti među planine severno od Alme sa poslednjim kapima goriva u rezervoaru?

— Nemam hiljadu dolara — muklo odvrati Čalmers. — I... nikada ne bih sklopio opkladu koju ne mogu da naplatim zato što ću poginuti ako je dobijem!

— A zar misliš da imaš šanse da preživiš, pilotu?

Pitanje ninđe bilo je postavljeno glasom tako hladnim da Čalmers još jednom oseti kako mu se znoj hladi na leđima. Podigao je instinktivno pogled naviše, kao da kroz oplatu aviona pokušava da vidi nebo i spasonosne letelice tragača na njemu.

Da, i FBI, i CIA, i policija u ovom času pozdravio bi srećnim osmehom, jer mu je instinkt govorio da nijedan od tih tri moćne organizacije, čak ni sve tri odjednom, ne bi mogle biti opasne kao ovaj čovek ledenog glasa...

— Idemo, Les — tiho reče devojka. — Tražiće nas najpre na jugu, ali i oni znaju da je

krug u kojem mogu naći avion ograničen...

Ninđa pokaza Čalmersu glavom prema kabini.

— Na svoje mesto — zapovedi. — Kako se zoveš?

— Č-Čalmers... Viktor Čalmers.

— Vrlo dobro, Viktor. Pretpostavljam da si dobar pilot i da ćeš uspeti da dignesh ovu ptičicu sa peska. Ovo mesto je pažljivo izabrano, zar ne?

— Jeste. Fukuda... on je insistirao da ga i sam pogleda pre početka operacije...

— Dolazili ste ovamo? Avionom ili kolima?

— Kolima. Zašto?

— Loša ideja. Taj Japanac je bio đavolski neoprezan, Čalmers. Pustinja nije tako prazna kako se nama obično čini; pravo je čudo kako tragači još nisu stigli ovamo!

Nastojeći da ne gleda prema obezglavljenom telu u sedištu kopilota, Čalmers rutinskim pokretima počeo da priprema avion za let, svestan da je pogled ninđe sve vreme uprt u njegove ruke i da ovaj veoma dobro poznaje čitavu proceduru polantanja.

Kada je sve bilo spremno i čitav oblak prašine se digao iza aviona kada su motori proradili, Čalmers upitno pogleda maskiranog.

— Idemo — reče ovaj. — pr okletstvo, ta prašina će se videti sa stotinu milja rastojanja!

Stežući zube, potpuno konce ntrisan na posao od kojeg je, sasvim doslovno, zavisio njegov život, Čalmers pokrete mali avion, osećajući kako on neprirodno poskakuje po neravnoj podlozi. Ipak, brizina se neprestano povećavala i on zadovoljno odahnu kada se točkovi na glo odlepiše od tla.

— Dobar si — tiho reče ninda. — Fukuda bi bio veoma zadovoljan s tobom...

Čalmers očuta. Obliznuo je osušene usne, nastojeći da se sada, kada let ne zahteva previše od njega, koncentriše na onu jednu jedinu slabašnu iskru nade koja mu je nekoliko trenutaka ranije blesnula pred očima.

Ako bi, nekako, uspeo da se dočepa pištolja za Hamidovim pojasom i njime sredi tog maskiranog tipa, čitava priča izgledala bi sasvim drukčije. Štaviše, uz srećan sticaj okolnosti, mogao bi još izaći kao heroj, do đavola!

Profesor je još uvek u dubokom snu. Devojka...

Da, nju bi morao takođe da eliminiše. Šteta, do đavola, ali... čoveku je njegova zadnjica uvek najpreča, zar ne?

Progutavši pljuvačku, Čalmers se usudi da progovori.

— Mogu li... mogu li da dobijem malo vode? Osećam se užasno loše!

— Ne čudi me — nasmeja se maskirani iza njegovih leđa. — Ni ja se ne bih osećao bolje na tvom mestu... Očekuješ da odem u kabinu i donesem ti vodu, zar ne?

— Ne... Ovaj ja...

— Zar misliš da bi sa Arapi novim pištoljem prošao bolje nego sa svojim, Čalmers? Čoveče, zar ne shvataš da mi ti odista ne možeš nikako naškoditi?

Čalmers zaškruta zubima.

— Da moj pištolj nije otkazao — reče — sve ovo bi sasvim drukčije izgledalo, prijatelju!

— Tvoj pištolj nije otkazao. Otkazalo je tvoje telo, Čalmers. Hipnoza.

— Šta?

— Hipnoza — ponovi ninda. — Moj pogled jednostavno je blokirao tvoje pokrete. Gledao si nekada zvečarku i prerijskog kunića?

— To je nemoguće izvesti, prokletstvo!

— Misliš? Pitaj kunića, Čalmers!

Pilot začuta, ali mu je pogled neprestano kružio po horizontu. Te budale iz obezbeđe-

nja do sada su morale obavesti ti avijaciju, prokletstvo! Jedan, samo jedan »Fantom« iza njihovog repa i pretnja da će otvoriti vatru bila bi dovoljna da ih dovede do aerodroma u Albukerkiju. Ili do još bližeg, u Konsekvensesu, na obali jezera...

Shvatio je da je to samo prazna nada kada se pred njima ukazao planinski lanac čiji su se vrhovi gubili u oblacima. Ni malo retka pojava u ovo doba godine, znao je Čalmers.

— Moramo na još veću visinu — promrmlja — ako želimo da pređemo te planine, a gorivo...

— Poznaješ klanac između Vajtvoter Boldija i Mogolon Pika, Čalmers?

— Klanac? Zašto?

— Dovoljno je širok da ovaj avion proleti njime.

— Ti si lud! — strese se Čalmers. — Ne bih se usudio tako da zađem ni u sportskom avionu, dva puta sporijem od ovoga. A još ako u klancu ima magle, a biće je, sasvim sigurno... Čoveče, ima i lepših načina da izvršimo samoubistvo!

— Možda, ali sam ja odabrao baš ovaj... Imam dva jaka razloga što to zahtevam od tebe, Čalmers. Prvi je ušteda goriva, a drugi što će nas neki od radara svakako uhvatiti ako se

popnemo na dovoljnu visinu da preletimo planine.

Čalmers rukavom bluze obriše čitav potok znoja koji mu naglo pocuri niz čelo.

— Postoji nekoliko mesta na koje bi se moglo sleteti... na OVOJ strani planina!

— To me ne interesuje. Ako nemaš dovoljno nerava za taj klanac, Čalmers, prepusti meni upravljanje.

— Ne čini to, za ime božje! — prostenja pilot. — Svi ćemo izginuti, čoveče, svi!

Jedna teška šaka pade mu na rame i Čalmers se izvuče iz sedišta, nimalo lak manevar u skučenom prostoru. Drhtao je čitavim telom, ali iz straha se nije rodila snaga sposobna da se odupre tom užasnom čoveku čije lice još nije video.

Niti će ga videti, kako stvari stoje...

Magle je bilo u klancu, naravno. Stežući obema rukama naslon sedišta kopilota, više i ne zapažajući telo u njemu, Čalmers je buljio kroz pleksi-glas kabine u čeljusti klanca koje su se tobože gostoljubivo otvarale pred avionom, samo zato da bi ga što sigurnije smrvile među svojim zubima od kamena...

On, naravno, nikada nije ni pokušao da leti kroz klanac. Niti je ikad čuo da je bilo ko-

pokušao tako očiglednu glupost.

— Kao što vidiš — reče ninda: savršeno mirnim glasom — ovde ima sasvim dovoljno prostora.

Deo kojim su leteli blago se povijao prema jugu, skrećući sa osnovnog pravca jug-jugoza pad, ali je Čalmers znao da je negde pred njima oštar pregib, gde među zidovima klanca treba naglo skrenuti na jug.

— Još imamo vremena da povećamo visinu — molio je. — Ne možeš proći koleno klanca, čoveče, ne možeš! I pogledaj: gorivo je gotovo sasvim pri kraju!

Kako to obično biva u planinama, magla ih je obavila iz nenadno, bez upozorenja. Čalmers prodorno kriknu, instinktivno sklapajući oči, jer je imao utisak da punom brzinom jure pravo u sivi zid.

Taj zid je od zgusnute vodene pare, istina, ali on sasvim sigurno zna da je iza njega još jedan, od vrlo opipljivog crvenkastog kamena!

— AAAAHHH!

Samo njegovi refleksi pilota zadržali su ga u istom položaju kada se avion oštro nagnuo na levi bok. Čovek za komandama letelice, međutim, sedeo je potpuno mirno, pokrećući pali-

cu jedva приметnim, preciznim pokretima.

— Najgore je iza nas — reče ninda, ispravljajući avion. — Priznajem, to koleno je gaddno, naročito kada je vidljivost nula...

— Neka sam proklet! — prostenja Čalmers, ne verujući svojim čulima. — Pa mi smo prošli, prošli!

Osetio je da avion gubi visinu, a magla oko njih počela je da se proređuje, tako da je sve češće mogao da nasluti dno i zidove klanca.

Uskliknuo je kad je avion iz leteo iz klanca i horizont se proširio na desetine milja unakolo, ali oduševljenje nije trajalo dugo. Crveno oko indikatora treperilo je neprekidno, zloslutno najavljujući da moćni motori svakog trenutka mogu prestati da rade, prepuštajući ih na milost i nemilost za konu gravitacije.

Jecajući, Čalmers skliznu niz zid kabine, buljeći u crvenu lampicu indikatora i altimeter koji je pokazivao da avion postepeno gubi visinu, ali ne dovoljno brzo, ne dovoljno brzo!

Čak i da goriva bude do kraja... GDE će se spustiti u brdovitom predelu severno od Alme? Gde?

Još dve stotine stopa... stotinu osamdeset... još...

— Gospode bože na nebesima! — prošaputa Čalmers. — Gospode bože na nebesima!

— Nismo više na nebesima — kratko se nasmeja ninda. Njegov glas odzvanjao je u tišini pilotske kabine, neobičnoj tišini na koju se Čalmers ni je mogao navići, jer još nikada mu se nije dogodilo da motor začuti dok je avion još u vazduhu!

Sto pedeset stopa... previše da bi se bilo šta moglo učiniti sa letelicom koja nije građena za planinarenje, poput jedrilice!

Ruke ninde, međutim, i dalje su savršeno mirno počivale na komandama, a isto tako mirno bez potresa, avion je klizio naniže, gotovo kao da ga neka čudesna, natprirodna sila održava u vazduhu uprkos svim zakonima aerodinamike...

— Sada se drži, Čalmers — dobaci ninda preko ramena. —

Dolazi ono najgore!

Čalmers ponovo sklopi oči, zahvaljujući Bogu što sa mesta gde se nalazi ne može videti tle ispred njih. Ako već mora da umre, do đavola, neka to bude brzo!

Prvi dodir sa tlom nije bio tako strašan, ali drugi...

Čalmers zaurla, osetivši instinktom pilota da se stajni trap pod njima lomi i da ga sa

mo deseti delove sekunde odvajaju od sudara sa nekom mnogo opasnijom preprekom. Prazni rezervoari, koji su do maločas pretili da ih ubiju, sada su, hvala Bogu, na njihovoj strani. Ako ništa drugo, bar neće biti plamena sposobnog da za nekoliko sekundi proždere i avion i putnike u njemu!

Nagnut sasvim na levu stranu, avion dokači krilom tle i obrte se u mestu, kršeći bokom i repnim delom žbunje po okolnom terenu.

Poskočivši još samo nekoliko puta, letelica se umiri u gotovo normalnom položaju i Čalmers sa nevericom podiže pogled.

— S-spustili smo se?

— Da — nasmeja se ninda. — Mi smo se spustili, a ti... ti smrdiš, Čalmers!

Pilot se uspravi, osećajući kako mu kolena drhte. Pridržavajući se rukom za zid, on spusti pogled niz sebe, s gađenjem shvativši da su mu čitav prednji deo pantalona i jedna nogavica potpuno nakvašeni te čnošću odvratnog mirisa...

*

* *

Visok i mršav, uskog aristokratskog lica sa oštrim crtama,

pod gustom belom kosom, profesor Litldžon s nevericom za vrte glavom.

— Čekajte malo... KO su ti ljudi koji su me oteli i GDE se, do đavola, nalazimo?

— Njih možete videti — suvo se osmehnu visok, crnokosi čovek preplanule kože i tamno plavih ojiu. — Nimalo prijetan prizor, verujte; bio sam pri nuden da ih sve pobijem.

— A Čalmers? Pilot?

— Žao mi je, profesore. I on je radio za njih.

— Popijte ovo — tiho reče devojkica pružajući mu čašu sa nekom penušavom tečnošću. — Ovo će eliminisati dejstvo uspavljujućeg sredstva, tako da ćete moći da hodate.

— Šta je to? — nepoverljivo upita Litldžon.

— Nešto što će vam prijati — čvrsto reče ona. — Hoćete da ja probam pre vas, ako nemate poverenja u mene?

Litldžon odmahnu glavom i otpi malen gutljaj tečnosti malo oporog ukusa.

— Nije tako loše — promrmlja. — A zašto, do đavola, moram da hodam? Zar ne možemo radio-vezom potražiti pomoć?

— Bojim se da ne možemo — odgovori muškarac. — Vidi te, profesore... tehnički, vi ste još uvek oteti!

Litldžon vrati ispražnjenu čašu devojkici, osećajući kako mu nova energija struji žilama. Sve oko njega kao da je dobilo oštrije obrise, a i lica dvoje ljudi pred njim sada su, činilo mu se, pokazivala mnogo više emocija nego nekoliko trenutaka ranije.

— Aha — reče. — Mislim da shvatam. Vas dvoje ne želite da me vratite vlastima, je li tako? Zašto?

— Napitak već deluje, kako vidim — osmehnu se devojkica. Čudno, osvojila je profesora, iako su se poznavali tek nekoliko sati i neki instinkt mu je govorio da je ona jedna od onih žena kojima se može verovati.

Nije to imalo nikakve veze sa seksom, iako je profesor još uvek daleko od godina u kojima ga pol njegovih saradnika više neće zanimati. Motivi, uostalom, ni njemu samom još uvek nisu bili dovoljno jasni; kao i mnogo puta do tada prepušio se instinktu koji ga još nijednom nije prevario u odnosima sa ljudima u njegovoj okolini.

— Novac nije u pitanju — reče Litldžon zamišljeno. — Ni politika, zar ne?

— Ne — odgovori muškarac koji se profesoru predstavio imenom Leslie Eldridž. — Vidi-

te, mi bismo želeli da se dočepamo ljudi koji su naručili vašu otmicu...

— I?

Nasmejali su se, oboje, vedrim smehom ljudi mirne savesti.

— Da, ima još nešto — klimnu devojka glavom. — Mi vam možemo pomoći da donesete odluku šta učiniti sa hartijama koje imate u toj tašni...

Litldžon instinktivno privuče sebi predmet od fine kože.

— Vi... videli ste čega ima unutra?

— Jesmo, profesore. I do sada smo naslućivali da je to otkriće užasno opasno, a sada smo potpuno sigurni u to.

— Onda vi — blede se osmehnu profesor — znate o njemu više nego moji pretpostavljeni...

— Ne verujem. Nemojte ih potcenjivati, profesore. Ta dva džimena koji se nisu nijednog trenutka odvajali od vas nisu se tu našli slučajno.

— Mislite da...? Prokletstvo, kad malo bolje razmislim, verujem da ste u pravu!

— Ima otkrića — tiho reče devojka — koja su suviše opasna da bi postala monopol samo jedne strane. Iskušenje je preveliko, naročito za političare kojima bi moglo pasti na pa-

met da na taj način uđu u istoriju kao veliki pobednici... O vojnicima ne želim čak ni da govorim.

— O vojnicima kao što je general Berk — dopuni tiho Eldridž. — Kad nađemo bezbedno skrovište, pokazaću vam svoj dosije o njemu. Imam opljive dokaze o njegovoj umešnosti u nekoliko većih ratnih sukoba u poslednje vreme, profesore...

— To me ne bi iznenadilo — složi se Litldžon. — Međutim... stvar nije tako jednostavna kao što vama izgleda. U moje istraživanje uložen je ogroman novac, recimo.

— U to ne sumnjam — reče Eldridž. — Novac uzet od poreskih obveznika i potrošen za svrhu o kojoj čak ni senatske komisije neće znati ništa više sem šifrovanog imena. Profesore, znam da nije lako učiniti ono što zahtevamo od vas. Nemojte ni hitati sa odlukom, nadam se da ćemo imati više vremena za razgovor kada budemo na bezbednijem mestu nego što je ovo.

— To znači pešačenje — uzdahnu Litldžon. — Niste mi rekli gde smo... ili to možda krijete od mene?

— Nema razloga za to — sleže devojka ramenima. — Nalazimo se tridesetak milja sever-

oistočno od Alme i imamo oko deset milja pešačenja do najblažeg naselja.

— Vreme je da krenemo — dodade Eldridž, zabacujući na rame torbu od grubog platna, veoma neobičnog oblika. — Po stoji mogućnost da je neko primetio spuštanje aviona i obavestio vlasti o tome i zato ipak moramo što pre odavde...

Litldžon se s naporom uspravi, čvrsto stežući tašnu uz bok.

— Znam da ne vredi da pitam, ali... šta biste učinili sa mnom ako odbijem da hodam?

— Ništa strašno — Eldridžov sugestivni pogled prinudi profesora da obori oči. — Postoji način da vas navedemo da učinite mnogo toga protiv svoje volje.

— Zastrašivanjem? Ima ljudi kod kojih to neće upaliti, Eldridž.

— Znam, Šta mislite o hipnozi?

— Hipnoza — Litldžon klimnu glavom. — Daaa... Vi ste, koliko vidim, čovek veoma raznovrsnih mogućnosti, Eldridž.

— Ne bih želeo na pribegnem tome, profesore — upozori visoki, crnokosi čovek. — Mogao bih vas naterati da hodate miljama i miljama, savlađujući sve moguće vrste prepreka, sve dok u mišićima imate

makar jedan atom snage. Upozoravam vas, međutim, da te lo koje se kreće kao automat troši mnogo više energije nego što je potrebno. Posledice bi, po vas, bile užasne.

— Znam — uzdahnu profesor. — Zapravo, nisam ni imao na umu da vam se suprotstavim... ali i vi imajte u vidu da već godinama nisam pešice prešao više od dve stotine jardi odjednom!

— Evo prilike, onda, da proverite u kakvoj ste kondiciji — osmehnu se devojka. — Da li bi vam bilo lakše ako ja ponese tu tašnu?

Litldžon načini instinktivni pokret odbrane, ali se odmah potom nasmeja sam sebi.

— U pravu ste, mis Sumiko — reče. — Da ste to želeli, do sada biste me mogli likvidirati i odneti te hartije iz tašne. Izvolite...

Neobična trojka uputi se u pravcu zapada, oprezno korajući po neravnoj i kamenitoj padini koja se, srećom, spuštala u smeru kojim su hodali. Nisu se mogli držati prave linije, zaobilazeći gomile kamenja i bodljikavog žbunja, ali profesor steče utisak da još nijednom nisu skrenuli sa osnovnog pravca više od nekoliko jardi.

Sunce je sa neba nemilosrdno pržilo, a vreli vazduh ispu-

njavala fina i sitna crvenkasta prašina, podignuta sa tla pokretom njihovih nogu. Već po sle prvih stotinak jardi profesor Litldžon zastade da skine sako i malo čvršće veže pertle na cipelama.

Eldridž i devojka se pogledaše. Čak i ako uspeju da održe ovakvo spor početni tempo čitavih deset milja, a od profesora se ni toliko nije moglo očekivati, proći će više od tri sata pre nego što se približe putu i najbližem naselju.

— Dođite, profesore — reče, zastavši pred njim, poluokrenut. — Na moja leđa.

— Šta?

— Samo se popnite. Nema te više od sto sedamdeset funti težine, je li tako?

— Ne! — odlučno odmahnu glavom Litldžon, izmičući se korak unazad. — To ne dolazi u obzir, mladi čoveče!

— Nemamo drugog izbora — strpljivo odgovori Eldridž. — Osećam da tragači nisu daleko, a ona olupina aviona iza nas vi di se iz vazduha sa nekoliko milja rastojanja!

Vrteći glavom, profesor dopusti Eldridžu da ga obuhvati oko butina i podigne, a on sam obavi ruke oko vrata mlađeg čoveka.

— Neće biti baš udobno — reče Eldridž, postepeno ubrza-

vajući korak — ali se nadam da neće predugo ni trajati...

Uprkos teretu, Eldridž je na predovao fantastičnom brzinom, hitro zaobilazeći prepreke, tako da ga je devojka jedva sustizala, opterećena sada ne samo profesorovom tašnom već i onom neobičnom torbom od grubog platna koja je Litldžonu odmah pala u oči.

Sat kasnije, u zaklonu gušćeg žbunja koje je davalo i ne što hladovine, Eldridž oprezno spusti profesora na tle, ali se ovaj ipak zatetura.

— Prokletstvo! — zastenja. — Moje noge... uopšte ih više ne osećam!

Eldridž se osmehnu. Uprkos napornom hodanju pod teretom po užasnoj vrućini, po njegovom licu i telu nije bilo ni kapi znoja, a delovao je savršeno sveže i odmorno, daleko odmornije od devojke kojoj se tanka bluza gotovo sasvim zal lepila za telo.

— Pet milja — uzdahnu ona, padajući u zaklon žbunja. — Još toliko, zar ne, Les?

— Mislim... mislim da bi trebalo sada malo da hodam — ponudi profesor. Eldridž ga umiri oštrim pokretom ruke.

— Šta se dogodilo? — prošaputa Litldžon. Potera?

U potpunosti tišini pustog predela sada je i on jasno čuo zu-

janje nalik upozoravajućem zvuku koji ispuštaju žedni komarci. Taj šum, međutim, dopirao je visoko sa neba i postajao snažniji iz časa u čas.

— Helikopter! — reče Eldridž i ne trudeći se da potraži čeličnu pticu pogledom. — Su miko, torbu!

Devojka se trže, ali poslušala.

— Zar... zaista moraš? — upita prigušenim glasom.

— Zao mi je, ali nemam izbora. Potrebno je da niko ne nađe olupinu aviona bar još sat vremena...

— Šta to smerate da učinite? — umeša se i profesor, zapanjeno posmatrajući metalne predmete koji počеше da izranjaju iz platnene torbe. Mač u bogato ukrašenim koricama neobičnog oblika, čitav jedan arsenal sitnog oružja od blistavog čelika koji je zlokobno svetlucao na suncu. — Kakvo je to oružje?

— Ostanite u zaklonu — reče Eldridž, savršeno mirnog lica. — Sumiko, pazi na profesora.

Profesor pređe šakom preko razbarušene sede kose, mokre od znoja.

— Čujte... ne mogu dopustiti da naškodite ljudima u helikopteru — reče besno. — Oni samo rade svoj posao, do đavola!

— Ne možete me ni sprečiti da to učinim, profesore — suvo odvrati Eldridž. — I bolje je da to i ne pokušavate!

— Umirite se — prošaputa devojka, hvatajući Litldžona pod ruku. — Njemu samom je najteže što to mora da učini... ali je ulog u ovoj igri preveliki da bismo oklevali pred uništenjem dva ili tri života.

— To je ludost! Uostalom, ne verujem da išta od ovog oružja može naškoditi helikopteru u letu!

Sve to vreme, Eldridž je nastavljao svoje pripreme kao da se baš ništa ne događa, jedino je sve češće podizao glavu kako bi po sluhu proverio položaj helikoptera. Činilo se da će proći na manje od stotinak jardi iznad i levo od njih.

Litldžon začuta, impresioniran pogledom na to odlučno lice i stav koji nije trpeo protivljenje. Uprkos činjenici da mu ni Eldridž ni devojka još uvek nisu učinili ništa nažao, osećao je strah pred tim čovekom koji, činilo se, jednostavno ne priznaje nikakve prepreke.

Sa blistavom šestokrakom zvezdom među prstima desne ruke Eldridž je čekao, pogleda uprtog naviše. Šum helikoptera sada je ispunjavao prostor oko njih, a grmlje je za-

šumelo u oblaku prašine zbačene sa lišća kovitlanjem vazduha.

»Ljudi u helikopteru bez su mnje su naoružani«, razmišljao je Litldžon. »Ako naglo istrčim i počnem da mašem, to mora privući njihovu pažnju... Postoji rizik da me Eldridž odmah ubije, ali...«

— Ne činite to, profesore! — prošaputa devojka uz samo nje govo uho. — Stvar može biti samo još gora ako oni uspeju da otvore vatru...

Litldžon zausti da odgovori, ali je za reči već bilo prekasno, jer su događaji pred njegovim očima počeli da se odvijaju munjevitom brzinom...

*
* *

Jednog trenutka Eldridž je stajao, više nalik statui ratnika nego živom čoveku, da bi već u sledećem trenutku bio u punom trku, van zaklona žbuna koji ga je sve do tada skrivao. Gledao je naviše, na neshvatljiv način izbegavajući prepreke na putu koji će ga dovesti u što veću blizinu mašine koja mu je sada grmela nad glavom.

»Šuriken«, odnekud iz dubine memorije profesoru dođe

ime za šestokraku čeličnu zvezdu koju je video među Eldridžovim prstima. »Dalekoistočno... ne, japansko oružje za borbu na većim rastojanjima...«

Kao i svi ljudi koji imaju ta kozvano ejdetsko pamćenje, i profesor Litldžon često bi začudio samog sebe činjenicom da raspolaže podacima kojih nije bio ni svestan sve do trenutka kad bi mu iznenada zatrebali. Ko zna kada njegova memorija upila je saznanja o tom oružju posebne vrste i sada ih vraćala, bez ikakvog sve snog napora.

»Šuriken... šaken... katan... vakizaši«, nabrajao je glas iz njegove memorije. »Oružje iz srednjovekovnog Japana, oružje samuraja. I oružje... ni nđi!«

Otvorenih usta, razrogačenih očiju, profesor je buljio u neshvatljivo hitru priliku čoveka koji se drsko ustremio prema ogromnoj čeličnoj ptici, za strašujućoj i zbog same buke koju je bacala sa neba prema zemlji.

Zvuk motora, međutim, iznenada se izmeni. Zaustavljajući se u letu, helikopter se naže na bok i počeo oštro da skreće prema sitnoj figuri na tlu koja je privukla pažnju posade.

To kao da je bio znak za Eldridža da je primećen. Zaus-tavio se u mestu i na trenutak ponovo pretvorio u statuu bacača sa podignutom desnom rukom i gornjim delom tela za-bačenim unazad.

— Brzo, Les! — ču glas de-vojke pored sebe. — Brže... ne smeju imati vremena da u-potrebe radio!

Eldridž je nije mogao čuti, taj glas bio je tek nešto više od šapata, ali se profesor Litl-džon prenu iz opčinjenosti pri-zorom na kakav nije bio navi-kao. Oružje, bučne mašine, pre-tnje smrću, sve to bio je deo nekog drugog života sa kojim on nije nikada imao mnogo ve-ze.

— Ne! — zaurla iz punih plu-ća. — Taj helikopter, on ni-je...

Nešto blesnu na suncu, siću-šna zvezda od plavkastog čeli-ka. Letela je naviše tako brzo da su se njene uzastopne slike na profesorovoj mrežnjači spo-jile u jednu jedinu, privid ko-plja bačenog s namerom da se probode cilj na nebu.

Pleksiglas prsnu u hiljade ko-madića koji zablistaše na sun-cu. Helikopter poskoči kao u-plašeni konj, naže se na jedan, zatim na drugi bok, a zatim se prevrte u vazduhu na leđa, la-gano i dostojanstveno, nalik ak-

robati koji očekuje aplauz pu-blike.

— Gospode bože! — zaste-nja Litldžon. — Oni će...

Rotor na repu prvi dotače tle i čelična konstrukcija na trenutak odbi masu helikopte-ra naviše; samo na trenutak, jer se rešetkasta konstrukcija povi pod delovanjem energije pada čitave mašine i trup te-ško tresnu o kamenje, razbacu-jući unaokolo neprepoznatljive delove.

Eldridž je u trenutku pada bio već na polovini rastojanja do skršene čelične ptice. Mora da ga je neki plamičak u olu-pini upozorio šta se sprema, jer je iznenada skrenuo sa pu-ta i zaplivaio kroz vazduh, pre-ma zaklonu oveće stene zašti-ćene bodljikavim žbunjem.

Vatreni cvet podiže usred tru-pa helikoptera i raširi se uža-snom brzinom, pretvarajući se u kuglu od žućkastog plame-na. Udarini talas donese tutnja-vu eksplozije i profesorovo li-ce zapahnu talas vrelog vaz-duha.

— Dole! — vrisnu devojka. — Lezite!

Njegovi spori mišići ne bi u-speli da izvrše zapovest da se ona čitavom težinom nije ba-cila na njega, gurajući ga pre-ma tlu. Pao je teško i nezgra-pno, na bok i levu ruku ko-

jom je u poslednjem trenutku uspeo da zaštititi lice od sudara sa neravnim tlom.

Nad njim su sada, poput su vog lišća na vetru, hujali ostaci letelice raznete eksplozijom, a žbunje je šuštal, kao na jakom pljusku.

Uspravljajući se, profesor s mukom udahnu, osećajući kako mu nosnice ispunjava zadah zapaljenog goriva, vrelog čelika i...

I nešto što može biti samo teški i odvratni miris ljudskog mesa izloženog visokoj temperaturi.

— Jeste li povređeni, profesore? — začu glas pored sebe. Sedeći na tlu, devojka ga je zabrinuto posmatrala svojim ogromnim očima.

— N-ne... ne bih rekao...

— Dajte da pogledam tu ranu.

Litldžon spusti pogled na izgrebanu i prašnjavu šaku sa oguljenom kožom na dlanu.

— Nije to ništa — sleže ramenima. — Pogledom je ponovo pratio Eldridža koji se u trku vraćao prema njima.

Još jednom, objašnjenje za tu neshvatljivu hitrinu i spretnost kod visokog, crnokosog čoveka, dođe nepozvano iz profesorove memorije.

— Mis Sumiko...?

— Da?

— Eldridž... on... on je ninda, zar ne?

— Ninda? Otkuda vam ta ideja, profesore?

— Nije važno — osmehnu se Litldžon, izvlačeći maramicu iz džepa. — Uhhh... ova ruka baš gadno izgleda, kad malo bolje pogledam!

— Čekajte, moramo je oprati i previti. Znam da nije opasno, ali...

Eldridž je već bio kraj njih i profesor srete njegov pogled. Potpuno miran, kao i nekoliko trenutaka ranije, pre nego što je doneo odluku da ubije dvojicu, trojicu, možda i svu četvoricu ljudi.

— Kome je pripadao taj helikopter, Eldridž?

— Ne znam. Nije imao nika kvih oznaka.

— Da li... da li bi to mogli biti ljudi koji su želeli moju otmicu?

Eldridž klimnu glavom.

— To je i moj zaključak — reče. — Bez mnogo činjenica, svakako... ali jedini koji objašnjava prisustvo letelice koja ne pripada ni policiji ni vazduhoplovstvu.

— FBI? — tiho upita Sumiko.

— Da, to je druga mogućnost. Ona o kojoj više volim da ne mislim...

»Gle, pa njemu nije potpuno svejedno što ubija«, prolete profesoru kroz glavu. »Osim toga, on sasvim očigledno nije Japanac... a koliko znam o nindama, oni su isključivo Japanci...«

— Vaš konj je spreman, profesore — prekide mu Eldridž nit misli. — Moramo dalje... ovaj stub dima videće se sa mnogo milja rastojanja i privući čitavu gomilu radoznalaca.

— Sada je u redu — klimnu Sumiko glavom, dovršavajući previjanje profesorove ruke. — Možemo dalje, Les!

Zastenjavi zbog povređenog boka, profesor zauze malopredajni položaj i Eldridž odmah potrča, istim onim lakim i glatkim trkom koji kao da nije znao za umor i prepreke.

Tle pred njima sada je, srećom, bilo nešto ravnije, a goli pesak smenila je suva trava među sve češćim žbunjem i drvećem. Dva ili tri puta oni pređoše preko utabanih staza sa starim tragovima točkova, dokaz da više nisu daleko od reke i rančeva koji su u ovom po graničnom predelu Novog Meksika i Arizone još uvek glavni izvor prihoda stanovništva.

Pola milje kasnije protrčali su između stubova sa dvostrukim redom telefonske žice i

profesor odahnu. Civilizacija nije daleko, a najvažnije od svega je da konačno ponovo stane na svoje noge i oslobodi se ovog ponižavajućeg i neudobnog položaja.

A onda... ko zna? Možda su tragači već uspeli da se bolje organizuju i da okruže čitav predeo stražama. Možda će već večeras ponovo biti slobodan čovek i...

I ponovo pred dilemom šta učiniti sa hartijama iz svoje tašne i zahtevom generala Berka da mu preda sve originale...

Eldridž se zaustavi tako naglo da profesor gotovo skliznu sa njegovih leđa. Korak iza njih Sumiko je dahtala, s naporom održavajući istu brzinu kao i Eldridž.

— Džip — prošaputa ovaj. — Budite tihi...

Sumiko stiže u pravi čas da prihvati profesora koji se još jednom zatetura kada mu stopala dodirnuše travnato tle. I sada su zastali u zaklonu žbunja, samo nekoliko koraka od staze sa tragovima točkova.

Poskakujući, džip prođe pored njihovog zaklona. Na prašnjavom boku profesor ugleda upadljiv natpis: Okrug Silver-Serif.

Dva čoveka sa stetsonima na glavama i u košuljama kaki-boje. Profesor otvori usta da

vikne, pokoravajući se iznenađenom impulsu.

Dah mu zastade u grlu. Od vajajući se od tla, drsko prkoseći zakonu gravitacije, Eldridž je leteo kroz vazduh u dugom, visokom luku koji će ga nepogrešivo dovesti do praznog za dnjeg sedišta džipa!

Vozač, zamenik šerifa, sudeći po znački na izbledelej košulji, mora da je krajičkom oka opazio pokret iza sebe. Instinktivno je nagazio kočnicu i okrenuo glavu, sa ustima otvorenim na krik upozorenja.

Eldridž se meko dočeka na noge na zadnjem sedištu. Naginjući se napred, zadade dva munjevita udarca, levom i desnom rukom, tačno u slepoočnice dvojice ljudi.

— Hej! — uzviknu profesor, naglo ispuštajući vazduh iz pluća.

Skrećući sa staze, džip se zaustavi, ugašenog motora, oslobođen prednjim delom o savitljivo mlado drvo. Eldridž je već bio u travi pored vozila, izvlačeći preko vrata telo vozača kao da u rukama ima lutku od lakih krpa. Trenutak kasnije oba čoveka ležala su u travi, a Eldridž se baci na posao da im vratnim maramama zapuši usta i veže ruke i noge opasačima.

— Neće im biti baš prijatno ovde — reče, dovlačeći ih u zaklon žbunja sa puta — ali se nadam da neće dugo morati ovako da leže. Čim budemo na bezbednom mestu, telefoniraćemo u njihovu kancelariju i javiti gde se nalaze...

— Idemo, profesore — reče Sumiko. — Džip je suviše upadljiv, ali je svaka vožnja bolja od hodanja, zar ne?

Pokoravajući se pritisku devojčine ruke, Litldžon se smestio na zadnje sedišta džipa, a Sumiko kraj njega. Stavljajući zamenikov stetson na glavu, Eldridž im se već osmehivao sa mesta vozača.

— Sreća je — reče — što ovde putevi prolaze daleko od kuća, pa niko neće videti ko vozi šerifov džip.

Uzdahnuvši, Litldžon se zavalio u sedišta, tek sada shvativši koliko je zapravo iscrpljen. Ne toliko fizički; osećao je neobični umor posle obilja novih utisaka i događaja na koje nije bio navikao u svom mirnom i prilično monotonom životu predavača koji se pored toga bavi i naučnim istraživanjima...

Nikada još nije sreo ljude kakvi su bili Čalmers, Fukuda, onaj Arapini... ali ni ljude kao što su Eldridž i Sumiko, devojka koju su mu iz perso-

nalne službe preporučili za novu sekretaricu. Ljudi nekog drugog kova, za koje ubijanje nije nikakav, ni težak, ni redak posao.

Prenuo se iz lakog dremeža nekoliko minuta kasnije, shvativši sa iznenađenjem da je zaspao na neudobnom sedištu džipa. Još jedan helikopter preleteo je iznad njih i to ga je i probudilo.

— Policija — tiho reče Sumiko. — Mehanizam je pokrenut, konačno...

— Da li će biti prepreka na putevima?

— Ne još — odmahnu Eldridž glavom. — Ovo je pust predeo, profesore; proći će puno vremena pre nego što se pokrene dovoljno snaga da bi se putevi efikasno blokirali.

— Kuda mi idemo?

— Do prvog mesta gde se može iznajmiti neki automobil bolji od ovog. Alma, verovatno.

— Hmm... neće li to biti upadljivo?

— Hoće. Moram se prurušiti kada pođem u grad.

Litldžon zavrte glavom.

— Recite mi, Eldridž... zbog čega sve ove činite? Mislim, čovek vaših sposobnosti, i fizičkih i psihičkih...

— Mogao bih se baciti na neki biznis, zar ne? — nasmeja

se Eldridž. — Žao mi je, profesore, nemam talenta za biznis. Ili, bolje rečeno, moj biznis je pravda.

— Pravda? Čekajte malo... gde ćemo završiti ako svako od nas počne da deli pravdu po svom ukusu?

— Gde ćemo završiti ako na stavimo da delimo pravdu na dosadašnji način? — sleže Eldridž ramenima. — O, da, sitni lopovi i ubice bivaju uhvaćeni i osuđeni... oni najgori obično su ili uspešni vojnici, ili veliki biznismeni... ili...

— Veliki naučnici — dopuni Litldžon njegovu rečenicu. — Da, mislim da shvatam vaš stav. Bez obzira na činjenicu što se ne slažem s njim.

— Vi ste živeli jednim drukčijim životom, profesore. Zaštićenim od svih neprilika. Verujete u dostiznost ljudske pravde. Ja ne.

Čitali su nekoliko trenutaka, dok je džip odmicao prашnjavom stazom prema mestu gde će se spojiti sa asfaltnim putem severno od Alme.

— Eldridž...?

— Da?

— Recite mi... da li ste vi ninda?

*
* *

— Nemojte me ubeđivati, mis Sumiko — čvrsto reče profesor. — Ja sam uveren da on jeste ninda i potrebni su mnogo čvršći dokazi od vaše i njegove reči da biste me razuverili!

— Kako hoćete — osmehnu se blago devojkica.

Litldžon se vrpolio na sedištu džipa, skrivenog u žbunju stotinak jardi od asfaltnog puta za Almu. Eldridž je krenuo u pravcu grada nekoliko minuta ranije, prerušen u vrlo starog i potpuno sedog Meksikanca. Iz čarobne torbe od grubog platna izronila su ne samo sredstva za bojenje kose i veštački brkovi već i kompletna odeća i visoke čizme od meke kože.

Profesor baci još jedan razočaran pogled prema gradu. Gorko se nasmejao u sebi, razočaran što osim onog helikoptera maločas, još uvek nema nikakvih tragova masovne i dobro organizovane potere za njim.

»Možda ja i precenjujem svoj značaj«, pomisli. »Možda me ni moji šefovi, a ni general Berk, ne cene onoliko koliko ja mislim...«

Znao je, međutim, da nije tako. Niko nije bolje od generala Berka znao koliko vredi ono što se sada krije u tašni nemarno bačenoj na sedište pored njega. Eldridž je jednostavno bio suviše lukav i suviše hitar da bi poteri pružio makar i mrvu šanse da ga stigne...

— Mis Sumiko... znam da nisam nikakav borac, ali... šta ćete vi učiniti ako sada izađem iz džipa i stanem pored puta, zaustavljajući vozila?

— Ne biste uspeli — nasmeja se ona.

— Mislite?

— Siguran sam. Vidite, profesore, ja sam majstor borilačkih veština.

— Ah! Pa da... takvo nešto trebalo je i da očekujem. Žena koja radi sa jednim nindom...

— Okanite se te ideje, profesore! Ninde više ne postoje!

Litldžon se nasmeja.

— Mlada damo — reče — možda ste vi majstor za borilačke veštine, ali sam ovde JA stručnjak za dedukciju. Ponekad mi se učini da zaključci sami dolaze u moj mozak, odnekud iz podsvesti, znate. Rezultanta svega što sam ovog jutra video jeste da je Eldridž ninda!

Devojka ne odgovori ništa.

Umesto prema putu, njen pogled sada je bio uprt unazad, u prostor iza njihovih leđa.

Litldžon se okrete, obuzet iz nenadnom nadom. Eldridž je u pravu, ovaj kraj nije tako pust kako izgleda; pre ili kasnije neko će naići, a onda...

Hmm, ova tri jahača koji do laze uskom stazom između žbunja svakako ne liče na pripadnike potere, ali svejedno. Kada im objasni šta se dogodilo, oni će bez sumnje naći načina da mu pomognu.

Samo da se Eldridž ne vrati još pet, deset minuta!

Jahač iznenada zastadoše i onaj koji je jahao na čelu, pokazao prema džipu. Litldžonove usne raširiše se u osmeh.

— Šta ćete sada učiniti, mis Sumiko? — upita tiho. — Prinuditi me da ćutim... ili ubiti ova tri bezazlena kauboja?

— Ako bude potrebno — odvratila ona ledenim glasom. Profesor se trže, shvativši da se u njenoj ruci, na volšeban način, stvorio pištolj kratke cevi.

— Ne budite ludi! Prolivanje krvi nikome neće pomoći!

— To sada zavisi od vas. Jedan pogrešan pokret, jedna vašta pogrešna reč i njih trojica će umreti!

Litldžon zavrte glavom.

— Ne verujem da ćete puca ti — reče vrlo tiho. — Mislim

da vi niste u stanju da ubijete čoveka, mis Sumiko...

Da li je pogrešio? Pogled tih krupnih crnih očiju miran je i hladan, gotovo isto onako hladan kao pogled Eldridžovih očiju!

— Bolje je da to ne proveravate, profesore...

Sada se jasno čuo topot kopita, jer su tri jahača oboli ko nje i pohitali prema džipu. Kratkovido trepćući, Litldžon je pokušavao da pročita izraz njihovih lica, ali mu to još uvek nije uspevalo.

— Najbolje je da ništa ne govorite, profesore. Ja znam kako da ih se otresem.

Litldžon ne odgovori. Sada je video malo bolje i nisu mu se dopala lica te trojice jahača...

Zastali su u oblaku prašine, na pet ili šest jardi od džipa. Jahač na čelu, krupan momak sa dugom brazgotinom od noža na obrazu, isceri se i podiže šešir sa glave.

— 'Dan, gospođice. Da niste zalutali, vi i stari gospodin?

— Ne — nasmeši se ljubazno Sumiko. — Čekamo prijatelje...

— Prijatelje? — drugi jahač, u drečavo crvenoj košulji, drsko je posmatrao grudi devojke. — Hoćete da kažete da mi nismo dovoljno dobri da vam budemo prijatelji, gospođice?

— Zar ne vidiš da je ona po malo žuta, Kas? — dobaci treći. — Japanka, rek'o bi'... A matorog se drži zbog love, a?

— Mene zanima nešto drugo, ljudi — produži vođa, češćući se po glavi ispod šešira. — Šta njih dvoje traže u Maningovim kolima, do đavola?

— Imali smo nezgodu na putu — mirno objasni Sumiko. — Šerif je bio tako ljubazan da nam pozajmi džip.

Litldžon je ukočeno sedeo, ali iza drvene maske lica njegov mozak je, kao i obično, radio fantastičnom brzinom. Bilo mu je jasno da se ovaj susret može završiti dobro i sumnjao je da će pištolj, još uvek skriven na sedištu uz bok devojke, biti od velike pomoći, ako se sva trojica istovremeno bace na njih.

— Maning? — grohotom se nasmeja drugi kauboj. — Čoveče, čuo sam do sada bar stotinu imena za njega, ali se kladim u svoj šešir da niko još nije rekao da je matori šerif ljubazan!

— Varaš se, Kas... i ja bih bio đavolski ljubazan prema ovakvoj curi. Kada bi i ona bila ljubazna prema meni, bar malo!

Litldžon baci još jedan pogled prema gradu. Do đavola.

samo da taj Eldridž stigne na vreme...

Gotovo se nasmejao svojoj želji, potpuno suprotnoj od malopredašnje. Ova tri tipa zla sreća dovela ja do njih u najgorem mogućem trenutku. Kad malo bolje razmisli, Eldridž je donekle u pravu; protiv ovakvih kao što su ti kauboji jedino gruba sila može pomoći.

Prvi jahač skoči iz sedla, kao da je naglo doneo odluku da krene u akciju. Prišao je gegajući se s noge na nogu, drsko buljeći u grudi devojke.

— Ta priča mi je sumnjiva — reče, hvatajući se rukama za vrata džipa i naginjući se prema Sumiko, tako da je zapahnu oštri miris znoja sa davno neopranog tela. — Kako se dogodilo da ste u Maningovim kolima?

— Gospođica vam je rekla — strogo reče Litldžon.. — Molim vas, produžite svojim putem i ostavite nas na miru. Mi...

— Zaveži, matori — otegnuto reče kauboj, čak i ne pogledavši prema Litldžonu. — Ako ti se naše društvo ne sviđa, izađi i prošetaj niz put...

»Prilika?«, prolete Litldžonu kroz glavu. »Ali... kako da ostavim devojkicu samu sa takvim dripcima?«

Otvorio je usta da kaže nešto, još ni sam nije znao šta, ali ga Sumiko preduhitri. U stvari, na trenutak je lice kaubojja bilo vrlo komično kada se zabuljio u cev pištolja koja mu se iznenada stvorila pred samim nosom.

— Hej! — reče izmenjenim glasom, odskočivši od džipa kao oparen. — Pa ta mala ima kandže, ljudi!

— Na konja i gubi se odavde! — prosikta Sumiko kroz zube. — Brzo! Ili možda želiš da ti pucam u jaja, kauboj!

— O, ne! — reče kauboj, obliznuvši naglo osušene usne. — Čekaj, curo, do đavola, ja...

— Pazi! — kriknu Litldžon. Primetio je pokret jednog od one dvojice samo krajičkom oka i prekasno, tako da ni njegov upozorenje nije stiglo na vreme.

Koncentrisana na čoveka pred sobom, ni Sumiko nije primetila šta se događa. Kas, drugi jahač, munjevitom brzinom je zavirilo laso prema njoj i omča se stegla oko oružja, istrjavši ga iz devojčine ruke.

— Ha-ha-ha! — piskavo se nasmeja treći jahač. — Bravo, Kas! Opet si u velikoj formi, čoveče!

Široko se cereći i pokazujući zube požutele od duvana, prvi kauboj ponovo priđe džipu.

— A sada ćemo drukčije razgovarati, ti žuta mačkice — reče preteći. — Htela si da mi pucaš u jaja, a?

Već je pružao ruke prema devojci, kad se sa puta začu prodorni zvuk automobilske sirene.

— Ko je to sad, do đavola? — opsova Kas. Pogledi svih petoro ljudi sada su bili okrenuti prema putu i prastarom »bjuiku« koji je naglo sišao sa asfaltne trake da bi se ustremio ka njima, poskakujući na neravninama.

Sa gadnom psovkom na usnama, prvi napadač ščepa pištolj sa zemlje i uspravi se, stežući oružje obema rukama i proveravajući da li je otkočeno.

»Bjuik« je doslovno gutao prostor, ma koliko se činilo da će se svakog trenutka raspasti. Litldžon još jednom otvori usta da uzvikne i još jednom ne stiže da ispusti vazduh iz pluća...

Dvojica jahača malo su prekasno shvatili da se automobil neće zaustaviti. Kas obode svog konja, prinudivši ga da se progne i okrene u uskom krugu, tako da krov zahuktalog automobila samo dotače prednja košta zastrašene životinje.

Drugi jahač nije bio ni tako spretan ni tako brz; uz tupi udarac prednji deo automobila

pogodi sapi njegovog konja, od bacujući i konja i jahača nekoliko jardi u stranu.

Čovek sa pištoljem opali, ali su kola pored njega proletela tako brzo da metak prohuja kroz staklo na zadnjim desnim vratima, čitavu stopu iza vozača sa meksikanskim šeširom širokeg oboda.

— Proklet da si! — zaura Kas, umirujući svoju životinju. Čovek sa pištoljem se obrte u mestu, prateći svojim oružjem kretanje automobila.

Visok, sedokos čovek, sada bez šešira, uspravi se iz trave na samo tri koraka pred njim.

— Nisam više u kolima — reče ninda mirno. — Ovde sam.

Vrisnuvši od straha i iznenađenja, čovek se obrte čitavim telom, u nameri da cev pištolja uperi u cilj ispred sebe.

Nije imao vremena da dovrši taj pokret, jer ga je pretekao udarac. Munjevit, precizan, smrtonosni udarac vrhom čizme u sam vrh brade...

Litldžon ču kako se kosti vilice lome uz oštar, neprijatan prasak. Gornji deo tela žrtve odlete unazad i čovek teško tresnu leđima o vrata džipa, tako da se čitavo vozilo zatrese.

— Pazi, Les! — uzviknu Sumiko.

Upozorenje je bilo nepotrebno, jer se ninda već obrtao na

vrhovima nožnih prstiju. Kas je jurišao na njega, još jednom nateravši konja da se progne i Litldžon sa užasom shvati da će se kopita i čitavo telo ogromne životinje u sledećem trenutku sručiti na Eldridža!

Ali...

Desna ruka ninde polete na pred, brzinom kojom se klip kreće u cilindru automobila. I sa ništa manje energije u sebi, jer taj udarac pogodi konja u grudi, zaustavi ga u naletu, a onda vrati natrag, već mrtvog, sa ogromnom ranom koja se nekim čudom otvorila na grudima životinje.

Kas, međutim, još jednom pokaza da je izvanredan jahač. Izvukao je noge iz uzengija i meko se dočekao na tle, nekoliko koraka dalje, malo prignut.

Ruka dohvati saru desne čizme i ponovo se pojavi u Litldžonovom vidnom polju, ali ovoga puta sa kratkim nožem širokog sečiva.

Eldridž je savršeno mirno stajao pred njim, pružajući na pred desnu ruku sa raširenim prstima.

— Gledaj! — reče. — Ovo ću isto učiniti i sa tvojim srcem!

Užasnut, Litldžon shvati šta je zapravo bezoblična, krvava

masa na Eldridžovom dlanu. Još živo, uzdrhtalo srce konja, istrgnuto sa svog mesta u grudnom košu samo nekoliko sekundi ranije!

Kas promuklo kriknu, a u u-glovima usana pojavi mu se bela pena. Krenuo je napred oprezno, na vrhovima prstiju, držeći nož uz sam desni bok, kao i svi iskusni borci tom vrstom oružja.

Nepokretan, ninda je pogledom sledio samo Kasove oči.

Plamičak odluke u njima, jasan signal da će napad uslediti u sledećem deliću sekunde. Znao je čak i kako će to Kas izvesti, jer hladno oružje ma koje vrste nije nikakva tajna za jednog nindžu.

Izmakao se samo nekoliko palaca u stranu i izvio telo tako da vrh noža prohuji ispod nje gove leve mišice, gotovo dotakavši tkaninu košulje.

Bacivši mrtvo srce Kasu u lice, on sa obe šake zgrabi zg-lavak ruke sa nožem i načini nagli trzaj, hitro menjajući tačku oslonca.

Kas zaurla, osećajući kako mu obe noge napuštaju tle. Njegovo telo polete kroz vazduh, obrćući se oko desne ruke kao stožera, kao da je reč o detetu, a ne o čoveku teškom gotovo dve stotine funti.

Kasovo telo, međutim, dovrši samo četvrtinu punog kruga, jer ga novi trzaj nindžinih ruku tresnu svom težinom o zemlju. Još jednom kosti suvo zapucekataše, ali ovoga puta kosti grudnog koša.

Rebra ne izdržaše silinu sudara sa tlom. Uspravljaajući se na svom mestu, Litldžon jasno vide kako beličasti vrhovi polomljenih rebara vire kroz odeću iz smravljenih grudi...

— Gospode bože! — prošputa užasnuto. — Kakva snaga!

Jednim skokom ninda je već bio na mestu gde su pali treći jahač i njegov konj. Zivotinja je tužno njištala, bezuspešno pakušavajući da se uspravi, ali je jahač nepomično ležao tamo gde je i pao. Po položaju glave jasno se videlo da mu je slomljen vrat.

— Idemo! — reče Eldridž sa ginjući se da obriše krvavu desnu šaku o odeću svoje žrtve. — Požurimo!

Uspravan, pridržavajući se rukama za vrata džipa, Litldžon je stajao kao u transu. Toliko krvi, toliko nasilne smrti za samo nekoliko trenutaka...

I naročito prodorno njištanje zivotinje koja uzaludno pokušava da odvoji od tla ukočeni zadnji deo tela.

Sumiko ga povuče za ruku i Litldžon se trže, pokrivajući rukama uši.

Video je kad je ninda prišao povređenoj životinji i zadržao kratak, milosrdan udarac ivicom dlana među krupne, tužne oči, izbezumljene od bola. Glava konja pade u travu, a u vazduhu ostade da lebdi samo odjek njegovog njištanja...

*
* *

Sledećih pola sata profesor Litldžon proveo je u nekoj vrsti transa, jedva svestan onoga što se zbiva oko njega. Dopusatio je da ga odvuče do kola, zaustavljenih u šipragu i gurnu na zadnje sedište, sa nje govom dragocenom tašnom u šakama. Nije progovorio ni reči ni kada su umerenom brzinom prošli kroz grad i našli se na putu koji vodi prema jugu i Silver Sitiju, prvom većem mestu u okolini.

Bili su gotovo deset milja južno od Alme pre nego što je prvi put progovorio...

— Muka mi je... moram da izađem...

Ninda i Sumiko sporazumeše se jednim pogledom. »Bju-ik« još jednom zaplesa po neravnom tlu van puta, iako, is-

tini za volju, deonica kojom je Eldridž vozio i nije bila nešto mnogo bolja od prerije sa obe strane asfaltne trake.

Litldžon jedva stiže da proturi glavu kroz otvorena vrata kad su se kola zaustavila. Povraćao je dugo, naprežući se, jedva svestan da mu Sumiko kao detetu drži glavu i masira čelo.

— Bolje vam je? — upita ona tiho kad profesor nespretnim pokretom izvuče maramicu iz džepa da bi obrisao usta.

— Malo...

— Ja sam kriv — javi se Eldridž pokajničkim glasom. — Zaboravio sam na hranu, profesore. Nas dvoje smo navikli da ne mislimo o tome dok smo u akciji, ali vi...

— Nije to — slabašno reče profesor. — Sva ona krv i konj...

I sama pomisao na malopredašnji grozni prizor izazvala je novi talas mučnine u njegovom želucu, ali je on bio već tako ispražnjen da je uspeo da povrati samo još nešto sluzi.

— Možemo dalje — prošapu ta smeštajući se udobnije na sedište i sklapajući oči.

Zaspao je gotovo odmah čim su se kola vratila na put i kada se ponovo prenuo Sumiko mu se široko osmehnula, pružajući sendvič u papirnoj kesi.

— Uzmite, profesore. Ništa bolje nismo uspjeli da dobijemo u motelu kraj kojeg smo maločas prošli.

On pokušava da se osmehne, ali bez mnogo uspeha. Lice mu je bilo sasvim bledo i umorno, ali su mu oči blistale onom unutrašnjom vatrom koja je mnogima već pokazala da profesor Litldžon nije protivnik za potcenjivanje.

U naučnim raspravama, uglavnom, do sada, ali njegova intelektualna energija mogla je, kao i kod svakog genija, da dobi najrazličitije oblike...

— Gde smo? — upita nekako minuta kasnije, očevidno osvežen pošto je sa apetitom pojeo sendvič.

— Pred Silver Sitijem. Pokušaćemo da se dočepamo nekog aviona na gradskom aerodromu.

— Suviše očigledno — odmahnu profesor glavom. — Uhvatite vas. Ako potera još nema dovoljno snage da blokira puteve na aerodrome će posebno pažljivo motriti. Svaki aerodrom ima svoju službu obezbeđenja koju nije teško pokrenuti.

— Ko to zna bolje od mene? — osmehnu se ninda. — Na žalost, ne smemo dugo ostati na ovom putu, previše je tragova iza nas. A i ova kola nisu pouzdana, iako su bila naj-

bolja do kojih se moglo doći u Almi.

— Šta je vaš cilj? Meksiko?

— Nešto bolje od toga. Mirno i tiho mesto, daleko od puteva. Koliba u planinama, nedaleko od Kočiz Heda, profesore.

— Jug Arizone? Imamo još lepo parče puta do tog mesta! — zviznu profesor.

— Zato i želim da se dočepam aviona — sleže ninda ramenima. — Pronjušaćemo oko aerodroma, pa ako vidimo da motre, nastavićemo putem.

— Čisto gubljenje vremena, Eldridž. Ako u Silver Sitiju skrenemo prema Vajt Signalu i Lordsburgu, izbićemo na auto-put broj 10 i mnogo brže stići tamo kud vas dvoje smerate.

Sumiko se nasmeja i Litldžon po prvi put nađe prave reči da sebi opiše taj smeh.

Kao sitna srebrna zvonca na blagom prolećnom vetru...

Podsmehnuo se sam sebi zbog takvih misli, ali nije uspeo ni da ih se otrese. Ona je zaista divna devojka... Ko zna, da je u svoje vreme sreo biće kao što je ona, možda sada ne bi bio matorni neženja, bez igde ikoga na svetu...

— Profesore, vama kao da se žuri da nestanete? — rekla

je ona. — Da niste iznenada prešli na našu stranu?

— Ne — odmahnu on glavom. — Jedino mi je dosta ovih smrdljivih kola i želeo bih da se ovo što pre završi. Na bilo koji način!

— Po vašem predlogu bili bismo još dugo u ovim smrdljivim kolima, umesto u avionu...

— Znam da ne mislite na redovnu liniju, vas dvoje. Ponovo biste oteli neki avion, zar ne? Hvala, ali mislim da je to suviše opasno; general Berki, ili neko drugi, mogao bi doći na ideju da čitav problem razreši na najjednostavniji način. Recimo, da uništi i avion i mene sa svim ovim hartijama, kako ne bi dospele u pogrešne ruke.

— Dobro došli u moju omiljenu noćnu moru — s gorčinom reče Eldridž. — To i jeste razlog što želim da im ne prestano budem van domašaja.

— A tu je i druga strana — dodade Sumiko. — Ti ljudi uložili su već mnogo novca i truda da vas se dočepaju i neće tako lako odustati.

— Znam. Samo, mislio sam da smo bar njima zameli trag, pošto se onaj helikopter srušio.

— Možda... a možda i nismo — sleže ninda ramenima.

— Više volim da računam na ponovni susret sa njima, nego da me neprijatno iznenade...

— Ostajete pri pokušaju sa avionom, Eldridž?

— Da... Za sada, iako priznajem da je vaša zamisao privlačna, profesore.

Čutali su neko vreme, posmatrajući okolinu, još uvek monotonu preriju koja se lagano uzdizala prema planinama Arizona na zapadu.

Profesoru, međutim, ne promače da Eldridž sve češće baca pogled prema retrovizoru. A onda, još jedna činjenica koja mu se učini sumnjivom...

— Ne čini li vam se — upita iznenada — da već duže vremena nijedno vozilo ne dolazi nama u susret?

— Tako je — klimnu ninda glavom. — Hmm... imam loše predosećanje...

— Haragei?

— Šta, profesore?

— Haragei — nasmeja se Liltidžon. — To je japanska reč za ono što osećate, zar ne? Predviđanje opasnosti, ili kako se to već prevodi na engleski.

Nijedno od njih dvoje nije komentarisalo profesorove reči.

— Kao što vidite — produži on trijumfalno — znam priлично toga o nindama, Eldridž.

Zanima me jedino kako ste uspeali da otmete tu tajnu od Japanaca? Koliko znam, čuvaju je ljubomorno već više stotina godina.

— O tome možemo razgovarati neki drugi put — osmehnu se Eldridž, naglo skrećući sa puta. — Kako stvari stoje, profesore, izgleda da ćemo ipak prihvatiti vaš savet...

— Hej, kuda sad idemo, do đavola?

— Prečicom preko prerije. Ne želim da uđem u grad, jer je ulaz očividno blokiran, sa obe strane. Tačno ste primetili da nam više nijedno vozilo ne dolazi u susret.

— Uhhh... A šta ako ne uspeemo da nađemo put preko prerije?

— To me manje zabrinjava od helikoptera koji nam ponovo vuče nad glavom. Nadam se da će pažnju obratiti isključivo na put i da mu se naša kola neće učiniti sumnjivim, iako su mali izgledi za to... Da, tako je, do đavola! I on je skrenuo za nama!

— Policija?

— Predaleko je da bih to još mogao videti, ali imam čudan utisak da je potpuno isti kao onaj s kojim smo imali posla u blizini Alme.

— Otmičari? — prošaputa Liltidžon, više za sebe. — Do đavola,

to je opet voda na vaš mlin, Eldridž!

— Znam da biste više voleli policiju ili vojsku, ali prošnjaci ne mogu da biraju, kaže izreka. Meni lično, opet, više se sviđa ova druga mogućnost...

— Tačno. Ali, ako su to odista otmičari, oni verovatno nisu u situaciji da pozovu pojačanje onako brzo kako bi to uspelo policiji. To je šansa za nas.

— Šansa? Kakva, do đavola šansa?

— Da se MI dočepamo njihovog helikoptera! — nasmeja se Sumiko. — I mnogo udobnije nego što smo očekivali predemo poslednji deo puta!

— Prokleta prerija — progundala ninda. — Potrebna mi je šumica koja će nam dati bar minimalni zaklon, a nigde na horizontu ničeg sličnog!

— Opasno je! Posle onoga što se dogodilo prvom helikopteru, oni će biti mnogo oprezniji...

— S tim i računam, profesore — veselo reče Eldridž. — S tim i računam...

Iako je tle pod njima postojalo sve neravnije, izrovano od strane prerijskih kunića, ninda skrete nešto prema jugu, jer mu se činilo kako ima više izgleda da na toj strani nađe

više rastinje. Profesor podiže pogled naviše; helikopter ih je i dalje sledio, držeći se, među tim, bezbedne visine od oko pola milje iznad tla i čitave milje rastojanja.

— Ne znaju čime ste srušili prvi helikopter, Eldridž — osmehnu se — pa se drže na distanci od nas.

— Na to sam i mislio kada sam rekao da će biti mnogo oprezniji nego prvi put. Toliko oprezniji da će nam dati sasvim dovoljno vremena da se pripremimo za ljubazan doček.

— Šta smerate da uradite?

— Videćete! — osmehnu se ninda. Pod sedom kosom i sa veštačkim brkovima, njegovo lice još uvek je izgledalo kao lice starca, ali su mu oči blistale vatrom koja bi čak i ma nje pažljivom posmatraču od profesora odmah dala do znanja da ima posla sa čovekom mnogo mlađim nego što govori njegov izgled...

»Bjuik« još jednom poskoči, skrećući još više na jug. Plavičasta pruga pred njima nudila je ono što traže: više rastinje gde će moći da nađu pri vremeo skrovište.

— Spuštaju se, Les — upozori Sumiko.

— Vidim. Plaše se da nas ne izgube u šumi. Računao sam s tim.

Zemljište pred njima, međutim, postajalo je sve neravnije, tako da je ninda bio prinuđen da uspori vožnju. Ljudi u helikopteru nisu tu priliku iskoristili da još više smanje rastojanje, što bi se mogle očekivati.

— Oni očekuju pomoć — ti ho reče Litldžon. — Ne žuri im se da nas uhvate...

— Znam — mirno odgovori ninda. — I sa tom mogućnošću sam računao.

Litldžon zavrte glavom.

— Kakav ste vi to čovek, Eldridž, do đavola? Ima li u vama traga kakvom ljudskom osećanju? Od časa kada sam vas prvi put ugledao, više me podsećate na mašinu nego na čoveka! Da, na mašinu! Mašinu za ubijanje!

— To nije loša definicija. profesore — na Lesliejevom licu ne pomeri se nijedna crta. — Ja i JESAM mašina za ubijanje.

— Ne pokušavajte — Sumiko položi ruku na profesorovu. — Nećete uspeti, a samo ometate njegovu koncentraciju...

— Sumnjam! — osmehnu se Litldžon sa gorčinom. — Tog čoveka, tu mašinu, ništa ne može da poremeti u koncentraciji!

Kao da se ništa ne događa, ninda načini još jedan zaokret

volanom, skrećući niz strmi obronak prema šumici, udaljenoj sada svega stotinak jardi.

— Reka! — uzviknu Litldžon naginjući se napred. — Iza šume je reka!

— Pa da. Nismo ni imali na meru da produžimo put — sleže ninda ramenima. — Jedino što nam je potrebno jeste privremeni zaklon...

— Privremeni zaklon... da bismo ubili još trojicu ili četoricu ljudi?

— Dobro je što ste konačno rekli »mi«, profesore — hladno odvрати ninda. — Pomislite samo koliko bi ljudi ubio general Berk uz pomoć vašeg izuma!

Granje niskog drveća sada je šibalo po bokovima kola, ali ninda ne smanji brzinu, sve dok se ne nađe u šipragu koji je, nađao se, pružao dovoljan zaklon od pogleda iz vazduha.

— Tiho! — reče, gaseći motor. — Moram čuti gde se nalazi helikopter.

Bilo mu je dovoljno svega nekoliko sekundi osluškivanja da dođe do zaključka.

— Neće se spustiti — reče, okrećući se prema zadnjem sedištu. — Podigli su se na veću visinu da bi motrili na sve izlaze iz šume...

— I?

— I sada čekaju pomoć — sleže ninda ramenima. — A ja imam utisak da će to čekanje malo potrajati...

*
* *

— Kako se dogodilo da se zaljubite u jednog nindu, mis Sumiko?

Profesor Litldžon govorio je šaptaom, iako nije bilo nikakve opasnosti da će ih čuti ljudi u helikopteru koji je već gotovo pun sat lebdeo nad šumicom, monotono zujeći motorom. Njih dvoje ležali su skriveni u žbunju, nekoliko koraka od zaustavljenog automobila, a ninda je, po ko zna koji put, nestao u šipragu da bi obavio svoje komplikovane pripreme za doček gonilaca.

— Neću vam priznati da je Leslie ninda, profesore — osmehnu se devojkica. — A kako sam se zaljubila... to je prilično jednostavno odgovoriti, zar ne?

— Da, priznajem da je on veoma zgodan muškarac. Ali, njegov posao...

— Njegov posao je i moj posao. Ne bih ga radila da ne smatram, kao i Leslie, da je to neophodno.

— Vas dvoje sami, protiv svih?

— Nismo sami. Svet je pun ljudi koji misle slično kao i mi i spremni su da nam pomognu. Kao vi, na primer.

— Ja? — iznenadi se profesor. — Otkud vam, do đavola, ta ideja?

— Sami ste se odali, tamo, kada su nas napali kauboji. Mogli ste iskoristiti priliku i pokušati bekstvo, zar ne? Umesto toga, ostali ste i izložili sebe opasnosti, samo zato što ste se plašili za mene.

— To bi uradio svakij častan čovek. Devojka u opasnosti, još mlada i zgodna...

— Prvo, to NE BI uradio sva ko — čvrsto reče devojka. — A drugo: ja sam bila u mnogo manjoj opasnosti od onih hiljada i miliona ljudi koji će biti ugroženi ako se vašeg izuma dokopa general Berk ili neko sličan njemu!

— Ne možete meni prebacivati zbog tog izuma — uzdahnu Litldžon. — Ponekad mislim da ljudi ne shvataju proces nastanka novih ideja. Neki izum se rađa, uglavnom, kada je vreme da se takva stvar predstavi svetu, veoma često i na nekoliko mesta istovremeno.

— Znam, ali to neće izmeniti sudbinu onih koji će zbog toga stradati!

— To je jedna tačka gledišta... Ono čega se general Berk boji jeste da se baš u ovom trenutku u nekoj laboratoriji u Sibiru, ili bilo gde, usavršava uređaj čije nacрте ja imam u toj tašni. A ONI, mlada damo, neće oklevati da ga upotrebe, ako to zažele!

— Velika uteha! — reče devojka sa gorčinom. — Već možete da ubijete čitavu planetu četiri ili pet puta, zar ne? Želite moć da to učinite deset ili dvanaest puta?

— Nisam želeo to da kažem, već nešto sasvim drugo: ne može se sprečiti da se neki izum pojavi, shvatate? Ako mu ne budem ja autor, biće to neki Rus, Francuz ili Afrikanac, do đavola!

— Te ostale, trenutno, Lesli i ja ne možemo da kontrolišemo, profesore, a vas možemo. To je pragmatičan odgovor na vaše pragmatično pitanje, ako ste već želeli neki odgovor...

— I možemo se samo nadati — reče poznati glas iza njih — da će se i na tim drugim mestima naći neko ko će sprečiti da se ta sprava za ubijanje upotrebi!

— Les! — trže se devojka. — Iznenadio si nas!

— Vreme je — odgovori ninda. — Dva džipa nam se približavaju.

— Najzad! — uzdahnu profesor. — Ovo čekanje gore je od svega drugog!

Podigao se s naporom i prišao kolima, smeštajući se na zadnje sedište. Ninda mu pomože da zauzme položaj, dovršavajući hitrim pokretima masku, uz pomoć sredstva za pre rušavanje iz svoje čarobne torbe.

Na prednjem sedištu, do vozača, Sumiko je takođe još jednom proveravala sopstvenu masku. Dovršivši pripreme, ninda joj dobaci jedan kratak pogled i zadovoljno klimnu glavom.

— Sve u redu — reče tiho. — Budite strpljivi, to je dovoljno. Neću im dati vremena da bolje osmotre unutrašnjost kola, da ne bi shvatili kako nešto ne valja...

Njih dvoje nisu reagovali, uživljavajući se u svoju ulogu. Brižljivo zaključavši kola, ninda se povuče u šiprag, noseći u levoj ruci dragocenu tašnu profesora Litldžona.

Sakrio je pod naslagu suvog lišća i pažljivo uklonio sve tragove, a potom se bacio na sopstvene pripreme za doček nezvanih gostiju.

Čitavu šumicu već je poznavao kao svoj dlan i zato te pripreme nisu ni trajale dugo. Samo je još jednom prošao me

sta sa pripremljenim zamkama, a onda skrio i svoju platnenu torbu, pošto je prethodno iz nje izvadio svoje najvažnije oružje.

Katana, dugi samurajski mač u bogato ukrašenim koricama, iskovan rukom japanskog kovača pre više od tri stotine godina. Takvog oružja više nema na svetu, jer je sastav specijalnog čelika i postupak njegove obrade otišao u grob sa poslednjim kovačem koji je tu tajnu poznao...

Vakizaši, kratki mač povijenog vrha, od istog čelika kao i katana, iako tom oružju nedostaje ona mistična veza koja se stvara između ninde i njegovog glavnog i najopasnijeg oružja. Neki poznavaoци tvrde da se prilikom kontakta ruke ninde i drške katana uspostavlja takva veza koja je u stanju da akumulira slobodnu energiju iz okolnog prostora i da je to jedno od objašnjenja za čudesnu snagu i hitrinu koju ninde pokazuju u svojim obračunima.

Šuriken, čelične zvezde sa ivicama oštrim poput brijača; šakeni, strelice za bacanje, tigrove kandže koje se mogu navući na prste ruku da ninda pomogne u veranju ili prilikom borbe iz neposredne blizine... čitav jedan minijaturni arse-

nal opasnih predmeta koji postaju smrtonosni u rukama onoga koji ume da ih upotrebi na najoptimalniji način.

Više nije na sebi imao odeću Meksikanca i masku sa sedom kosom i brkovima, već mnogo pogodniji kostim od elastične svile, zaštitne boje. Crna svila kostima zapravo je neka vrsta zaštitnog znaka japanskih nindži, ali je Leslie još davno naučio da se ponekad isplati žrtvovati tradiciju da bi se postigla bolja kamuflaža u specifičnim uslovima.

Motori dva džipa začutaše stotinak jardi dalje, na ulazu u šumu. Helikopter promeni položaj, smanjujući visinu. Sada je lebdeo nad rekom, motreći na tu stranu, spreman da radio-vezom javi posadama džipova ako begunci pokušaju da se izvuku na tu stranu.

Upravo tako nindža je i zamislio razvoj situacije i zato se zadovoljno osmehnu, verujući se u zaklon u lisnatoj krošnji najbližeg drveta. Ovo mesto takođe nije bilo odabrano slučajno, jer mu je pružalo priliku da, neopažen, kontroliše širi pojas šume oko sebe.

Po četiri čoveka u svakom džipu, reče mu sluš. Čak i sa ovog rastojanja njegova oštra čula bila su u stanju da uhva-

te svaku glasnije izgovorenu reč.

»Profesionalci«, zaključio osluškujući poluglasne komande. »Svaki od njih poznaje svoj posao i nisu im potrebne detaljne instrukcije... To je opasno samo na prvi pogled, jer su ljudi tog kova obično i pre više samouvereni...«

Šum koraka u travi, neoprezni dodir sa gustim grmljem, zveket metala i škripa kože njihove obuće. Sve to su, za je dnog nindžu, jasni znaci koji mu odaju doslovno svaki pokret svakog pojedinog protivnika i mesto gde se on nalazi.

»Dvojica su ostala uz džipove«, zaključio on osluškujući. »Postavili su mitraljez na nožice i ubacili prvi metak rednika u cev. Njihov zadatak je da zaspu vatrom svakog ko pokuša da pobegne iz šume, zaobišavši šestoricu tragača koji hodaju lagano napred, raspoređeni u neku vrstu streljačkog stroja...«

Znao je da će za koji trenutak ugledati najbliže gonioce, ali nije bio nestrpljiv. Strpljenje je jedna od onih osobina bez koje niko neće izdržati ni kratkih sedam dana u školi za nindže.

Njemu je, na primer, bilo mnogo teže da tu lekciju savlada nego drugim kandidatima,

naučenim od rođenja na istočnjačku strpljivost. Kod mladih Japanaca radilo se samo o podizanju već usvojene osobine na viši nivo; on je najpre morao da savlada dosadašnju naviku da bi tek posle toga stekao novu.

Sensei Tanaka je, srećom, to odmah primetio i zato su njegovi zadaci iz veštine čekanja, kako je to stari učitelj nazivao, bili teži od zadatka ostalih učenika. Kao onda kada je tri dana i tri noći neprekidno visio o užetu na strmoj litici, vrebajući trenutak da ukrade jaja iz orlovskog gnezda, a da to jedna od dve velike ptice ne primeti...

Još jedan novi zvuk pridruži se lepezi šumova koje su njegove uši hvatale kao osetljive antene. Tiho šuštanje statičkog elektriciteta u zvučniku voki-tokija za direktnu vezu sa posadom helikoptera.

Čovek sa tim uređajima zakačenim za pojas očividno je ključni čovek čitave akcije. Još uvek je nesvestan činjenice da ga upravo to šuštanje identifikuje kao vođu, bez obzira na potrebu da bude u neprestanoj vezi sa osmatračima u helikopteru.

U svom zaklonu ninda malo pomeri glavu, tražeći pogledom izvor tihog šuštanja. Da, on je

tamo... treći u streljačkom stroju levo od ninde, udaljen tri desetak stopa...

Najbliži čovek prođe nekoli-ko stopa ispred ninde, ali je nje gov pogled bio uprt pravo napred, prema nejasnim obrisima crnog »bjuika« još uvek skrivenog gustim rastinjem.

Mek, oprezan korak, puška u rukama spremna za trenutno dejstvo. Odeća vojničkog kroja, ali i obrazi obrasli prosedim čekinjama. Ne, to ne mogu biti ljudi koji rade za FBI ili policiju; sudeći po ovom uzorku, ima posla sa profesionalcima koji svoju vojničku veštinu do bro naplaćuju u službi onoga ko ponudi najviše.

Sačekavši da lanac od šesto rice ljudi mimoide drvo na kojem se skrivao, ninda bešumno skliznu na tle i počeo da se prikrada malo ukoso kako bi zašao tačno za leđa vođi sa voki-tokijem.

Ako su oni bili veoma tihi, on je bio tih kao i njihove neravne senke po travi i grmlju. Čak i da je nekome od njih i palo na pamet da se okrene, ne bi mogao videti tu siluetu u odeći zaštitne boje koja je hitro pretrčavala od jednog zaklona do drugog.

Sada se šunjao na samo nekoliko stopa iza vođe. Do kola

u šipragu ostalo im je još svega desetak jardi...

Vođa je zastao, signalizirajući rukama ljudima levo i desno od sebe. Živi lanac počeo da povija bokove, sve dok se nisu rasporedili polukružno oko »bjuika«, još uvek u bezbednim zaklonima.

Zapovednički pokret rukom. Čovek najbliži vodi poslušno klimnu glavom i pođe oprezno napred, sa puškom na gotovs.

Siguran da ga ostali štite, na predovao je kratkim skokovima od jednog do drugog zaklona, zastajući da osmotri vozilo, oprezno i istežući vrat.

Tek kada je bio potpuno siguran da mu ne pretili nikakva opasnost, čovek pređe poslednjih nekoliko jardi do »bjuika« i nadviri se kroz zadnji prozor u njegovu unutrašnjost...

Pogled ninde pratio je njegove reakcije. Prizor u kolima bio je takav da se stresao čak i ovaj okoreli plaćeni ubica. Upravo onako kako je ninda i oče kiviao.

Vratio se, međutim, isto onako oprezno kao što se i prišunjao kolima, s tom razlikom što mu je sada cev puške gledala prema tlu. Preplanulo lice već je bilo bezizrazno, pokazujući da se čovek oporavio od prvog šoka.

— Šta se dogodilo, Grejdi? — prosikta vođa šapatom.

— Profa je mrtav — uzdahnu Grejdi, zastajući pred vođom. — I devojka. Zaklani, oboje, glave su im gotovo odvojene od tela. Ta prokleta kola puna su krvi...

— A tašna?

— Nisam je video — odmahnu Grejdi glavom. — Mora da je odneo onaj koji ih je sredio...

— Prokletstvo! — vođa tresnu pesnicom o travu. — U redu, mora da je on još uvek negde u ovoj šumi...

Grejdi ćutke obrisa rukavom znoj sa lica i ninda primeti kako mu prsti ruke drhte, zakasnela reakcija na prizor u kolima.

Prinoseći voki-toki ustima, vođa pozva:

— Halo, Zik! Našli smo kola i profesora. Mrtav je, a tašna sa dokumentima je nestala...

— Do đavola! — razgovetno reče glas iz zvučnika. — Siguran si? Dobro si pretražio okolinu?

— Tek se spremamo da je detaljno pretražimo — umorno odvrati vođa. — Obratite pažnju, tip koji je ubio profesora i devojkicu još je u šumi. Ne bih voleo da nam umakne sa tom tašnom!

— Najpre pretražite kola i okolinu, a onda pođite za njim. Oprezno, tip je izgleda đavolski opasan, O'Mara!

— To znam i bez tebe — jekotko odgovori O'Mara. — Ako nemaš više nijedan mudar savet, kako bi bilo da sletiš na obalu reke i pošalješ mi još ko ga u pomoć. Ova šuma nije tako mala kad se gleda sa zemlje, znaš!

— U redu, u redu — odgovori glas. — Silazimo...

Motor helikoptera promeni zvuk kad čelična ptica poče da se spušta. O'Mara vrati vokitoki za pojas i podiže desnu ruku kako bi svojim ljudima dao znak da počnu pretraživanje...

Stupajući korak napred, ninda istrže katana iz korica pri čvršćenih ukoso preko njegovih leđa...

*
* *

U svoje vreme, bardi na dvorovima srednjovekovnih japan skih feudalaca, pisali su čitave ode zvuku s kojim katana izleće iz korica, poredeći ga sa hujanjem oluje ili cunami, okeanskog talasa koje seje smrt pred sobom, baš kao i mač u rukama veštog i hrabrog samuraja...

Dvojica ljudi pred nindom, međutim, jedva su imali vremena da shvate šta se dogodilo, jer je blistava oštrica pala naniže isto onako munjevito kako se i podigla nad glavu siluete koja se na neki volšeban način stvorila samo korak od njih.

Uz meki zvuk oštrica preseče nadlakticu O'Marine podignute ruke i produži istom putanjom do mesta ispod samog desnog uha. Odvajajući glatko glavu od tela, katana skrete i skliznu kroz vazduh pravo napred, nalik zmiji koja munjevito zariva zube u meso žrtve.

O'Mara nije ni mogao videti šta se dogodilo iza njegovih leđa; iako je bio licem okrenut nindji, Grejdi je imao samo toliko vremena da iznenađeno raširi zenice pre nego što mu se vrh mača zario pravo u srce, donoseći trenutnu smrt.

Leva ruka ninde, međutim, nije mirovala dok je desna zadržavala ovaj komplikovani dvostruki udarac. Šuriken tiho zazuja kroz vazduh, kao razljuće na osa i nepogrešivo pogodi tačno među razrogačene oči čoveka koji je jedini bio u položaju da vidi šta se dogodilo sa O'Marom i Grejdijem.

Nova žrtva pade poleduške, stežući već mrtvim rukama svoje nekorisno oružje. Prignuvši

se, ninda jednim jednim hitrim pogledom upi mnoštvo detalja iz okoline, koncentrišući se na položaj preostale trojice ljudi.

Nije ih mogao videti sa mesta gde se zatekao, ali to znači da ni oni ne mogu videti njega. Smrt trojice ljudi unutar intervala od jedne jedine sekunde nije stvorila gotovo nikakav šum; i da ih je bilo, priгуšila bi ih grmljavina motora helikoptera koji se sada spuštao na drugu obalu reke, skriven zavesom od drveća i grmlja.

Jedan čovek je negde levo od ninde, druga dvojica desno. Taj usamljeni živeće nešto duže od prve dvojice...

Zastavši samo na trenutak kraj trećeg oborenog čoveka, da bi iščupao šuriken iz rane na čelu, ninda pogledom potraži svoje sledeće žrtve.

Da, tamo su, udaljeni desetak stopa jedan od drugog. Iskusni borci, vidi se i po tome što su se smestili tako da štite leđa jedan drugom...

Ne da će im to mnogo pomoći protiv onoga koji je veštinu ubijanja razvio do krajnih granica.

Faktor vreme, međutim, sada je veoma važan. Nije želeo da posada helikoptera nešto po

sumnja zato što se O'Mara još ne pojavljuje iz šume.

Dižući glavu, ninda ispusti iz grla tihi ptičji krik, karakteristične kadence. Čak i dobrom poznavaoocu ptica taj krik neće se učiniti čudnim, ali će ga Sumiko prepoznati i reagovati upravo onako kako se od nje i očekuje.

Vrata »bjuika« bučno se otvoriše. Kao po komandi, glave obojice naoružanih ljudi obrtoše se na tu stranu; nema toga ko se neće trgnuti kada se začuje šum iz kola u kojima se nalaze samo dva mrtva tela!

U dva duga skoka ninda se bešumno stvori kraj bližeg čoveka. Posmatrao ga je samo krajičkom oka, jer mu je pogled bio skoncentrisan na onog drugog, udaljenog desetak stopa.

Vakizaši kao kroz vodu prođe između rebara i s leđa probi srce žrtve. Pridržavajući ga levom rukom, da njegov pad ne bi izazvao nepotreban šum, ninda izvuče kratki mač iz rane i zavitla ga kroz vazduh.

Drugi čovek okrete se trenutak pre nego što se vrh blistavog predmeta zari u njegov vrat, probivši ga kao stablo mekog drveta, tako da vrh oružja izbi na drugu stranu. Sručio se na bok, ispuštajući oružje i sk-

lapajući preste oko oštrice koja mu je štrčala pod bradom.

Zakoprcao se samo jednom, zarivajući još dublje otštricu u ranu i gotovo potpuno preseka-vši vrat sam sebi.

Ninda bez napora izvuče okrvavljeno oružje iz rane i zasta de da oslušne.

Helikopter sada počiva na travi, ali njegov motor još uvek radi. Otežavajuća okolnost, naravno; mora delovati tako da likvidira pilota pre nego što ovaj uspe da podigne čeličnu pticu sa zemlje i umakne van domašaja opasnosti.

Dajući rukom znak Sumiko i profesoru da ostanu na svojim mestima, on se sa nekoliko hitrih skokova prebaci do obale rečice koja je leno vijugala među drvećem. U ovo doba godine vode gotovo da nije ni bilo i on niz kratku padinu skliznu do samog dna, skačući s kamena na kamen.

Glasovi ljudi nad njim bili su nervozni, ali nije razaznavao baš svaku reč, zbog tutnjave motora. Usudio se da izvrši tek kada je bio dobrih pedesetak jardi od mesta gde je sleteo helikopter.

Da, pilot je na svom mestu, sa rukama na komandama i cigaretom među zubima. Preostala trojica šetkaju duž obale,

bacajući nervozne poglede prema šumici.

Najteži deo posla tek je pred nindom. Iza svojih prozora od pleksiglasa, pilot ima odličan pregled okoline i biće veoma teško približiti mu se preko otvorene travnate površine.

Teško, ali ne i nemoguće, jer reč »nemoguće« proterana je iz rečnika ninducia još pre mnogo stotina godina...

Osamdeset jardi do helikoptera. Jedina olakšavajuća okolnost je što korito rečice sledi krivu liniju, tako da se može došunjati do mesta na kojem će ga trup helikoptera zakloniti od preostale trojice ljudi.

Sledio je pogledom pokrete pilota. Većina ljudi u sličnim situacijama monotono ponavlja svoje kretanje. Pokret glave na jednu stranu, zatim na drugu, ruka sa cigaretom dolazi do usa na i ponovo se vraća natrag, dok druga nervozno dobuje prstima po kolenu...

Najbrži sprinteri sveta, na odgovarajućoj podlozi, prelaze osamdeset jardi za manje od osam sekundi. Svaki od njih po mislio bi da sa njegovom štope ricom nešto nije u redu da je dobio priliku da izmeri vreme za koje je ninda, sa svim svojim oružjem, preleteo rastojanje od svog zaklona da nepokretne čelične ptice.

Prva sekunda...

Svega šest jardi, ali je moćno telo ninđe tek hvatalo zalet; noge su mu radile kao parni klipovi, razbacujući za njim pokidanu travu i komade stvrđnute zemlje.

Druga sekunda...

Osam savladanih jardi. Skokovi postaju sve duži, ali se još uvek ne čuje nikakav šum, sem strujanja vetra po odeći ninđe i tihog šuštanja peska koji pada po njegovim duboko utisnutim tragovima.

Treća sekunda...

Punih deset jardi u ovoj sekundi, ali se njegova brzina još uvek povećava, iako mu se noge i ruke kreću tako brzo da se jedva mogu pratiti pogledom.

Dvanaest jardi u sledećoj sekundi, četrnaest u onoj iza nje. Samo ninđa sposoban je da do stigne tako veliku brzinu i da je ne samo održava izvestan period vremena, već i da je povećava.

Gde su granice ljudskih moći? Ma gde, još uvek su mnogo iza granice moći jednog ninđe...

Pilot prinese još jednom cigaretu usnama i nervozno povuče dim. Koračajući duž obale, jedan od one trojice iz posade u tom trenutku izađe iza zaklona helikoptera i osvrte se.

Gotovo puna jedna sekunda bila mu je potrebna da shvati šta to zapravo njegove oči vide, jer se ninđa sada kretao tako brzo da su se njegove uzastopne slike bez sumnje slivale u jednu jedinu na mrežnjači posmatrača.

Kad je njegov mozak konačno protumačio sliku, on otvori usta da povikom upozori preostalu dvojicu i pilota. U tom trenutku ninđa stiže na samo nekoliko koraka od pilotske kabine.

Šuriken zazuja, prosecajući uski vertikalni zarez u pleksiglasu. Proleteo je tako brzo da se pleksiglas nije razbio u hiljade blistavih perli, kako se obično događa posle snažnog udara.

Pogođen u slepoočnicu, pilot se bez glasa sruči na susedno sedište. Glavni deo posla bio je obavljen, jer sada više nije bilo opasnosti da mu helikopter umakne. Preostala su još samo ona trojica na obali, jer čuvari pored džipova neće imati vremena da se umešaju u ovaj obračun.

Čovek koji je ugledao ninđu započe dugi prodorni krik iznenađenja i upozorenja. Taj krik, međutim, završi se prigušenim krkljanjem, jer vazduh navre iz dušnika, pomešan sa krvlju, kroz otvor načinjen kra

tkim rezom vrhom katana po vratu žrtve...

Kao vihor, ninda prolete porred tela koje se još držalo na nogama. Katana se ponovo podiže na udarac, ali pre nego što on padne potrebno je još nekoliko desetina sekundi da se savlada rastojanje do sledeće žrtve.

Upozoren krikom, on se već obrtao, na vrhovima nožnih prstiju, dižući automatsku pušku spremnu za paljbu. I treći čovek takođe je reagovao veoma brzo: njegova puška digla se već do ramena, ali mu se na liniji nišanjenja, nimalo slučajno, našao njegov partner.

Bacivši se u stranu, ninda se otkotrlja po travi. Rafal podiže zemlju sa mesta gde su mu se stopala nalazila samo trenutak ranije.

Sa psovkom na usnama čovek obrte cev puške, ali se ninda kretao mnogo brže od oružja; katana zapeva u vazduhu i pade ukoso preko grudi žrtve, otvarajući grudni koš kao da je od vlažne hartije, a ne od mišića i kostiju.

Osakaćeni trup počeo da klizi na stranu, zaustavljajući na trenutak rafal iz puške svog partnera koji je pomislio kako mu se konačno pružila prilika da pogodi tog strahovito brzog na padača.

Uzaludna nada, naravno; pre nego što je uspeo i da shvati kako je promašio, šuriken polete kroz vazduh i zari mu se tačno u srce, bacajući ga nekoliko stopa unazad.

Po navidi, ninda kratkim pogledom osmori okolni prostor.

Šuma i reka su potpuno tihi, iako odjek pucnjave još lebdi u vazduhu, zajedno sa oštrim zadahom u kojem su se pomešali sveže sagoreli barut i krv.

Stavivši dva prsta u usta, ninda oštro zviznu. Sumiko poznaje i taj signal, znak da je sve u redu i da ona i profesor mogu bezbedno izaći iz zaklona.

Prišao je poslednjoj žrtvi i izvurkao šuriken iz rane, pažljivo ga brišući o odeću pogođenog. I ovi šurikeni su prava retkost, jer jednom izgubljeno oružje više se ne može nadoknaditi. Kao i čelik za mačeve, i čelik za šurikene više niko ne ume da izradi onako kako su ga kovali stari japanski majstori...

Bio je u kabini helikoptera kada su Sumiko i profesor Liltadžon iskrslili iz šume. Devojka mu mahnu rukom i on joj uzvрати, skačući ponovo na tle, pošto je spasio i drugi svoj šuriken i izbacio telo mrtvog pilota iz kabine.

Nije ugasio motor; njih troje, uostalom, poleteće čim se on vrati iz šume sa svojom opremom i torbom profesora Litldžona.

Susreli su se na polovini puta do helikoptera i devojka mu se samo kratko osmehnu, doslovno vukući profesora za ruku.

— Sumiko, zauzmi mesto pilota — dobaci on. — Budi spremna odmah da poletiš, na drugoj strani šume su još dvojica sa puškama.

— U redu — čuo je odgovor za sobom, već preskačući rečicu.

Kretao se i dalje veoma brzo, uprkos preprekama, po gotovo savršenoj pravoj liniji. Mesto gde je ostavio torbu bilo je urezano u njegovu memoriju i siguran je da će ga odmah naći...

Šuma je i sada potpuno tiha oko njega. Čak je i brujanje motora helikoptera prigušeno preprekama od gustog lišća.

Zario je prste u gomilu suvog lišća, padajući na kolena pored skrovišta. Hitar, precizan pokret, kao i svaki koji ninda načini.

HARAGEI!

Da, to predosećanje opasnosti postoji i ninde ga veoma dobro poznaju...

Ovoga puta, međutim, upozorenje je zakasnilo, jer je zamka bila vešto i lukavo postavljena i savršeno kamuflirana.

Kratka čelična igla zari se u desni kažiprst ninde. Onaj ko je postavio u kožnu ručku tašne znao je dobro svoj posao.

»Otrov?«, prolete nindi kroz glavu. »Ili... sredstvo za usplavljuvanje?«

Pokušao je da se uspravi, ali mišići više nisu poštovali komande mozga. Uostalom, ni tih komandi više nije bilo, jer mozak ninde kao da je iznenada bio zastrt crnim, debelim pokrovom koji više nije dopuštao prolaz nikakvoj misli...

*
* *

— Hajde! — reče jedan glas iza crne koprene. — Vreme je da se probudiš!

Ninda otvori oči.

Siva betonska tavanica, svega nekoliko stopa nad njegovim licem. Betonski zidovi, bar do visine koju može da vidi...

On obori pogled, iznenada svestan da čak ni glavu ne može da pomeri, zbog nečeg oštrog i tvrdog što mu pritiskuje grkljan.

»Žica... jako zategnuta žica«, prolete mu kroz glavu.

»Ljudi koji su me uhvatili ne žele ništa da reskiraju...«

Naprežući se, on uspe da u svoje vidno polje ipak dovede lice čoveka koji stoji u ramu čeličnih vrata i fiksira ga pogledom hladnim kao koža zmije.

Četvrtasto lice oštarih, tvrdih crta, sa dva upadljivo svetla oka pod kratko ošišanom plavom kosom. Široka ramena, ko šulja kaki-boje pod kojom nemirno igraju moćni mišići.

— Da li si sada shvatio gde se nalaziš? — pita nepoznati. Smešak na tankim usnama ne prijatan je, ali ni izbliza koliko trijumfalni pogled tih svetlih očiju!

Ninda ne odgovori. Nepoznati zapravo i ne želi odgovor, želi samo da likuje nad svojim uspehom i uživa u nemoći svoje žrtve. Sem toga, iz onoga što protivnik kaže, uvek se može doznati nešto novo o njemu.

— Ne čuješ me dobro? — ne poznati se naže napred, prilazeći korak bliže nindi. U njegovom vidnom polju sada je i ostatak tela iznad kolena, odeća vojničkog kroja i teški automatik u futroli za opasačem.

Ponovo bez odgovora. Oči ninde pažljivo istražuju okolinu, pokušavajući da utvrde postoji li još neki izlaz iz ove be tonske grobnice.

Uzaludan posao, to je mogao znati i unapred. Ova čelija građena je specijalno za najopasnije zatvorenike i neće imati nijedne slabe tačke.

— Želeo bi da znaš ko te je nadmudrio, zar ne? — govori dalje nepoznati, nimalo zbunjeno ćutanjem ninde. — Moje ime je Rotek. R-o-t-e-k, zapamtiti!

Zadržavajući dah, ninda uspe da pomeri glavu kako bi odgonetno zašto ne može da pomeri čak ni prste na nogama i rukama. Gotovo kao da je — užasna pomisao! — to posledica teške povrede kičme!

Ne, nije...

Njegove podlaktice i šake, kao i stopala zaliveni su gipsom koji se stvrdno pre nekoliko sati!

Nepoznati se sada grohotom smeje njegovim pokušajima da pomeri udove.

— Samo napred — kaže. — Možeš pokušavati koliko hoćeš, prijatelju! Nikome još nije uspelo da se oslobodi sa mog gipsanog ležaja!

Ninda na trenutak sklopi oči, koncentrišući se na sluh. Vibracije glasa odbijenog od zidova i metalnih vrata reći će mu mnogo o njihovoj debljini i čvrstini.

Samo što od tih detalja neće imati mnogo koristi... Prepre-

ke su suviše debele i čvrste da bi se mogle probiti golim rukama, čak i ako se oslobodi stega od gipsa.

— U redu, dosta je bilo glume — Rotek se sada naginjao nad njega, tako da je osetio njegov vlažni dah na licu. — Vreme je da počnemo naš razgovor, prijatelju... Kako se zoveš?

— Zar je to važno? — progovori ninda po prvi put. Ti-him, vrlo sugestivnim glasom.

— Šta?

— Rotek se naže još bliže, jer je ninda namerno govorio sasvim tiho. Držeći pogled čoveka prikovan za svoj pogled, ninda nastavi da govori.

— Moje ime ti ništa neće reći, Rotek, jer sam potpuno u tvojoj vlasti. Ti si prvi kome je uspelo da me nadmudri i mislim da sam tek sada shvatio da postoje i ljudi bolji od mene...

— He-he-he! — zadovoljno se isceri Rotek. — Ti to meni, ortak?

— Da, tvoj plan je potpuno uspeo. Nikada nisam bio ovako nemoćan, Rotek... Čak i kada bi me oslobodio ovih stega, ne bih se usudio da dignem ruku na tebe. Zaista, šta činiš kada želiš da nekoga oslobodiš gipsa?

— Imam malu motornu testeru za to. Viđao si valjda takve stvari u bolnicama, prijatelju?

— Donesi je, Rotek. Nemaš više nikakvog razloga za strah, jer me potpuno imaš u svojoj vlasti. Učini to, Rotek, jer će tek tada tvoj trijumf biti potpun!

Svetle oči sada je zamutila senka, i Rotek klimnu glavom, promrmrljavši nešto nerazgovetno. Moć hipnoze je ponekad odista neshvatljiva i mnogi ljudi su prekasno shvatili da su učinili nešto što im nikada ne bi ni na pamet palo da nisu bili izloženi manipulaciji majstora te veštine...

Metalna vrata iznenada tresnuše o zid takvom silinom da komadići betona zašuštaše po podu.

— Rotek, glupane! Šta to radiš? — grmnu neko. Ninda po meri zenice u pravcu čoveka koji je izgovorio te reči.

Sasvim drugi tip, očevidno; iste hladne oči i tanke usne, svakako, ali jedan od onih koji mnogo više rade glavom, nego pesnicama. I njegova odeća je nekoliko klasa bolja od Rotekove, odeća uspešnog poslovnog čoveka, ili političara, svesnog da je i njegov spoljni izgled jedan od važnih faktora ličnog imidža...

Rotek ustuknu, vrteći glavom. Njegove svetle oči blesnuše kad je podigao ruku da pristima opipa crveni otisak na obrazu. Odjek šamara još se odbijao od zidova u uskom prostoru i ninda se glasno nasmeja.

Pridošlica ga prostreli jednim kratkim, zmijskim pogledom, ali je i dalje stajao pred Rotekom, raskoračen, nalik ukrotitelju koji upravo demonstrira svoju moć nad opasnom divljom zveri.

— Napolje! — prosikta, pokažući glavom prema vratima. — Napolje, glupane!

Rotek izađe, opuštenih rame na. Vrata za sobom je zatvorio tiho, oprezno, dobar sluga koji je svestan da je naljutio gospođara i sada strepi od kazne...

— Gomila mišića! — prezriivo izgovori lepo odeveni čovek prilazeći Lesliju. Seo je na ivicu ležaja i hladno se osmehnuo, vadeći dugu i tanku cigaretu iz zlatne tabakere. — Oprosti što ti ne nudim cigaretu, ali nisam raspoložen da ti je svaki čas prinosim ustima. Uzgred, moje ime je Norton, a tvoje?

— Drago mi je, mister Norton — isceri se ninda. — Šteta što priliku da mi se predstavite niste odložili bar još neko liko minuta!

— Tvoj trik bi upalio kod Roteka — klimnu Norton glavom. — Srećom, nalazio sam se uz monitor, pa sam stigao na vreme da ga sprečim da te oslobodi.

— Kako znate da neću pokušati i sa vama, mister Norton?

Norton još jednom raširi tanke usne u karikaturu osmeha.

— Ne bi uspeo. Provereno. Nemaš nameru da mi kažeš ime?

— Zašto da ne? Eldridž. Leslie Eldridž.

— Hmm... pravo ime?

— Dovoljno dobro za ovu priliku! — nasmeja se ninda. — Čudno, i Rotek je najpre želeo da dozna moje ime.

— Taj glupan je prekršio moju zapovest — sleže Norton ramenima. — Rečeno mu je, sasvim jasno, da ti se ne sme ni približiti, još manje započinja ti razgovor. Sva sreća da ne zna za skrivenu kameru, inače...

— Hmmm, imao sam utisak da je on dragocen saradnik.

— Zato što se hvalio da te je on nadmudrio? Rotek je bio samo direktni izvršilac mog plana. Zamisao je moja... bez namere da se hvalim...

— Dobra zamisao — složi se Leslie. — U redu, sad kad smo već tu, šta želite od mene?

— Profesora Litldžona, šta drugo? Do đavola, Eldridž, zar još nisi shvatio da se čitava ova igra i igra samo zbog nje-ga?

— Niste dobili profesora? Baš šteta!

— Ne — Norton je zamišljeno odbijao dimove. — Sve češće mi se čini da se više ne mogu naći pouzdani saradnici, sposobni da izvedu i malo komplikovanije zadatke od običnog ubistva s leđa. Da nisam poslao Roteka za O'Marinim ljudima, verovatno ne bih dobio čak ni tebe, Eldridž.

— Šta se dogodilo dok sam ja spavao? Umakao vam je helikopterom?

— Da — uzdahnu Norton. — Nadam se da ćeš ti moći da mi kažeš gde se skriva.

— Što znači da ga ni vlasti takođe nisu šćepale — zaključio ninda. — Ili ga jednostavno do bro kriju, Norton?

— Ne — odmahnu drugi čovek glavom. — Naše veze su jako dobre, svakako bismo već saznali da se to dogodilo. Oni znaju još mnogo manje od nas.

— Sve u svemu, na redu su pregovori — nasmeši se ninda. — Slažete se, Norton?

— A šta mi drugo preostaje?

— Pregovori podrazumevaju približnu ravnopravnost obeju

strana. Dok sam u ovom položaju, teško da se može govoriti o bilo kakvoj ravnopravnosti, Norton!

— A, ne! To nikako! Nisam valjda lud da pustim zmiju zvečarku u svoj krevet!

— Onda pregovora nema, žao mi je...

Uspravljajući se, Norton odbaci cigaretu i lagano je zgnječio nogom na podu, neprestano fiksirajući Leslija svojim zmijskim pogledom.

— Znam da si tvrd — reče tiho — inače nikada ne bi mogao postati ninda... ali, uvek se nađe način da se slome i oni najtvrdi!

— Tvoj cilj nije da slomiš mene, Norton — podseti ga Lesli sa osmehom na licu — već da dobiješ profesora Litldžona...

— Kako je jedan Amerikanac mogao da postane ninda, Eldridž? Da li bi to moglo uspeti još nekom?

— Teorijski, da. Što se praktične strane tiče, zamisao je teško ostvarljiva; jedini učitelj ninducia koji je bio spreman da tu tajnu oda čoveku druge rase mrtav je već godinama. Čemu ova iznenadna promena teme, Norton?

— Pokušavam da doznam što više o tebi...

— A sve to, pre nego što pređeš na konkretnije metode ubeđivanja, svesti na ponudu nekoliko nula, zar ne?

— Da — Norton sleže ramenima. — Čovek kao ti dobro bi mi došao, čak i ne pokušavam da to sakrijem.

— Čime se još baviš, osim otmicama naučnika, Norton?

— A-ha! Ovde ja postavljam pitanja!

— U redu... Uzgred, tvoja ponuda me ne zanima...

— Kako sam i očekivao — uzdahnu Norton. — Znaš, Rotek jedva čeka da te prepustim njemu. On je stručnjak za mučenje i još nijednom se nije do godilo da ne dobijem ono što sam želeo kad sam taj posao po verio Roteku.

— U to ne sumnjam. Ali, kako ono kažu, uvek postoji prvi put.

— Tačno. Ni Rotek ni ja još nismo imali posla sa jednim pravim japanskim nindom. Kaži mi... zar zaista pretpostavljaš ono antičko oružje modernim puškama, Eldridž?

— Da. I imam gomilu svedoka tamo kraj one rečice koji će ti potvrditi da je moje oružje efikasnije.

— Nema više ili manje opasnog oružja — zamišljeno reče Norton. — Samo više ili manje opasnih ljudi. Zato sam i dopu-

stio Roteku da te stavi u taj neudobni položaj, Eldridž.

— Pa i nije toliko neudoban — isceri se ninda drsko. — Znaš, malo odmora i opuštanja dobro će mi doći.

Norton ga je hladno posmatrao, već na polovini puta do vrata.

— Imaš trideset minuta da razmisliš, Eldridž — reče. — Žao mi je, ali se ljudima koji žele Litldžona jako žuri.

— Iskoristiću ga na najbolji način — uveravao je ninda.

— Učini to... Da, svakako učini to — sarkastično reče Norton.

— Hej, šta se dogodilo sa profesorovom tašnom? Zar hartije u njoj nisu dovoljne ljudima koji žele Litldžonov izum?

Norton zastade na vratima i osvrte se.

— Profesor Litldžon je lukaviji nego što smo i ti i ja pretpostavljali, Eldridž — reče tiho. — U toj tašni nema ničeg što bi vredelo više od pedeset centi!

*
* *

Sklopljenih očiju, ninda je ritmički ispunjavao vazduhom pluća i praznio ih, obogaćujući krv kiseonikom koji će pomo-

ći da brže dođe do potrebne energije kada to njegovo telo bude zahtevalo.

Kada je desetak minuta ranije govorio Nortonu o odmoru i opuštanju, to nisu bile samo prazne priče. Čak i čelični organizam jednog ninđe zna šta je to zamor, ali i način da za veoma kratko vreme povрати izgublјenu energiju i pripremi se za nove napore.

Situacija je, međutim, bezizlazna. To je uporno ponavljao razumni deo njegovog mozga dok je tragao za mogućnošću da se oslobodi bar gipsanog omo tača koji mu vezuje udove...

Rotek će uskoro stići i početi sa mučenjem. Leslie nije sumnjao u svoju sposobnost da to sve podnese, ali je isto tako dobro znao da će posle svake nove Rotekove seanse njegova snaga biti manja za jedan značajan procenat. I gubiće se sve brže kako vreme bude odmicalo.

Bilo bi sasvim jednostavno kada bi odao Nortonu položaj kolibe u podnožju Kočiz Heda, jer to je bez sumnje skrovište u koje je Sumiko povelа profesora Nortona kada je shvatila da je Leslie uvhaćen.

Da, sasvim jednostavno. Nekoliko tihih reči...

Nasmeјao se sam sebi. Samo budala mogla bi pomisliti

da je to način da se izbegnu Rotekovi trikovi. Od svega što taj gorila može da smisli mnogo bi strašnije bilo misliti svakoga dana po nekoliko puta o strašnoj sudbini volјene devojke koju bi sa tih nekoliko reči predao u ralje smrti.

Tabasko Pit je u kolibi, jedini prijatelj kome je poverio svoju tajnu. Dragoceni pomoćnik u stotinu opasnih okršaja, džin duge plave kose, grubog lica i dečјeg osmeha.

Tabasko Pit i Sumiko već će naći neki način da mu pomognu, naravno. Pitanje je samo koliko će dugo sve to trajati, jer Nortonovo skrovište svakako je veoma dobro.

Nema, međutim, skrovišta na ovoj planeti koje će ostati nedostupno za Tabasko Pita kada se jednom ozbilјno baci na posao. Zato svu svoju energiju mora usmeriti na to da se odupre Rotekovim mučenјima i strplјivo čeka trenutak izbavljenja...

Mogli bi proći dani do tog trenutka, ali je on spreman. Zvuči apsurdno, ali je sasvim tačno da ni najokrutniji mučitelji nemaju dovolјno nerava da satima i satima bez preki-da posmatraju bol svojih žrtava.

Biće to borba između njega i Roteka u kojoj on mora pobe

diti. I sve vreme biti koncentrisan, jer se u jednom trenutku može ukazati prilika da i sam učini nešto više da bi se oslobodio.

Sklopio je oči i naterao sebe da spava. Dubokim, mirnim snom koji krepí telo i mozak...

Otvorio je ponovo oči kada je začuo teške korake u hodniku. Rotek dolazi.

— Halo! — veselo ga pozdravi grmalj, odlažući na betonski pod stvari koje je doneo sa sobom. Prilično čudan izbor predmeta, zloslutnog izgleda.

Vrata, međutim, ostaju otvorena i kroz njih do osetljivih ušiju ninde dopire nečije disanje.

Norton, bez sumnje. Tu je da bi kontrolisao Roteka, jer se plaši da ovaj ne pretera i ne ubije zarobljenika pre nego što od njega dozna ono što želi da dozna...

Rotekovo lice je blaženo i ne prestano mljacka usnama kao čovek koji je upravo ustao od stola posle dobrog obeda.

— Hej, prijatelju! Znaš li šta je ovo?

Podigao je sa obe ruke po veći žičani kavez iz koga dopire odvratan zadah. Životinje u kavezu pridržavaju se šapama za žicu, uzbuđeno cikeći.

— Pacovi — mirno kaže ninda. — Na ovom svetu sve ih je više, zar ne, Rotek?

— Ne bih znao — zbunjeno kaže grmalj. — Dva su mi sasvim dovoljna, znaš.

Nalik vraču koji priprema obred, Rotek nastavlja sa svojom malom predstavom. Cilj je, naravno, da se žrtva slomi pre nego što mučenje odista počne, ali se ne može poreći da Rotek uživa u sebi.

— Vidiš ovu konzervu —, na stavlja, pokazujući nindi sledeći deo opreme. — Velika vojnička konzerva, od dobrog lima. Dovoljno je velika da dva pacova mogu da stanu u nju, je l' da?

— Da — Ninda već zna šta mu se sprema. — Dovoljno je velika, Rotek.

— Jedini problem bio je, u stvari, kako konzervu učvrstiti tako da pacovi ne mogu da je pomere kada im unutra postane neugodno — cerekao se Rotek. — I to sam rešio na zaista genijalan način; prebacim preko konzerve ovu čeličnu mrežu, a njene krajeve opteretim na podu sa dva velika kamena. Ova dva kamena, vidiš?

— Da, vidim. Zaista genijalna ideja, Rotek. Da li si razmišljao o kandidaturi za Nobelovu nagradu?

— Molim?

Grmalj zastade, zbunjeno trećući, sve dok njegov spori mo-
zak ne dođe do zaključka da
se zarobljenik samo šali.

— Nobelova nagrada! — pro-
mrmlja. — On misli da Rotek
ne zna šta je to Nobelova na-
grada, a?

Stenjući, on se saže da uk-
ljuči grejač od debele žice u
kutiju postavljenu pri samom
dnu zida, van vidnog polja ni-
nde.

— Ovo je dobra stvar — re-
če Rotek, zamišljeno posmatra-
jući predmet u svojoj ruci. —
Dobro greje, mislim. A može
da se stavi i u vodu, ako hoćeš
da zagreješ vodu, znaš.

— Znam, Rotek? I to je tvoj
izum?

— Neee... kupio sam u »Sirs
Rebaku«, nije čak ni skupa.

— Pusti me da pogodim...
U Silver Sitiju, zar ne? Imaju
strašno zgodne prodavačice kod
»Sirs Rebaka«, a?

— Ne u Silver Sitiju, čove-
če. Zašto bih to kupovao u Si-
lver Sitiju, kad imam »Sirs Re-
bak« i ovde u D...

— Rotek!

Ninda se široko osmehnu.
Mali poen za njegovu stranu,
ali ipak poen. Bar je doznao da
se nalazi negde u Demingu, ili
u blizini grada. ■

A Norton je još jednom ot-
krio da neprestano mora držati

Roteka na oku, kako ne bi za-
robljeniku odao još koji, mno-
go važniji detalj čitave opera-
cije...

— Da, mister Norton?

— Prekini sa brbljanjem —
reče Norton, pojavljujući se na
vratima. — Pređi već jednom
na stvar, glupane, nemamo či-
tav dan za tvoje priče!

— Ma sve je spremno, mis-
ter Norton! Evo, gledajte: još
samo da ubacim pacove u kon-
zervu, postavim je i učvrstim
mrežu!

Ninda instinktivno napreže
trbušne mišiće, ali ih odmah
opusti. Uzaludan utrošak ene-
rgije, jer ionako ne može učini-
ti ništa da spreči Roteka u
onome što smera da uradi...

Posmatrao je ispod oka No-
rtona koji je palio novu ciga-
retu. Upola se okrenuo od ni-
nde, dobar signal da neće moći
da prati svaki detalj onoga što
sledi. Da, i prsti ruku su mu
mnogo nesigurniji nego pre po-
la sata.

Cičanje, grebanje po žici, pri-
gušene Rotekove psovke.

— Hoće li to jednom biti go-
tovo, Rotek?

— Gotovo je, mister Nor-
ton! — spremno javi grmalj.
Prilazio je nindi sa konzervom
u ruci, zatvorenoj odozdo ko-
madom čvrstog kartona koji je
čvrsto stezao drugom rukom.

Pažljivo je položio karton na nagi trbuh ninđe, pridržava jući sada konzervu odozgo kako mu uplašene životinje ne bi pobegle.

— Ta-ako... a sad da prebacim mrežu i izvučem karton, a onda učvrstim kamenjem... Ni sam ovo skoro radio, zar ne, mister Norton? Boga ti, onaj momak od poslednji put...

Pritežući konzervu, Rotek na glim pokretom istrže karton ispod nje.

Osam šapa sa minijaturnim kandžama, dodir vlažnih njuški po goljoj koži. Uzbudene životinje trčale su unaokolo po uskom prostoru, tražeći izlaz.

— Fino! — uzdahnu Rotek dovršavajući pripreme. — Vidiš, prijatelju, sad ću ovaj grejač da prinesem do dna konzerve. Pošto je ona od lima, brzo će se zagreajti, a i vazduh u njoj, pa će pacovi postati nervozni. Đavolski nervozni, ha-ha-ha!

Norton ćuti, ali ninđa vidi da su mu vilice čvrsto stisnute, iako još uvek izbegava da baci pogled prema niskom ležaju.

— Prošli put — nastavlja Rotek — jedva smo ih našli, te moje zverčice. Progrizle su ogomnu rupu u trbuhu tog moka i zavukli mu se u utrobu, među creva, grizući sve pred sobom. Čoveče, kako je taj ur-

lao, da se i meni kosa dizala na glavi!

— Prekini, Rotek! — Nortov glas jedva je čujan. — Brbljaš kao neka žena!

Klimnuvši glavom, Rotek pri nese grejač dnu konzerve. Pogled mu je uprt u lice ninđe, gde traži nekakav znak straha.

— Eldridž... ovo ti je poslednja šansa — kaže Norton promuklo. — Gde je profesor Liltidžon?

— Neću ti više reći ni reči, Norton. Nema ni razloga da govorim s tobom, jer ti si već mrtav čovek. Kao i ovaj grmalj ovde!

— Mrtav? Ja nisam mrtav — pobuni se Rotek.

— Jesi — iako pokreti šapa po njegovom trbuhu postaju sve žustriji, glas ninđe i dalje je savršeno miran. — Samo to još ne znaš, Rotek...

— Dakle, Eldridž?

Ninđa ćuti. Na goljoj koži oseća da je rub konzerve sve vreliji i zna da će uskoro tu osetiti bol. Nervni blok će pomoći, na ravno, da taj bol eliminiše, ali će pacovi zadati mnogo više problema.

Ono što je Rotek maločas govorio... Odvratna je pomisao na te dve ogavne zveri kako ti kopaju po utrobi!

— Eldridž! — Nortonov glas sada je gotovo molećiv. — Go vori pre nego što bude kasno!

Ninđa sklapa oči, koncentrišući se na bolno mesto na trbuhu. Bol od usijanog lima je podnošljiv, bez obzira na trag opaljene kože koji će tu još du go stajati. Međutim...

Sitni oštri zubi zarivaju se u njegovu kožu!

Pacovi su već poludeli od straha i vrućine. Kada još osete ukus ljudske krvi...

— Sklopi to, Rotek!

— Šta?!

Norton u dva krupna koraka priskače ležaju i udara nogom po konzervi, odbacujući je čak u suprotni ugao, zajedno sa mr ežom. Pacovi istrčaše niz noge ninđe i izgubiše se kroz otvorena vrata negde u hodniku.

— Ali, mister Norton, ja...

— Zaveži, Rotek — Nortonov glas je umoran. — I izađi napolje sa tim svojim smrdljivim pacovima! Napolje!

Plamen zlatnog upaljača treperi dok ga Norton prinosi vr hu cigarete. Nije progovorio sve dok se vrata nisu zatvorila za Rotekom i njegovom opremom.

— Video si, Eldridž — reče, već malo pribraniije. — Rotek uživa u tome.

— Nemaš želudac za ovakve stvari, zar ne, Norton?

— Ne, nemam. Pa šta?

— Ništa. Postoje ljudi, poput Roteka, spremni da obave za tebe tvoje prljave poslove.

— Kada bih smeo da ostavim Roteka samog sa tobom, sve bi bilo mnogo lakše — sleže Norton ramenima. — Do đavola, kakva zbrka!

— Gadna zbrka — složi se ninđa. — Ne vidiš izlaz iz nje, a?

— Jedini izlaz je da tebe na teram da progovoriš, to je bar prosto.

— Misliš? — ninđa pažljivim pogledom proučava lice drugog čoveka. — Zašto jednostavno ne pokupiš uštedevinu i ne nestaneš odavde, Norton. Ima još krajeva sveta gde se možeš sakriti.

— Ti si lud! To još nikome nije uspelo. Oni... ah, do đavola!

— Ko su oni, Norton?

Drugi čovek odmahnu glavom.

— Nisam lud da ti to kažem, ali je jedno sigurno: ako ih prevarim i ne isporučim robu...

Pokret ruke pod grlom bio je veoma rečit. Još upečatljivi ji bio je izraz straha u Nortonovim očima.

— Bolje da pobegneš ranije, Norton — upozori ninđa. — Jer, od mene nećeš doznati gde

je profesor, valjda si to shvaćao?

Norton baci na pod upola po pušenu cigaretu.

— Razgovaraćemo kasnije — promrmlja. — Moram još da... Prokletstvo, šta je to?

I ninda instinktivno pokuša da pokrene glavu, ali ga napeta žica pod vratom spreči u tome. Kratkj rafal koji je odjeknuo negde nad njihovim glavama kao da je označio kraj jedne epizode i najavio početak druge.

Nortonova ruka sunu pod sa ko i on istrže pištolj iz futrole pod pazuhom, ubacujući veštim pokretom metak u cev.

Umesto prema vratima, odatle je mogla doći jedina opasnost, on uperi oružje nindži u lice.

— Ne budi lud, Norton — reče ovaj tiho, pribrano. — Oni samo što nisu stigli do ovog mesta. Ako me ubiješ, zateći će te sa još zadimljenim pištoljem nad mojim mrtvim telom. Ili si možda željan električne stolice?

Norton obližnu suve usne. Cev pištolja neodlučno skrete prema vratima.

Topot mnogih teških čizama u betonskom hodniku. Razrogačenih očiju, Norton se povuče do suprotnog zida, sve dok se nije leđima oslonio o njega.

Vrata odleteše u stranu od snažnog udarca nogom. Dreknuvši nešto nerazgovetno, Norton ispali hitac u tom pravcu.

Odgovori mu kratak rafal iz automatske puške i ninda jasno vide kako komadići tkanine odleću sa Nortonovih grudi, a za njima mali vodoskoci krvi.

Pod udarcima metaka Norton se na trenutak prope na nožne prste, snažno se oslanjajući o zid, a onda, već staklastog pogleda, lagano skliznu naniže, ostavljajući pruge krvi na neravnoj betonskoj površini.

Krupan momak u uniformi vojnog policajca oprezno kroči u ćeliju, sa puškom ponovo spremnom na paljbu.

Nekoliko trenutaka zbunjeno je buljio u prizor pred sobom, a onda spusti pušku i okrete se vratima.

— Hej, naredniče! — zaurla iz punih pluća. — Dođi samo da vidiš šta sam ovde našao!

*
* *

Kapetan Nogami prenu se iz sna tek kada se džip zaustavi. S gađenjem je otresao prašinu sa uniforme i pružio dokumenta vozaču da ih pokaže stražaru na ulazu u vojnu bazu.

— Ah, stigli ste konačno! — isceri se vojni policajac, vraća

jući hartije. — General Berk je već tri puta zvao kapiju pitajući šta je sa vama, ser!

Nogami ga pogleda mutnim očima, gurajući papire u gornji džep bluze koja je još koliko jutros bila sveže ispeglana. Strpali su ga u avion u Vašingtonu, istresli iz aviona u Demingu, a sada je bio u vojnoj bazi trideset milja južno od grada, a još nije znao šta se to, do đavola, dogodilo s njim.

General Berk!

Pravo značenje reči stražara dospe do centralnog dela njegovog mozga tek nekoliko minuta kasnije, dok su se vozili uskom asfaltnom trakom između drvoreda.

Nemoguće da je to onaj general Berk, naravno... Ali, još manje je moguće da u armiji SAD postoje dva generala Berkka sposobna da na ovakav način postupaju sa jednim kapetanom obaveštajne službe kopnene vojske.

Kapci na uskom japanskom licu kapetana Nogamija zatrep taše nervozno dok je dovodio u red svoju uniformu. Znak pri-tajene nervoze koju je veoma brzo savladao, mnogo pre nego što se džip konačno zaustavio pred dugom belom zgradom koja je više ličila na glavnu zgradu neke hacijende, nego na ko-mandno mesto generala.

Narednik, takođe u uniformi vojne policije, trčao je niz široke mermerne stepenice.

— Narednik Petrof, ser — reče zadihano. — Požurite, molim vas, general Berk vas očekuje!

Kapetan sleže ramenima, blago se smešeći, ali je ipak i sam gotovo potrčao za narednikom uz stepenice i zatim duž polumračnog i svežeg hodnika zastrtog crvenim tepihom.

Zastavši pred širokim dvostrukim vratima, narednik zakuca, dovodeći hitro drugom rukom uniformu u red. I kapetan učini to isto, mali ritual koji brzo postane druga priroda za vojnike pre nego što izađu pred više oficire.

— Da! — zaurla neko sa druge strane vrata. — Ulazi!

— Kapetan Nogami, ser — reče narednik, otvorivši vrata. Stajao je isprešen i u stavu mirno dok kapetan nije prošao kraj njega, a onda je salutirao i zatvorio vrata za sobom.

General Berk je stajao na surotnom kraju ogromne prostorije čiji su zidovi bili potpuno zastrti kartama. Okrenut leđima, uz prozor kroz koji se, bar se kapetanu tako učini, nije videlo ništa vredno tolike pažnje.

— Kapetan Nogami, ser — reče on mirno.

— Znam — zalaja general, i dalje buljeći kroz prozor. — Vi mora da ste pešice putovali iz Vašingtona, kapetane!

Nogami se osmehnu za sebe. Da, ovo može biti samo onaj general Berk o kome se u vojsci pričaju legende...

Visok i krupan, očevidno u veoma dobroj fizičkoj kondiciji, uprkos poodmaklim godinama. Savršeno skrojena uniforma, glatko obrijana glava i kolt sa drškom ukrašenom biserima o desnom boku, baš kako govore i priče o njemu.

— Dolazim pravo sa aerodroma, generale. Vaš vozač dao je sve od sebe, ali...

— Izgovori, izgovori!

General se obrte na petama i prostreli pogledom čoveka pred sobom.

— Uvek sam govorio — pro mrmrlja — da Japanci ne bi smeli da postanu oficiri u vojsci Sjedinjenih Država...

Nogami ne reče ništa. Generali, pored bogova, spadaju u onaj uski krug kome je dopušteno da kaže baš sve što želi.

Berk naglo krete prema vratima, dugim koracima, tako da iznenađeni kapetan jedva stiže da mu se ukloni sa puta.

— Idemo! — dobaci general preko ramena. — Želim nešto da vam pokažem!

Na svojim kratkim nogama Nogami je jedva stizao generala koji je žustro krenuo poprečnim hodnikom i gotovo strčao niz savršeno čiste betonske stepenice u suteran.

Stražar pod punom ratnom opremom stajao je pred metalnim vratima iza stepeništa. Umesto na ramenu, puška mu je bila u rukama, njena cev uperena pravo u trbuh kapetana Nogamija.

— Stoj! — reče stražar. — Propusnica, generale!

— Prokletstvo, vojniče, pa bar mene poznaješ! — prasnu Berk. — Sklanjaj mi se s puta!

— Vas da, ali kapetana ne poznajem. Vaše naređenje, generale — hladno odvrati stražar.

— Neka sam proklet! — zapanjeno procedi general. — To stvarno jeste moje naređenje, ali...

— Da li je ovo dovoljno, vojniče? — upita Nogami pružajući svoje papire. Stražar ih prihvati levom rukom, ne pomerajući cev puške iz ranijeg položaja.

— Žao mi je, kapetane. Naređenje glasi: samo propusnica potpisana od generala Berka. Čak su nam pokazali kako taj potpis izgleda, za svaki slučaj.

Crven u licu, general je poigravao u mestu u svojim čizmama sa visokom petom.

— U redu — reče konačno — imaš svoj voki-toki, vojniče. Pozovi komandira straže i reci mu da za pola minuta nađe majora Osmonda i pošalje ga ovamo sa blokom propusnica!

— Razumem, generale!

Prinoseći spravu usnama, vojnik izgovori nekoliko tihih reči u mikrofon, a onda ponovo zauze malopredašnji položaj sa vršenog stražara.

Mrmljajući nešto sebi pod nos, general je hodao tamo i ovamo, sa rukama na leđima. U jednom trenutku, dok je bio okrenut leđima, Nogami uhvati veseli blesak u očima stražara, a oko pod ivicom šlema šeretski namignu.

»Stara igra između nestrpljivog oficira i vojnika koji mu to vraćaju kad god im da priliku«, pomisli Nogami. »Prokletstvo, šta se ovde događa? Koga to Berk krije i ovako brižljivo čuva u svom podrumu?«

Visok i mršav major dotrčao niz stepenice sa blokom propusnica i general mu ga prosto otrže iz ruku. Nažvrljao je nekoliko reči na jednoj strani, otcepio list i gurnuo ga stražaru pod nos.

— Zadovoljan, momak?

— Hmmm... niste naznačili vreme ulaska, generale. Žao mi je.

— Haloran! — visokim false tom vrisnu major. — Dosta mi je već tvoje drskosti, znaš li?

Stražar ga odmeri kratkim pogledom.

— Majore Kozbi, ako smatrate da ne obavljam svoju dužnost kako treba, znate kakvi su propisi. A dotle, podsećam vas da je ovo stražarsko mesto!

— Zaveži, Kozbi! — promukla general, vraćajući stražaru hartiju sa dopisanim vitalnim podatkom. — Nadam se da ću tebe zateći kao stražara na ulazu kad jednog dana stignem u pakao, Haloran!

— Nije isključeno, generale — ležerno odgovori vojnik uklanjajući im se sa puta. — Samo, mislim da je pakao dovoljno gadno mesto i bez nas dvojice!

Berk se grohotom nasmeja. Smejao se još nekoliko trenutaka pošto su se vrata zatvorila za njim i Nogamijem, a njegov smeh zlokobno je odjekivao u uskom betonskom hodniku duž kojeg su sa obe strane bila poređana vrata pravih zatvorskih ćelija.

— Pravi komičar! — reče konačno, vrteći glavom. — Ti

ljudi... kao da ponekad ne shvataju da rat još uvek traje!

»Rat?«, pomisli Nogami. »Kakav rat?«

Pred vratima jedine ćelije u poprečnom hodniku stajala su još dva stražara sa šlemovima i puškama i Nogami se uplaši da će se ritual sa propusnicom još jednom ponoviti. Jedan stražar, međutim, nemo im se uklonj sa puta, a drugi hitro otključa vrata ćelije i širom ih otvori.

Nogami se istezao da bolje vidi unutrašnjost ćelije preko širokih generalovih ramena.

Jednostavan vojnički ležaj, sto i stolica, sanitarni čvor u uglu.

I visok i krupan čovek preplanule kože, lagodno ispružen na ležaju, sa rukama pod glavom. Mirno ih posmatra dubokim tamnoplavim očima.

— To je on, Nogami — reče Berk, pomerajući se u stranu. — Pogledaj ga dobro...

— Da?

— Pogledaj ga dobro, do đavola! Razumeš engleski?

Pokoravajući se komandi, Nogami priđe ležaju. Čovek ga je pratio ravnodušnim pogledom, bez ikakvog izraza na licu. Kapetanu pade u oči mišićavo telo i širok zavoj omotan oko golog trbuha, iznad samih pantalona.

— Ustani, Eldridž! — zapovedi general oštro. — Kapetan je došao čak iz Vašingtona da te vidi, a ti se izležavaš!

Smešeći se, čovek se lagano uspravi. Nogami instinktivno ustuknu da bi mu ostavio dovoljno prostora.

Vašington je pun ljudi koji izazivaju poštovanje samom svojom pojavom i kapetan Nogami, po prirodi svog posla, često je bio u kontaktu sa njima. Nijednom još, međutim, nije stekao utisak da je pred njim tako jaka ličnost kao ovoga puta!

— Šta kažeš, kapetane? — cerio se general zadovoljno. — Kakva pojava, a?

— Da, ser.

— To je sve, za sada — reče iznenada, u času kada je Nogami već počeo da se oseća nelagodno pod pogledom tog para dubokih tamnoplavih očiju. — Idemo, kapetane!

— Ko je to, generale? — upita Nogami tek pošto su se vrata ćelije zatvorila iza njih i oni odmakli niz hodnik. — Zbog čega je zatvoren?

— Duga priča — uzdahnu general, malo usporavajući korak. — Čuli ste za profesora Litldžona, pretpostavljam?

— A ko nije?

— Mnogi — ubeđeno reče general. — Bilo kako bilo, Litl-

džon je u jednoj laboratoriji u Alamogordu napravio nekoliko veoma korisnih stvarčica za nas, a poslednje dve godine bavio se nečim što... pa, što bi moglo potpuno da izmeni sve naše koncepcije o uništavanju protivničke strane, recimo!

— Nešto bolje od nuklearnog oružja? — podiže Nogami obrve. — Hmmm...

— I ja sam poverovao tek pošto sam video početne eksperimente. Dalj smo profesoru gomile para i sve što je još tražio uz to, čak i priliku da radi bez naše direktne kontrole. Uslov koji mi se od početka ni je sviđao...

— Da?

— Nijedan civil — promrmlja Berk — nikada neće biti u stanju da shvati potrebu za tajnošću. Na žalost, to važi i za civile u Senatu, kapetane. Ukratko, Litldžon je dobio sve što je tražio, a mi nismo bili u stanju da kontrolišemo dalji rad na njegovoj zamisli.

— Shvatam. Litldžon je juče nestao, zar ne?

— Prokletstvo, to se već pročulo po Pentagonu! — ogorče no zareža general. — Ne, ni stara armija nije više ono što je bila, kažem ti!

— Ima li moj dolazak ovamo veze s tim, generale?

— I te kako! Bio mi je potreban Japanac, ali Japanac oficir, što višeg čina...

— U redu, dobili ste ga — mirno reče Nogami. — Šta mogu da učinim za vas, generale?

U razgovoru su stigli do vrata generalovih odaja i Berk za stade sa rukom na bravi, sumnjičavo se osvrćući.

— Da li bi — prošapta — da li bi taj čovek tamo, Eldridž, mogao biti ninda?

*

* *

— Da, to je oružje i oprema ninde — klimnu Nogami glavom. — Originalna izrada, bez sumnje, japanski srednji vek. Nemoguće je falsifikovati ovako nešto!

— Prokleti Japanci! — frknu bezobzirno general. — Mi slite da niko više ne ume da načini ono što ste vi jednom načinili, a?

— Ja sam Amerikanac, generale — hladno odvrati Nogami. — Japanskog porekla, ali ipak Amerikanac i oficir vojske SAD!

— U redu, u redu. Dakle, Eldridž je ipak ninda, a?

— To je već nešto drugo — odmahnu Nogami glavom. — Znam šta ćete opet pomisliti,

ali... jedino Japanci mogu da postanu ninde, generale!

— Otkuda, onda, ovo oružje kod tog tipa?

— Imaju ga mnogi ljubitelji starog oružja i u Japanu i ovde — sleže Nogami rame-nima. — Oružje samo za sebe ne mora da znači ništa; ninđu, zapravo, čini veština rukovanja tim oružjem.

— Otmičari profesora Litldžona mislili su drukčije, kapetane. Sudeći po onome što smo zatekli u blizini Alme i potom u njihovom skrovištu u Demingu, Eldridž je potpuno sam ubio najmanje šest njihovih ljudi. Kada su ga konačno šcepali, toliko su ga se plašili da su ga zalili gipsom u jednoj podzemnoj prostoriji kako se ne bi mogao osloboditi.

— Zaista? Njihove pretpostavke, međutim, još uvek nisu dokaz da je Eldridž ninđa.

— Video si onaj zavoj na nje govom trbuhu, kapetane?

— Jesam.

— Norton, tip koji je želeo da otme Litldžona, mučio ga je tako što su mu na trbuh stavili posudu sa dva živa pacova u njoj, a potom grejali dno posude, sve dok pacovi nisu počeli da grizu kožu kako bi prodrli u utrobu...

— Užasno! — prošaputa Nigami. — Kakva neljudska zamisao!

— Srećom po Eldridža, mi smo stigli na vreme da ga izvučemo iz nevolje — nasmejase general. — Pobili smo njegove čuvare, a i Norton je stradao, tako da je jedino što smo doznali bilo nekoliko smušenih reči od jednog od Nortonovih ljudi, pre nego što je on izdahnuo.

— Čekajte malo... vi mislite da bi Eldridž mogao znati gde je profesor Litldžon?

— On to sasvim sigurno zna. Mi smo znali da Norton i njegovi nešto smeraju, i neprestano drže profesora na oku. Eldridž se iznenada umešao, kao treća strana u igri, iako priznajem da mi njegovi motivi još nisu jasni.

— Nije hteo da govori?

— Nismo pokušali s pacovima — hladno se osmehnu general — ali i moji ljudi znaju nekoliko trikova u tom stilu.

— I nije pomoglo?

— Ne, nije.

— Zašto, onda, mislite da bih vam ja mogao biti od koristi, generale? Ja nisam stručnjak za mučenje zarobljenika. Uzgred, koliko shvatam, Eldridž nije pripadnik armije SAD, što

znači da ga potpuno nezakonito zadržavate u ovoj bazi!

— Zakon? Do đavola sa zakonom! — zaurla Berk. — Ako se Rusi, ili neko drugi dočepa promalaska profesora Litldžona, čitava ova zemlja i svi nje ni zakoni odleteće pravo u nebo, shvataš?

— Nepoštovanje zakona onda tu ništa ne može izmeniti — hladno reče Nogami. — Žao mi je, generale, ali sam prinuđen da obavestim svoje pretpostavljene o ovom slučaju!

Berk ga je nekoliko trenutaka s nevericom posmatrao, a onda prasnu u grohotan smeh.

— Kapetane — reče — doveo sam te ovamo da pokušaš da doznaš nešto više o Eldridžu i, tako mi boga, to ćeš i učiniti. A kada čitava ova gužva prođe možeš se zabavljati pisanjem prijava, razumeš? Razumeš?

— Razumem, generale — osmehn timer se Nogami. — Ali, ako učestvujem u njegovom ispitivanju, i ja kršim zakon, kao i vi!

Berk skupi obrve.

— Kapetane, ne znam da li sam te dobro razumeo... ti od bijaš da mi pomogneš?

— Da, ako kršite zakon. A kršite ga, ser.

Još jednom general Berk go tovo protrča pored njega i otvori vrata.

— Narednice! — urlao je.

— Narednice!

— Ser!

— Uzmi još jednog vojnika i sprovedi kapetana Nogamija u zatvor. Strogi tretman, kao i obično. I, narednice... zatvorite ga u ćeliju sa Eldridžom!

— Generale! — Nogami se uspravio u svoj svojoj visini od pet stopa i dva palca. — Upozoravam vas!

— Zaveži, prokleta žuto kople! — siktao je general, sa rukom na ukrašenoj dršci koltla. — I ti si od onih koji bi za šaku dolara prodali ovu zemlju i čitav slobodni svet! Ne mrdaj, inače ću te ubiti na mestu, tako mi Boga!

Nogami očajnički pogleda oko sebe, pitajući se nije li sve ovo samo užasna noćna mora iz koje će ga prenuti zavijanje budilnika. Ali, dva vojnika strogih, neutralnih lica već su mu prilazili.

— Pođite, kapetane! — zapovedi narednik oštro.

Nogami se suvo osmehn timer i okrete nalevo krug, hvatajući korak sa narednikom koji je išao ispred njega. Osmelio se da progovori tek na polovini hodnika koji je vodio prema suterenu.

— Da li se ovo generalu će sto događa? — upita.

Narednik ne odgovori i Nogami sleže ramenima. Mogao je i očekivati da će Berk oko sebe imati samo ljude spremne da se pokore svakom njegovom hiru.

Zapravo, strah je osetio tek u tom trenutku, ubeđen sve do tada da se čak ni u vojsci Sjedinjenih Država ništa ne može dogoditi čoveku koji nije kriv za neki zločin.

Sada već nije bio tako siguran...

Major Strangmen, na primer...

Zašto se baš u ovom trenutku setio samoubistva majora Strangmena, o kojem je pre ne koliko godina brujao čitav Pentagon? Stvar, srećom, nije do spela do novinara, jer je tek naknadno utvrđeno da major nije kriv za ono za što ga je optuživao...

General Berk!

— Još jedan pitomac! — ve selo ih pozdravi Haloran na ulazu u podzemlje. — Boga mi, ako general ovako nastavi, uskoro neće imati ko da mu čuva ova prokleta vrata. Svi ćemo biti sa one druge strane, ha-ha-ha!

— Zaveži! — umorno reče narednik. — Ti bar znaš kako je na onoj strani, Haloran!

Kada se vrata ćelije zatvoriše za njim, Nogami bespomoćno pogleda u čoveka koji je ponovo ležao u onom istom opuštenom položaju, sa rukama pod glavom, kao da nema ama baš nikakve brige na svetu.

— Kapetan Nogami — reče konačno. — Maločas nisam stigao da vam se predstavim, mister Eldridž...

— Drago mi je... Ako se ne varam, sada smo u istoj situaciji, zar ne?

Nogami nemoćno raširi ruke.

— Taj čovek je lud! — reče prigušenim glasom. — Čist paranoik!

— Dovoljno lud da ovu ćeliju napuni uređajima za prisluškivanje — hladno se osme hnu Eldridž. — Morate paziti šta govorite, kapetane. Ili bar pređite na japanski, ja taj jezik veoma dobro govorim.

— Japanski? Zaista?

Eldridž mu uzvрати dugom japanskom frazom, na što Nogami jeve oči zablistaše. Taj plamičak, međutim, brzo se ugasio kada je shvatio šta bi to moglo da znači...

— Eldridž — san? — proša puta na japanskom. — Taj čovek, general, on misli da ste vi...

— Znam. Ne moramo govoriti o tome, Nogami-san.

— Ali... da li je to... istina?

— Nije istina, Nogami-san.

— Ono oružje, dakle, ne pada vama?

— Ne. I pojma nemam kako se našlo kod Nortona.

Vrteći glavom, Nogami se uputi prema stolici, savlađujući gađenje od smrada iz ugla. Eldridž se diže sa postelje.

— Ležite, Nogami-san. Meni je ležanje već dosadilo.

— Uh... hvala. Odjednom, kao da sam izgubio svu snagu iz tela.

— To se događa — osmehnu se drugi čovek. — Pokušajte da spavate, odmor će vam dobro doći...

— Da, svakako.

Popustio je pred sugestivnim glasom i ispružio se po ležaju, osećajući kako mu se kapi sami sklapaju. Do đavola sa generalom Berkom... Kada se malo odmori moći će da razmisli šta treba učiniti i kako se izvući iz ovog ponižavajućeg položaja...

Ninda oslušnu njegovo duboko disanje i osmehnu se. Razgovor na japanskom pomogao je da Nogami stekne poverenje u njega i postane podložniji suptilnoj hipnozi. San mu je, uostalom, očevidno bio potreban.

I to onoliko koliko je i njemu, nindi, bila potrebna prilika da neopaženo nastavi posao koji je do sada već nekoliko puta prekidao zbog šuma koraka u hodniku...

Berk nije bio dovoljno oprezan, jer u ćeliju, pored mikrofona za prisluškivanje, nije postavio i video — kameru koja bi mu pokazala šta njegovi zatvorenici rade. Ovako, bio je u situaciji da veoma tiho i veoma sporo uvećava svoje izgled da pobegne iz zatvora čim napolju padne noć.

Ni Nortonovi ni Berkovi ljuđi nisu ga, takođe, dovoljno detaljno pretresli, tako da im je promakla duga i čvrsta čelična igla skrivena u nogavici pantalona. To oruđe sada mu je dobro došlo da sa beskrajnim strpljenjem i bez ijednog nepotrebnog šuma postepeno proširuje otvore na mestima gde su rešetke prozorčića pod tavanicom ulazile u zidove od tvrde cigle.

Jedino što bi ga moglo ometi u bekstvu bio bi novi Berkov pokušaj da nešto izvuče iz njega, ali izgleda da ni sam general više nije znao šta da čini. I epizoda sa Nogamijem je dokazivala da previše moći kad-tad zavede čoveka na pogrešan put...

Nekoliko sati kasnije, prekinut još samo jednom dolaskom vojnika sa večerom za dvojicu zatvorenika, Lesli dovrši svoj posao, siguran da će kad god to poželi, jednim trzajem uspeti da iščupa rešetku iz ležišta i otvori sebi prolaz na široku asfaltnu površinu iza glavne zgrade baze.

Upravo je prao ruke od poslednjih tragova prašine kada se Nogami prenuo iz sna i zbu njeno pogledao unaokolo.

— General... — zausti da nešto kaže, ali se trže i zavrte glavom.

— General nije ovde — umiri ga ninda. — I ne verujem da će ove noći još dolaziti...

— Dugo sam spavao? — upita Nogami, gledajući na ručni sat. — Gospode bože! Zar je već večer?

— Da. Jedite ako ste gladni. I ako možete da svarite ove splachine koje su nam doneli.

Nogami se zainteresovano naže nad posude na poslužavniku, ali se odmah trže i nabranos.

— Ovo odvratno izgleda i odvratno miriše — reče — pa s pravom mogu pretpostaviti da mu je i ukus odvratan. Ne, hvala; možete reći posluži da ovo vrati generalu Berku, Eldridž!

— Vidim da vam se raspoloženje popravilo, kapetane — nasmeja se ninda. — To je dobro. General upravo i računa sa strahom ljudi oko sebe; onoga trenutka kada mu se neko ozbiljno suprotstavi, on gubi glavu i počinje da pravi greške.

— Znam... ali u jednom od takvih nastupa on bi mogao narediti da nas i streljaju, zar ne?

— To malo teže. Mogao bi izvesti nešto drugo: ubiti nas u pokušaju bekstva, na primer.

Sijalica zaštićena metalnom mrežom na tavanici iznenada zasvetle, znak da je večer već stiglo u podzemnu prostoriju, iako su okolinu još uvek obasjavali zraci zalazećeg sunca.

— Zaista verujte da bi on bio u stanju da to učini, Eldridž?

— Ne želim da vas plašim, ali vama pretili mnogo ozbiljnija opasnost nego meni. Ja sam mu potreban, jer misli da znam gde se nalazi profesor Litldžon...

— A ja mu mogu postati veoma opasan, ako dopusti da odem odavde — klimnu Nogami glavom.

— Tačno. Postoje stvari koje čak ni jedan general ne mo

že sebi da dozvoli, a da to ne digne previše prašine.

— Eldridž... znate li vi gde je profesor Litldžon?

Dva tamnoplava oka gledala su pravo u njega.

— Ne — osmehnu se ninda.

— Ne znam...

*
* *

Krećući se tiho kao duh po ćeliji, ninda komadima iscepane ćebadi prekri mesta gde su bili skriveni mikrofoni za prisluškivanje. Nogami ga je posmatrao razrogačenim očima, jer mu još nije bila jasna svrha tajanstvenih pokreta koje je Leslie izvodio već nekoliko trenutaka.

Zaustio je da upita, ali ninda položi prst na usne, dajući mu znak da ćuti i pravi se da spava.

Prinoseći stočić sredini prostorije, ninda lako skoči na nje ga i pruži ruke prema sijalici pod mrežom. Čelične nit i popustiše pod njegovim prstima i on hitro steže vrelo staklo i obrte sijalicu u ležištu tako da se ugasi.

Nešto svetlosti dopiralo je sa noćnog neba kroz prozorčić pod tavanicom, tako da je Nagami i dalje mogao pratiti njegove pokrete kada su mu se

oči malo navikle na tamu. Stočić je sada bio pod prozorom, a Eldridž se istežao da bi čvrsto uhvatio rešetku obema rukama.

Samo jedva čujno šuštanje opalog maltera i oštar zadah kreća u Nogaminim nosnicama reče mu da je poduhvat uspeo. I protiv svoje volje morao se diviti fizičkoj snazi i koordinaciji pokreta tog neobičnog čoveka, koji...

Koji bi, ipak... možda... MOGAO biti ninda!

»Gluposti!«, ukori sebe Nogama. »Nijedan učitelj ninducua nikada ne bi pristao da primi u svoju školu nekoga ko nije čistokrvni Japanac!«

— Ostanite tu — dopre do njega jedva čujni Eldridžov šapat. — Idem da izvidim okolinu i vratiću se po vas.

Nogami klimnu glavom, zaboravljajući da je taj pokret nevidljiv u tami. Prišao je ko rak bliže prozoru i ispružio ruku kako bi Eldridžu pomogao da se izdigne do otvora, ali nje gova ruka napipa samo goli zid.

»Izašao je već! Neverovatno, čak ni ja nisam ništa primećio!«, pomisli.

Za to vreme, ninda je, ležeći na asfaltu još toplom od sunca, pažljivo osmatrao okolinu.

Unutrašnjost vojne baze, pa radoksalno, predstavlja gotovo najsigurnije mesto za kretanje, jer je pažnja stražara uvek koncentrisana na perimetar i uljeze koji dolaze odnekud spolja. Unutar kruga svi se osećaju bezbedno i opušteno, tako da su jedina realna opasnost u ovom času vojnici koji su se možda zavukli u neki mračni ugao da bi iskapili flašu viskija prokrijumčarenog spolja...

Izlazak iz kruga baze takođe je dečja igra za jednog nindžu, čak i u pratnji ne tako spretnog Nogamija. Međutim, nindža nije želeo da ode i ostavi sve svoje oružje i opremu generalu Berku.

Naročito zato što će se on i Berk uskoro ponovo sresti, ali će ovoga puta i Leslie imati svoje oružje u rukama...

Čovek koji se bavi poslovima te vrste posebno je obezbedio svoju kancelariju. Jedino tu postoji mogućnost da se sretne sa alarmnim uređajima i naoružanim stražama.

Podigavši se sa tla, nindža bešumno produži put duž zida, sve dok nije zastao neposredno pod Berkovim prozorima.

Kroz njih su izvirali čitavi mlazevi svetla, obasjavajući prostor na desetine jardi unaokolo. Lako odskočivši od tla, nindža se vrhovima prstiju uhva

ti za ivicu simsa i zaviri kroz okno.

General je za stolom po kome je poređana oprema i oružje nindže. Zamišljeno posmatra tu minijaturnu izložbu, dodirujući prstima leve ruke izuvijane šare na koricama katana.

Sam je... to svedoči i njegovo lice opuštenih crta, bez one svakodnevne maske koju svako od nas navlači u kontaktu sa svojim bližnjima...

Sasvim je lako probiti okno i uskočiti u unutrašnjost prostorije. Ukrašeni kolt generala Berka ne predstavlja realnu opasnost za nindžu, ali...

Ali je njegovo oštro oko već otkrilo senzore alarmnog uređaja poređane oko prozora. Čak i jedan pogrešan pokret biće dovoljan da čitavu bazu digne na noge i neizmerno oteža bekstvo njemu i Nogami...

Put unaokolo, kroz hodnik i na vrata, jedini je koji mu preostaje. Duži, teži i opasniji, jer nijedan general ne može da funkcioniše ako pred vrata nema nekoga ko će izvršavati njegove zapovesti.

Bešumna senka skliznu dalje, paralelno sa zidom, sve do ugla zgrade. Oprezno izvirivši, nindža ugleda siluetu stražara koji je stajao kraj glavnog ulaza, lagodno oslonjen jednim ramenom.

Šum njegovog disanja bio je ravngmeran i ninda shvati da vojnik mirno drema na jednom rutinskom poslu gde ne očekuje nikakva iznenađenja.

Utoliko bolje jer ako ne uspe da iznenadi stražara biće prinuđen da ga ubije... a to je nešto što ne bi želeo da učini...

Jedina nezgoda je u tome što su ulazna vrata u zgradu vidljiva sa drugog stražarskog mesta, kule na ogradi, a pokreti stražara na kuli nindi skriva blesak reflektora koji osvetljava vaju okolinu.

Prigruvši se ka tlu, da bi mu glas dopirao sa tačke nad samom travom, ninda tiho mauknu. Glas mu je savršeno podržavao plač malog mačeta, gladi i usamljenog u tami.

Stražar na vratima se prenu i osvrte oko sebe. Smeškajući se, ninda mauknu još jednom.

Suštanje odeće, zveket metal, korica na travi. Veoma su retki ljudi koji će doleteti takvom pozivu, zar ne?

— Mac-mac! — tiho je zvao stražar. — Mac?

Gledao je u travu, sasvim prirodno, kada je izbio iza ugla. Premda mu ne bi pomoglo čak ni da je bio spreman da se odbrani od napada izvršenog brzinom munje.

Jedna ruka ščepa ga za grudi i povuče u senku iza ugla, druga zadade kratak i precizan udarac u slepoočnicu, odmeren tako da mladića ostavi u nesvestici najmanje četrdeset minuta.

Košulja, kapa, puška. Uz pantalone veoma slične boje, sasvim dovoljno elemenata, za prerusavanje, naročito kada je dovoljno prevariti dremljivog stražara u tami.

Lenjim korakom ninda se vraća do ulaznih vrata, posmatrajući ispod štita kape stražara na tornju. Ovaj je stajao nalakćen na ogradu i gledao pravo prema njemu, očevidno ne primećujući da pred vratima više nije malopredašnji stražar, već neko drugi.

Protežući se, ninda odgurnu ulazna vrata i uđe u dugi hodnik. Nije se trudio da hoda tiho, naprotiv; dežurni narednik pred Berkovim vratima neće otkriti ništa sumnjivo u šumu tih korak koji mu se približavaju.

Zavaljen u stolicu, sa nogama na ivici stola i upaljenom lampom za čitanje nad glavom, narednik podiže pogled sa stripa koji je imao u rukama.

Ostatak prostorije bio je u prijatnoj polutami, tako da je iz svog osvetljenog kruga mo

gao videti samo siluetu vojnika sa puškom na ramenu.

— Šta se dogodilo, Marinski? — upita, prikrivajući rukom zevanje. — Dosadno ti pred vratima?

Ninđa načini nekoliko nesigurnih koraka ka stolu, brišući tobože levom rukom znoj sa lica.

— Naredniče — reče promuklim glasom — mislim da mi nije dobro...

— Onda je to od piva! — isceri se narednik, spuštajući noge sa stola i odlazeći strip. — Slušaj, Marinski, ako...

Sada je ninđa bio dovoljno blizu da bi narednikov pogled mogao otkriti neobične detalje na njegovoj »uniformi« i licu. U isto vreme, i dovoljno blizu da bi jednim skokom ninđa mogao dosegnuti do njega i učutkati ga pre nego što da znak za uzbunu.

Hitro i bešumno, gotovo neshvatljivom brzinom, ninđa se stvori na stolu, naginjući se na pred. Njegove šake obuhvatiše grlo narednika pre nego što je krik upozorenja mogao izaći iz njega.

Još jedan udarac u slepoočnicu, mnogo efikasniji od stezanja grla. Čovek koga dave bori se dugo i uporno, mlatajući nogama i rukama, a to

bi na ovom mestu stvorilo pre više buke.

Ninđa lagano položi opušteno telo kraj stola i odloži vojnikovu pušku. Pogled mu je bio uperen u vrata iza kojih sedi general Berk.

Otvorio ih je naglo, bez kucanja i hitrim korakom krenuo prema drugoj strani prostorije.

Berkove oči se raširiše od iznenađenja, ali to iznenađenje potrajalo je samo delić sekunde. Desna ruka polete naniže, prema ukrašenoj dršci kolta, general se izvi gornjim delom tela ulevo kako bi što hitrije potegao pištolj i ispalio hitac preko ogromnog stola.

Nož sa automatske puške stražara nije oružje predviđeno za bacanje, ali su ninđe veoma često primorane da kao oružje koriste i predmete koji nemaju nikakve veze sa umetnošću ubijanja. Bajonet zazuja kroz vazduh, prikrivajući desnu Berkovu mišicu za naslon fotelje.

General otvori usta i prodor no vrisnu, zabacujući glavu unazad. Siguran kako taj krik niko neće moći da čuje, ninđa bez žurbe priđe stolu i naže se preko njega, hvatajući Berka za okovratnik košulje.

— Boli, generale, zar ne? — reče tiho.

Berk proguta pljuvačku, a mržnja mu ispuni pogled.

— Ubico! — prosikta. — Prokleti ubico! Ko te šalje? Koliko ćeš dobiti za moju glavu?

Ninđa se nasmeši i obide sto. Seo je na njegovu ivicu tako da pogledom može kontrolisati Berkove pokrete.

Stežući zube, ovaj je nastojao da levom rukom istrgne bajonet iz naslona fotelje i oslobodi ruku, ali je nareckano sečivo pri svakom pokretu izazivalo nepodnošljiv bol.

— General V. H. Berk — počeo ninda službenim tonom. — U vreme rata u Vijetnamu sam potpukovnik V. H. Berk. Poznat kao komandant jedinice koja je izvršila pokolj nedužnih civila u selu Trong-San. Imali ste sreće, generale; nasuprot Mi-Laju, Trong-San ni kada nije izronio iz strogo poverljivih vojnih arhiva. Ko je, onda, ovde ubica, generale?

Berkovo lice se iskrivi od užasne mržnje.

— Glupane! Ja se ponosim Trong-Sanom! Jeste, spalio sam i uništio to gnezdo crvene gamadi! Isto onako kako bih učinio i sa Hanojem, i Pekingom, i Moskvom!

— Da, to je poznato — klimnu ninda glavom. — U to vreme vaša moć dosezala je do uništenja sela sa stotinak sta-

novnika. Sada je mnogo veća, ako se ne varam. I stoga ste i vi mnogo opasniji ubica nego što ste bili u Trong-Sanu!

— Radiš za crvene? — prosikta general. — Priznaj! Radiš za Ruse!

— Za crvene, za žute, za crne, za bele — osmehnu se ninda. — Boja nije bitna, možda zato što je krv svih nas crvena. I podjednako topla. Radim za one koji sami nemaju dovoljno snage da se odupru ljudima kao što ste vi, generale!

Urlajući od bola Berk otrže ruku, bezobzirno kidajući sopstvene mišiće na oštrici. Njegova leva ruka polete prema licu ninde u pokušaju da zada spor, netačan, neefikasan udarac.

Skočivši sa stola, Lesli to bez napora izbeže i glasno se nasmeja.

— Da, u tome je vaš problem, generale! Nemate više snage, a možda ni hrabrosti, da ubijate sopstvenim rukama i za to sada tražite druge ubice. I nova, efikasnija sredstva za ubijanje koja će vam pružiti priliku da u tuđoj smrti uživate iz udobne fotelje, posmatrajući uništenje na kolor-monitorima!

Krv je tekla niz generalovu bradu, sa usana izgrizenih od

užasnog bola. Jecajući, Berk iščupa kolt iz futrole levom rukom i pokuša da ga okrene u pravcu ninđe.

Uzdahnuvši, ovaj ščepa generalov zglavak obema rukama i obrte šaku tako da je cev kolta sada gledala generalu u lice.

Shvativši šta se dogodi, Berk otvori usta da zaurla. Oči su mu bile pune straha, jer mnogo strašnije od same smrti ponekad može da bude onaj interval od nekoliko desetina ili stotinki sekunde kad čovek shvati da će umreti i da ga ne može spasiti više nikakva sila na ovom svetu...

Kolt grmnu i teški metak ulete Berku kroz usta, kidajući sve pred sobom. Veći deo lobanje na potiljku ne izdrža udarac i kost ostade zarivena u kožni naslon fotelje, zajedno sa bezobličnom sivom i krvavom masom onoga što je do maločas bio ljudski mozak.

— Pozdrav iz Trong-Sana, generale! — tiho reče ninda, puštajući mrtvu Berkovu ruku da padne zajedno sa pištoljem.

*

* *

Kapetan Nogami, po ko zna koji put u poslednjih petnaest

minuta, isteže vrat da bi bacio pogled kroz prozorčić pod tavanicom. Čak i sa stola nije uspevao da dosegne njegovu donju ivicu i to istežanje bilo je jedino što mu je preostalo.

Nikakvog šuma spolja. Valjda je to dobar znak, jer bi sigurno bilo trke i galame da su Eldridža uhvatili.

Ne bi se on odista plašio toga, jer je veoma dobro znao koliko je lako i bezbedno kretati se noću po krugu bilo koje vojne baze. A naročito čoveku poput Eldridža.

»Ninda«, promrmlja Nogami, spuštajući se na ležaj. »Berko va fiks-ideja... iako ono oružje i neobična Eldridžova spretnost zaista upućuju na to...«

Nemoguće, zaključi još jednom. Jedino pravo rešenje možda je u tome što je Eldridž, čitajući o nindama, odlučio da usvoji njihov stil borenja, zajedno sa kostimom i oružjem.

Veoma uspešno, izgleda. Ali, pravi ninda on nije i ne može biti!

— Kapetane?

Nogami skoči na noge; glava i ramena u pravougaonom okviru prozorčića: Eldridž je konačno stigao!

— Dajte mi ruku, Nogami...

Kapetan podiže ruke i gotovo uzviknu od iznenađenja. Izleteo je kroz prozorčić pre ne-

go što je i shvatio šta se događa.

— Gospode! — prošaputa.
— Kakva snaga!

— Ostanite tu — šaputao je ninda u njegovo uho. — Niko još nije ništa primetio, ali sada dolazi najteži deo posla: preći ogradu opremljenu alarmnim uređajima.

— To je nemoguće — prošaputa Nogami. — Pomalo sam proučavao obezbeđenje naših baza, Eldridž; potrebni su sati posla dobrog stručnjaka da isključi sve alarme.

— Je li? I šta su utvrdila vaša istraživanja: gde je najosetljiviji deo ograde?

— Stražarski tornjevi, kao ovde. Međutim, njima se ne može prići, jer...

— Da li ste spremni da se kladite?

— Ne budite ludi, Eldridž! To je nemoguće! Kada se stražar usigne, izvuče lestve za sobom, a čelični nosači su tako glatki da se čovek ne može uzverati uz njih!

Prigušen smeh iz tame.

— Samo vi ostanite tu i pažljivo posmatrajte stražarski tornj. Daću vam znak da dođete, kad bude vreme...

Vrteći glavom, Nogami se pribi uza zid, pokušavajući da pogledom prati Eldridžovu senku. Nije mu to uspelo, iako je,

da bi stigao do tornja, morao preći širok i potpuno prazan asfaltirani prostor, osvetljen svetiljkama duž ograde.

— Gde je mogao nestati, do đavola? — promrmlja. — Gotovo ću poverovati da ume da bude nevidljiv, baš kako legenda kaže za ninde!

Nije osećao strah, iako je znao da, doslovno, hoda po oštreci noža. Ako neko primeti Eldridža ili njega, podići će uzbunu i svaki stražar imaće puno pravo da puca na sumnji ve senke u krugu baze.

A naročito ako general Berk to još izričito naredi svojim vernim ljudima u bazi...

Još jednom je prešao pogledom po okolini, umiren što baza i dalje mirno spava. Dah mu, međutim, zastade u grlu, kada se okrenuo prema stražarskom tornju.

Sasvim vidljiv sa ovog mesta, samo desetak stopa od najbliže svetiljke, Eldridž se kao mačka verao uz glatki čelični nosač, jedan od tri takva koji su na sebi držali konstrukciju stražarskog tornja.

— Kako on to radi, do đavola? — promrmlja. — Ninde su imale čelične kandže za veranje po drveću i stenama, ali takvo nešto ne bi pomoglo ovde...

Zadržavajući dah i moleći sve bogove da stražar na tornju i dalje ostane okrenut na drugu stranu, Nogami je pratio hitro napredovanje napadača uz stub tornja.

»Sada je najopasnije«, pomisli. »Stražari na susednim tornjevima mogli bi ga videti kada se prebaci preko ograde... i taj stražar mogao bi se okrenuti i...«

Brzinom misli, Eldridž se prebaci preko ograde i kao tigar baci na leđa stražara. Nogami steže donju usnu zubima da ne bi uzviknuo.

Delić sekunde kasnije, prilika sa kapom na glavi i puškom o ramenu se uspravi i nastavi da hoda po uskoj platformi kao da se baš ništa nije dogodilo.

»Stražar? Ali... zašto ne da je uzbunu, ne doziiva u pomoć?«, prolete Nogamiju kroz glavu. »Ne... to može biti samo Eldridž!«

Odlepivši se od zida, on poslušna kratki pokret rukom senke na stražarskom tornju, ne vidljiv ili nerazumljiv za ljude na susednim osmatračnicama. Prostor do tornja činio mu se dugim mnogo milja pre nego što se priljubio uz čelični nosač, boreći se da obuzda svo je bučno disanje.

Nešto ga dotače po ramenu i on se trže, još jednom jedva

uspevši da spreči uzvik iznenađenja. Uže, vrlo tanko uže od crne svile, gotovo nevidljivo u tami.

Razmišljajući o tome šta će tako tanko uže učiniti njegovim dlanovima, on se čvrsto uhvati obema šakama i povuče, nadajući se da niko sa strane neće primetiti šta se događa uz toranj.

Ono što Eldridž pokušava veoma je teško izvesti, znao je; nagnut preko ograde, treba da podigne čoveka teškog oko sto četrdeset funti vertikalno uvis, koristeći se samo vrlo tankim užetom.

— Torba — dopre odozgo šapat do njega. — Moja torba je dole, iza stuba... Stavite je na rame, Nogami.

— U redu je — doviknu oficir trenutak kasnije, ponovo se hvatajući za uže. — Spreman sam!

Stegao je zube, boreći se sa bolom u šakama u koje se uže naglo urezalo. Da nije to učinio, verovatno bi dreknuo kada je poleteo naviše, brzinom ekspresnog lifta.

»Kako je moguće da on tako brzo namotava uže kako bi me podigao?«, prolete mu kroz glavu.

Pre nego što je uspeo da nađe odgovor, glava mu se nađe u visini ograde i čitav gornji

deo tela mu se presavi preko nje. Bučno ispuštajući vazduh iz pluća, Nogami oseti kako ga jedna snažna ruka hvata za okovratnik i kao džak baca na metalnu platformu.

— Uhhh! — prostenja, dižući se na kolena i ruke.

— Ostanite dole! — upozori ga Eldridž šapatom.

Nogami se sa olakšanjem op pruži, čak se i ne pitajući šta će se dogoditi sa njegovom čistom i jutros tek ispeglanom uniformom. Dlanovi su ga pekli, alj je znao da će to brzo proći.

Oponašajući stražara, Eldridž načini nekoliko koraka po platformi, bacajući hitre poglede levo i desno.

— Prebacite uže na drugu stranu, Nogami — reče tiho i čvrsto ga vežite za ogradu...

Kapetan posluša, iako to nije bilo baš jednostavno izvesti ležeći na podu.

— U redu je — prošaputa.

— Kad vam kažem spustite se u podnožje tornja i ostanite dole, u senci sa one strane ograde.

— Kako ćemo se udaljiti od ograde? Ima više od stotinu jardi brisanog prostora, izloženog pogledu stražara sa oba susedna tornja.

— Moj problem, Nogami. Samo mirno ostanite dole i čekajte moj znak!

Slegnuvši ramenima, kapetan čvršće uhvati uže i ostade da leži, spreman da se prebaci preko ograde na znak Eldridža koji je neprestano motrio na oba susedna stražara.

— Sad, Nogami!

Stenjući, kapetan nespretno prekorači ogradu i počeo da se spušta, razmišljajući o tome kako služba u Pentagonu, ma kako privlačna bila, ima i svojih loših strana, naročito kada se radi o održavanju fizičke kondicije...

Gore, na tornju, ninda je bio spreman za intervenciju. Maločas, dok je dizao Nogamija, mogao je sam kontrolisati brzinu njegovog uspona; sada Nogami silazi sam, a to će potrajati dugo, predugo...

Stražar u tornju na desnoj strani, udaljenom tačno šezdeset jardi, iznenada se ukoči i zagleda prema njemu. Iz skrovišta pod svojim opasačem, ninda prstima desne ruke izvuče dve sićušne kuglice, ne veće od dečjih klikera.

Stražar je video Nogamija, nema sumnje, i sada ga samo iznenađenje sprečava da učini ono što mora da učini...

Desna ruka ninde opisa pravilan luk; i ne sačekavši da vi-

di da li će bačena kuglica pasti na cilj, on se obrte da isti takav projektil lansira prema platformi na drugoj strani, ta mo gde stražar još nije prime tio da se nešto događa.

— Hej! — zaurla prvi stražar, grabeći ručke mitraljeza na postolju. — Stoj!

Drugi stražar se prenu i okrete; u istom trenutku prva kuglica bešumno se raspršte na platformi pod nogama stražara.

Oblak zagušljive bele magle u deliću sekunde obavi čitavu platformu, šireći se gotovo neshvatljivom brzinom. Drugi st ražar se ukoči u mestu pred tim prizorom, ali ni za njega više nije bilo vremena da bilo šta preduzme, jer se isti takav oblak bele magle munjevitom brzinom proširio i oko njegovog tornja.

Bez časa oklevanja ninda se prebaci preko ograde, klateći se jedan trenutak o njoj, sa svo jomo platnenom torbom prebačenom preko ramena.

Otpustio je ruke i meko se dočekao na noge u podnožju tornja, u pravi čas da pomogne Nogamiju da savlada posle dnjih nekoliko stopa.

— Šta? Šta se dogodilo? — zbunjeno promuca kapetan. Sta jao je nesigurno na tlu, klateći se i trljajući dlanove.

— Idemo! — zapovedi ninda, vukući ga za ruku. — Ti stražari će svakog trenutka uzbu niti čitavu bazu!

Kao da želi da ga poslušaj, stražar sa prvog tornja u tom času pritisnu obarač svog mitraljeza. Meci su bezopasno zujali visoko nad glavama dvojice begunaca, jer vojnik iz svog oblaka magle nije uspeo da proceni njihov položaj, ali je to bio dodatni impuls za Nogamiju da što brže potrči za nindom koji je odmicao dugim koracima.

Negde u krugu baze zaurla sirena na uzbu, svega nekoliko sekundi posle prvog rafala. Bar neko nije bio uhvaćen na spavanju, što je značilo da se oni najbrži i najspretniji, čim otkriju šta se događa, za nekoliko minuta biti spremni za poteru.

Već bez daha, Nogami pretrča poslednjih nekoliko jardi brisanog prostora i sa olakšanjem se baci u zaklon kržljavog žbunja gde ga je Eldridž već čekao. Sa ostalih tornjeva reflektori su šarali unaokolo, ali su ona dva najbliža još uvek bili obavijeni oblacima bele magle.

— Šta sada? — prostenja Nogama. — Moramo što pre odavde... čitava baza će krenuti u potragu za nama!

— Ne tako brzo — odmahnu Eldridž glavom. — Vojska ima solidan mehanizam, ali je u nje ga ugrađena ogromna inercija, tako da ga je veoma teško pokrenuti. Ko može da izda naređenje da se uputi potera?

— General Berk, naravno. Znam prilično o njemu i kladim se da je već na nogama i izdaje naređenja!

— General Berk je mrtav, kapetane. Sama ta činjenica za sebe daje nam bar pet minuta, zar ne?

— Mrtav? Ali...

— Ja sam ga ubio. To ste hteli da pitate, zar ne?

Nogami podiže pogled prema licu čoveka kraj sebe.

— U-ubio?

— Nemojte mi reći da nisam imao prava na to. Zakoni po kojima vi i ja delujemo tu se sigurno razlikuju...

— Ipak, Eldridž, takav postupak, bez obzira na sve...

— Ako će to pomoći da umirite vašu savest, Nogami, ubio sam ga u situaciji koji bi svaki sud na svetu proglasio za le gitimnu odbranu.

— U njegovoj kancelariji u koju ste na silu upali? — odmahnu kapetan glavom. — Teško... bez obzira što ne sumnjam da je potegao onaj svoj blistavi kolt čim vas je ugledao!

— U njegovoj kancelariji, u krugu baze u koju sam doveden po njegovom naređenju, bez ikakvog zakonskog osnova. I to je činjenica, Nogami! Vidite koliko je teško utvrditi stvarno stanje stvari pokoravajući se uhodanom mehanizmu sudske pravde koji već odavno ne deluje efikasno, zato što je opterećen uticajem ljudi koji u šakama imaju vlast ili novac.

— Svejedno — tvrdoglavo odvrati Japanac. — Verujem da bi vas na kraju ipak oslobodili i da nije bilo potrebe da ubijete generala. Zapravo, smatram sebe saučesnikom u tom zločinu, Eldridž!

Ninda se kratko nasmeja.

— Ako tako mislite, zašto mi jednostavno ne kažete »do viđenja« i ne vratite se u onaj podrum, Nogami? Neću vas sprečiti da to uradite!

Kapetanov pogled odluta prema sada jarko osvetljenoj bazi, iz koje je dopiralo brujanje motora i onaj karakteristični žamor velike grupe uzbuđenih ljudi.

— Možda je to i najbolja ideja — promrmlja.

— Samo izvolite, Nogami. Dužnost mi je samo da vas upozorim da bi takav postupak mogao biti đavolski opasan: st-

ražari su nervozni, a njihovo oružje otkočeno...

Kapetan duboko uzdahnu, pridizujući se sa zemlje i mehanički čisteći pantalone od suve trave.

— Nadam se da shvatate moj položaj, Eldridž... General Berk je očividno prekoračio ovlašćenja kad je naredio da me uhapse i to neće biti teško do kazati... Kako bih mogao da objasnim svojim pretpostavljenim da sam pobegao sa čovekom... Pa, u najmanju ruku su mnijivim čovekom, Eldridž!

— Hvala na komplimentu — osmehnu se ninda. — Još nešto: u bazi postoji grupa ljudi koji su do grla umešani u Berbove prijavne poslove. Svedoci su ono što im je najmanje potrebno, znate.

— Mislim da samo pokušavate da me zaplašite, Eldridž! Ako pridem ogradu polako, sa rukama nad glavom, niko neće pucati na mene!

— Možda.

Nogami još jednom duboko udahnu, kao da tim jednostavnim gestom želi da povрати hrabrost.

— Idem! — reče odlučno. — Previše toga gubim ako produžim sa vama, Eldridž...

Ninda sleže ramenima.

— Hvala na pomoći — nesi gurno reče kapetan. — Čujte,

ja... moraću da kažem da ste vi ubili generala...

— Svakako.

— Pa... idem onda...

— Srećno, Nogami..

Oborene glave, spotičući se po neravninama, jer su ga sada reflektori sa ograde zaslepljivali, Nogami lagano krete prema bazi.

Grmlje iza ninde zašušta i on se okreće sa širokim osmehom na licu.

— Medvede! Kako si se ti ovde stvorio?

Visok, plećat momak upadljivo duge plave kose takođe se cerio čitavim licem.

— Čuo si, dakle, kako se pri vlačim, Les? Boga mu, a baš sam bio ubeđen kako ću te ovoga puta iznenaditi!

Dva čoveka srdačno stegoše ruku jedan drugom.

— Kako si znao da sam ovde?

— Lako! — sleže ramenima plavokosi. — Kad mi je Sumiko javila šta se dogodilo i da su joj za petama bili uniformisani ljudi, shvatio sam da opet imam posla sa generalom Berkom. Njegovu bazu nije bilo teško naći i baš sam razmišljao kako da upadnem unutra, kad je počela zabava kraj ograde.

— Sa profesorom Litldžonom je sve u redu?

— Bilo je kada sam krenuo — Tabasko Pit, prijatelj i saradnik jedinog Amerikanca koji je ikada postao nindža, šeretski se isceri. — Na tvom mestu, ja bih požurio do Kočiz Heda, ortak; matori je tako šarmantan da bih se uplašio za svoju devojkul

Nindža je ćutao, prateći pogledom sitnu, patetičnu priliku čoveka u uniformi kapetana kako odmiče prema ogradi.

— Budala! — prošaputa Tabasko. — I ako ga ne likvidiraju, neće dobiti priliku da kaže šta se zaista dogodilo, a do kraja karijere imaće zvezdicu uz svoje ima na rang-listi...

Nogamijevo telo se iznenada trže i zaklati na nogama. Tek delić sekunde kasnije do njihovih ušiju dopre tupi odjek pucnja...

*
* *

Auto-put broj 10 koji Las Kruses u Novom Meksiku spaja sa Taksonom i Feniksom u Arizoni, najvećim delom pruža se paralelno sa granicom Meksika i najvećim delom prolazi kroz retko naseljen planinski predeo. Stoga nikada na nje mu nema ni previše saobraćaja, sem u neposrednoj blizini većih gradova.

Osim vozača teških kamiona, malo je onih koji se odlučuju da ovuda voze kako bi nekuda otputovali, iz prostor razloga što je let avionom mnogo kraći i udobniji, uz odista neznatno višu cenu. Zato je i Tabasko Pit veselo pevušio za volanom ogromnog starog »ševrolet« pod čijom se karoserijom krio motor gotovo dvostruko snažniji od fabričkog.

— Ovo se zove vožnja! — promrmlja, bacajući iskosa pogled na svog saputnika. Opušten u sedištu i bezbedno vezan pojasom, nindža je mirno spavao, ali je Pit i te kako do bro znao da će se on prenuti iz sna pri svakom naglom manevru i to je bilo jedino što ga je sprečavalo da na pojedinim deonicama ne pokuša da dostigne brzinu od sto šezdeset milja na sat.

— Šta si rekao?

— Uh, izvini, ortak! Nisam imao nameru da te probudim...

— Bilo je i vreme — protreže se nindža, okrećući se da baci pogled kroz zadnji vetrobran. — Samo što nije svanulo, zar ne?

— Aha. A mi smo pred raskršnicom za Agua Prietu. Još dvadeset četiri milje i silazimo sa asfalta na onaj odvratni put prema Kočiz Hedu...

— Odvratan zato što ne možeš voziti više od šezdeset milja na sat? — osmehnu se ninda. — Za mene je to sasvim pristojan put, bar dok ne siđemo i sa njega da bismo stigli do kolibe.

— Za tebe, možda... Bog je ljudima dao asfalt da bi ga stavili na puteve, zar ne?

— I refleks koji mu više ni su ni od kakve koristi kad pređe brzinu od sto četrdeset milja na sat — nasmeja se ninda. — A ti sada upravo toliko voziš, ortak!

— Moji refleksi su sasvim u redu! — sleže Tabasko rame nima. — Ne veruješ?

— U tvoje da. Govorim o refleksima prosečnog čoveka — umiri ga ninda. — S malo vežbe, još bi ih mogao popraviti, Pite.

— A ne, hvala — odmahnu glavom plavokosi džin. — Pa da vozim sto osamdeset, kao ti? Možda moja refleksi to mogu, ali nemam dovoljno hrabrosti za takvu avanturu!

Šalili su se još neko vreme, u jednoj od retkih prilika kada im nije pretila neposredna opasnost, bez obzira na činjenicu što tek treba da se obračunaju sa otmičarima profesora Litldžona. Norton je bio uništen, istina, ali je ninda sasvim dobro znao da oni koji

su ga unajmili neće odustati od potere.

Kao što je sasvim dobro znao i da će im ući u trag, čak i na takvom skrovištu kao što je koliba u planinama koje su, ne tako davno, pre jedva sto godina, skrivale Kočiza i njegove Čirikaua Apače, poslednje protivnike širenju vlasti belih ljudi u ovom delu Arizone.

Pri brzini kojom je Pit vozio stari »ševrolet«, nije im bilo potrebno više od desetak minuta da stignu do petlje na kojoj će napustiti auto-put da bi skrenuli na jug, prema gradiću Peradajz. Desetak milja pre grada od puta se odvajala staza koja će ih, posle ne baš ugodne vožnje, dovesti u neposrednu blizinu kolibe ispod Kočiz Heda.

Tabasko postepeno počeo da smanjuje brzinu, veselo zviždućući. Nagnuvši se napred, ninda uperi pogled u tamu, desno od puta.

I Pitu se nešto takođe učinilo čudnim.

— Ehej! — uzviknu. — Vidi ti to, ortak! Da nisu slučajno našli zlato u Peradajzu?

— Hmm... još nijednom nisam video da se četvora kola odjednom spuštaju niz petlju da bi skrenula... Uspori, želim bolje da ih pogledam kada prođu ispod nas...

Gaseći farove, Tabasko približi kola desnoj ivici autoputa, kako bi ninda mogao bolje da osmotri sumnjivu kolonu vozila.

Morala su im biti sumnjiva, naravno, jer ovo je bio prvi put da u istom trenutku vide više od jednog vozila na raskršnici za Peradajz. Istina, ova-
mo su prilično retko i dolazili iz svoje stalne baze u San Francisku, ali je i koliba ispod Ko-
žiz Heda bila i odabrana upravo zato što se nalazi u zabačenom predelu...

Četiri crna »mercedesa«, istog tipa. Pogledj dvojice prijatelja se sretoše i oni se osme-
nhuše jedan drugom.

— Neverovatni su! — reče Tabasko Pit. — Bio sam spreman da se kladim u šta god hoćeš da se nikada neće setiti gde krijemo profesora i da će mo na neki način morati da im pomognemo, kako bismo ih uhvatili na taj mamac!

— Znao sam da će doći, ali nisam mislio da će tako brzo — sleže ninda ramenima. — Helikopteri su upadljive mašine i Sumiko nije mogla izbeći neželjene svedoke. Bilo je potrebno nešto vremena da oni utvrde tri tačke gde je helikopter viđen, a posle toga nije bilo teško odrediti pravac leta.

— Prokleti bili! — zastenja Tabasko. — Zamisli šta bi se dogodilo da smo ostali još samo sat ili dva u blizini te baze?

— Ne želim ni da razmišljam o tome — odmahnu ninda glavom. — Skreni, sada, ali nemoj paliti farove...

— Ja nisam mačka — požali se Tabasko. — Ne vidim u mraku!

— Prepusti meni volan, ma da će i sunce brzo izaći. Ne želim da znaju da ih pratimo.

— Tj momci su pravi profesionalci, Les. Dobro će čuvati svoja leđa.

— Znam. Šta imaš od oružja u prtljažniku?

Tabasko se zadovoljno isceri.

— Pa znaš — reče — računao sam da ću morati da te izbavljam iz vojne baze, pa sam uzeo puno raznih stvari. Između ostalog i ručni bacač i lanser za protivavionske rakete...

— Baš dobro. Ručni bacač će nam dobro doći — osmehnu se ninda, preuzimajući mesto za volanom, posle ne baš jednostavne operacije zamene mesta dvojice krupnih ljudi u uskom prostoru kola koja jure.

— Zaseda?

— Aha. Moram samo đavol-ski brzo voziti ako želim da pre njih stignem do pogodnog mesta.

— Nadam se da misliš na ono što i ja mislim. Klanac na milju i po pre skretanja prema kolibi.

— Suviše očigledno — odmahnu ninda glavom. — Predlažem mesto koje je samo sto tinak jardi udaljeno od izlaza iz klanca.

— Kad se opuste, a? — isce-ri se Tabasko. — Važi, pod uslovom da ja ispalim prvu raketu!

— Spusti se dole — upozori ninda. — Sad ćemo ih preteći, ne želim da im se dvojica tipova u kolima učine sumnjivim...

Sombrero iz nindine vreće bez dna ponovo se nađe na nje govoj glavi, a Pit pokuša da se skupi kako bi bio nevidljiv za posmatrača spolja. »Ševrolet« je nosio tablice Bensona, obližnjeg gradića u Arizoni, tako da ni to neće posebno privući pažnju ljudi iz četiri blistava »mercedesa«.

— Okreni malo ogledalo, Pit — reče ninda. — Hoću da ih pogledam...

Sačekavši da Pit to obavi, on dade gas. Odmah po izlasku iz krivine pred njim se ukaza kolona od četiri automobila ko-

ji su se kretali brzinom od konzervativnih šezdeset milja na sat.

Pritisnuvši sirenu, ninda po-če da pretiče poslednje vozilo. Nije bilo, zapravo, razloga da svira, ali je Lesli želeo samo da umiri ljude u »mercedesi-ma«. Niko zainteresovan ne bi želeo da im privuče pažnju, rezonovaće oni: imaju posla sa mo sa drskim lokaalnim momkom željnim utrkvnja sa vozilima skupljim od svojeg...

Poslušno su mu se uklonili sa puta, hladnokrvno primajući njegovo cerenje i mahanje rukom.

— A šta bi radio da su hteli da se utrkuju? — prostenja Pit izvlačeći se iz svog zaklona kada je »ševrolet« zamakao za prvu krivinu...

— Ništa. Brzo bi odustali... ako je tačno bar pola od onih bajki koje si mi pričao o motoru!

— Koliko ih je? — uozbilji se Pit. — Nisam baš dobro mogao da vidim odozdo.

— Koliko sam uspeo da vidim, sva kola su puna ljudi. Sem možda poslednjih; njihova stakla su blindirana i neprozirna. Šta kažeš na to?

Tabasko tiho zviznu.

— Oho! Da li ćemo imati toliko sreće da uhvatimo i glavne?

— Izgledi su veliki — složi se ninda. — Samo... u tom slučaju otpada tvaja zamisao sa ručnim bacačem?

— Zašto, do đavola?

— Zaseda ovog tipa ima za ideju da protivnika uhvatiš u zamku iz koje se ne može izvući i onda ga uništiš. To se obično postiže tako što uništiš prvo i poslednje vozilo u koloni, zar ne?

— Aha — promumla Pit. — Ovoga puta poslednje ne dolazi u obzir, a?

— Nikako. Hteo bih da vidim te momke licem u lice, a ne da ih skupljam po putu, ortak!

— Šteta! — tužno reče Tabasko. — Ali, kladim se da ćeš ti nešto već smisliti...

— I hoću. Želim te momke živu, Pite, razumeš?

— Savršeno — Tabasko pro teže svoja moćna ramena. — Nikakvo uživanje nije srediti momka metkom, zar ne? Ako je zaista zaslužio, najbolje se osećaš kada ga rastrgneš sopstvenim rukama!

— Otprilike tako! — nasmeja se ninda slikovitom poređenju. — Nema nam druge, nego da promenimo plan i premestimo mesto zasede bliže kolibi.

— Može biti opasno po Sumiko i profu...

— Znam. Pusti me da razmislim...

Tabasko klimnu glavom, znajući da će mozak ninde, metodom kakvu koriste i elektronski računari, za fantastično kratko vreme završiti proračun svih dobrih i loših strana neko liko varijanti budućeg obračuna i odabrati onu najoptimalniju.

— Ovako ćemo učiniti — reče konačno i Tabasko se zadovoljno isceri...

Deset minuta kasnije »ševrolet« zastanja, uspinjući se uz usku kamenitu stazu, nastalu pre mnogo godina kada je neki čovek po imenu Holis pronašao nekoliko grumenova zlata u jednom od potoka koji se slivaju sa Kočiz Heda. Zlatna groznica nije dugo trajala, jer se brzo otkrilo da je Holis običan prevarant, a kao uspomena na to vreme ostala je staza za tovarne konje i mazge koju je ninda kasnije na nekoliko mesta proširio.

— Požuri! — nervozno reče Tabasko. — Mogu nas videti sa puta, znaš!

— Znam. Nećemo još daleko...

Naglo obrnuvši volan, ninda pomeri »ševrolet« sa staze u uski prolaz između dve stene. Tabasko Pit otvori usta da nešto opsuje, jer je bio siguran da je prolaz manji od širine kola za bar deset palaca.

— Grabj bacač i rakete i kidaj uzbrdo — zapovedi Pitu, iskaćući iz kola pošto je pustio da ona ugašenog motora la gano skliznu niz strmu padinu i ostanu tamo gde ih sa staze niko ne može videti. — Nađi zaklon u blizini kolibe i reci Sumiko da ona i profesor otrče naviše i sklone se u pećinu.

— A zaseda, do đavola?

— Ti si zaseda — osmehnu se ninda, pomažući mu da se natovari oružjem iz otvorenog prtljažnika. Pucaj na svaka kola koja se približe kolibi i pucaj da ubiješ. Ti momci ništa bolje i ne zaslužuju.

— Jasno... Ti čekaš one sa kraja kolone, a?

— Da — osmehnu se ninda.

— Oni su moji...

— Srećno, ortak! — dobaci Tabasko preko ramena i otrča uz strminu, natovaren možda koliko i oni konjići koji su nekada uz ovu istu planinu nosili opremu tragača za zlatom.

Ninda oslušnu zvuk motora sa puta i pohita da se presvuče u svoj kostim. Neke stvarne potrebe za tim zapravo nije bilo, s obzirom na puno dnevno svetlo, ali pri svakoj svojoj akciji ninda pokušava da protivniku zada strah i samom svojom pojavom, a u tome je kostim veoma potreban.

Ove dve stene pogodne su i za ono što ima u planu i zato se hitro uzverao uz onu bližu stazu, koristeći se jedva vidljivim izbočinama na njoj.

Izvirio je nad gornjom ivicom stene, kontrolišući i pogledom ono što mu je sluh već rekao.

Da, oni su oprezni, čak veoma oprezni...

Dvojica ljudi hodaju ispred prvih kola, podozrivo se osvrćući unaokolo. Automatske puške u njihovim rukama odudaraju od upadljivo elegantnih crnih odela, svilenih košulja i kravata živih boja. Naočari za sunce, sa ovog rastojanja, pretvaraju njihova bleđa lica gradskih stanovnika, u neobične maske presečene horizontalnom crnom crtom.

»Moji protivnici su već očajni«, razmišljao je ninda posmatrajući tu neobičnu prethodnicu još neobičnije kolone. »Izgu bili su previše ljudi i sada moraju da se oslone na plaćene ubice iz grada, koji se mnogo bolje snalaze na asfaltu, nego u planinama. Verovatno je to i razlog što su i sami šefovi odlučili da konačno izađu na lice mesta, svesni da su njihovi plaćenici već nekoliko puta zabrljali...«

Jedan od one dvojice zastade na stazi da svilenom mara-

micom otre znoj sa lica i olabavi kravatu. Sumnjičavo je zagledao svoje lakovane cipele, verovatno se pitajući šta će ostati od njih kada se završi ovo veranje po divljini.

Gledajući taj prizor ninda raširi usne u osmeh.

»Ako mene питаš, prijatelju«, nemo se obrati nepoznatom gangsteru, »nemaš razloga da brineš o cipelama. Neće ti dugo još biti potrebne...«

* *

Jasno je čuo teško disanje dvojice gangstera kada su prošli pored njegovog skrovišta, kroz brundanje motora vozila ne naviklih na ovu vrstu puteva.

— Koliko još ima? — prigušen, nervozan glas.

— A otkud ja to znam, do šta vola?

— Fin, ne sviđa mi se ovaj posao...

— Idi do đavola — odvrati drugi umornim glasom. — Mislíš da se meni sviđa, a?

— Još uvek možemo da se predomislmo, boga mu!

— Hmmm... ne bih ja, Re-de. Taj tip u kolima sa gazdom gadno izgleda. A možda na kraju sve ovo ispadne dečja igra, kako su nam i obećali.

— Dečja igra? Znaš, malo je mnogo nas dece u ovoj igri, Fin. Osamnaest ljudi, ne računajući gazdu.

»Podatak koji vredi znati«, pomisli ninda, osluškujući mrmorenja glasova dvojice ljudi kako lagano odmiču naviše. Pod njim je sada već bio drugi automobil u koloni, tako da on tiho počeo da privlači noge, spremajući se za skok.

Treća kola... još samo neko liko sekundi...

SADA!

Visok, snažan skok, naizgled pravo uvis, ali se ninda kretao po paraboli tačno proračunatog oblika.

Sastavljajući noge, on još u letu istrže katana iz korica pri čvršćenih ukoso preko leđa.

Limeni krov »mercedesa« za cvile od udarca njegovih sastavljenih nogu, pojačanog energijom samog skoka. Nimalo slučajno, to se dogodilo tačno nad glavom vozača.

Lim se savi, kao da je od elastične gume; pogođen snažnim udarcem u glavu, vozač se trže i opusti za volanom. Zabrunčavši, motor se ugasi, već preopterećen dugom sporom vožnjom uz strminu.

Katana zablista na suncu. De lić sekunde pre nego što se spustio ninda iskoristi za kratak

pogled na ono što mu se našlo iza leđa.

Da, mesto je bilo dobro oda brano, jer su se prva tri vozila već našla iza one druge strane, na mestu odakle niko nije mogao videti šta se događa sa četvrtim »mercedesom«.

Lim zaškripa kad katana prođe kroz njega s lakoćom kojom se obično kreće i dobar nož za konzerve. Udarcem noge ninda podiže ono što je do maločas bilo čvrsti krov nad glavama para ljudi na zadnjem sedištu.

Onaj koji je sedeo desno već je imao pištolj u rukama i dizao ga naviše, lica izobličienog iznenađenjem i strahom.

Kao jezik otrovne zmije, katana zapalaca u vazduhu. Vrh kroz levo oko prodre u mozak i vrati se natrag u sledećem deliću sekunde da bi se našao pod grlom drugog čoveka, sprečava jući njegov pokušaj da otvori vrata na svojoj strani.

— Gle, gle! — reče ninda ve selo. — Koga to imamo tu? Do bro došli u Arizonu, mister Mur!

Dežmenkasti čovek upadljivo crvenog lica i isto tako crvene guste kose buljio je u to maskirano stvorenje koje se, kao u naučno-fantastičnom filmu pojavilo pred njim na mestu za koje je mislio da je potpuno sigurno.

— K-ko si ti?

— Ne poznaješ me, mister Mur, ali zato ja veoma dobro poznajem vas. I imam vas na svom crnom spisku, već nekoliko godina.

— M-mene... ali zašto?

— Već odavno sumnjam da se vaša tobože rudarska firma bavi prodajom oružja u pojedinih nemirnim zonama ove planete — nasmeja se ninda pod maskom. — Znate, ja živim, kao i vi, u San Francisku, i učinilo mi se malo čudno da se predstavništva »Mur Majninga« otvaraju tamo gde mesec ili dva dana kasnije počne rat.

— To... to je ludost! Zbog obične koincidencije, ti...

— Obična koincidencija? A da li je obična koincidencija što smo se nas dvojica, stanovnici San Franciska, sreli u planinama Arizone, mister Mur.

— Da — da, do đavola! — Murovo lice postade još crvenije od gneva. — Prokletstvo, dovoljno je da viknem svojim ljudima i oni će te oduvati sa tog krova, kostimirani klovnu!

— Tvoji ljudi uskoro će imati sasvim dovoljno i svojih problema, Mur! — nasmeja se ninda. — Slušaj...

Debeljko poskoči na sedištu, uprkos maču pod grlom, kad na stazi iznad njih iznenada odjeknu snažna eksplozija.

— Gledaj, Mur! — reče ninda, okrećući se da baci pogled preko ramena.

Obavijeni oblakom žuto-sivog dima kroz vazduh su leteli manje ili više prepoznatljivi delovi do maločas luksuznog automobila i drugi, bezoblični komadi ljudskih tela.

— Protivtenkovska raketa — objasni ninda. — Pretpostavljam da dovoljno znaš o njenom dejstvu, Mur. Koliko si hiljada komada prodao prošle godine nikaragvanskim pobunjenicima? Ah, evo još jedne! Još jedan lepi crni »mercedes« manje za tvoju ekipu!

Mur oprezno podiže ruku da obriše čelo niz koje su curile krupne kapi znoja.

— Prokletstvo — prostenja — šta je ovo? Ružan san?

— Nešto gore — nemilosrdno reče ninda. — Iz sna se može pobeći buđenjem, a oдавде — nikako! Treća raketa, Mur, čuješ li?

Iako je njegov glas zvučao samopouzđano, ninda nije bio baš siguran da je treća Pitova raketa pogodila cilj. Pre svega zvuk njene eksplozije bio je drukčiji nego prva dva puta, a izostao je i stub dima kao dokaz da su kola uništena.

Mur, međutim, nije imao više dovoljno pribranosti da bi to shvatio, čak ni kada je neg-

de dugim rafalom progovorila jedna automatska puška, a za njom i druga.

Pit ima problema. Mora pohitati da mu pomogne, jer treća kola očevидно nisu uništena pre nego što su ljudi uspjeli da iskoče iz njih...

— Čuo si za izum profesora Litldžona, zar ne, Mur, i pomislio da bi jednim potezom mogao da se obogatiš? Kome si želeo da ga prodaš? Onome ko ponudi najviše, kao i obično?

— Do đavola, čoveče, u pita nju je legitimni posao. Imao sam nameru da otkupim profesorov izum, ništa drugo, ali prokleta budala nije htela čak ni da razgovara sa mnom!

— Kako si doznao za taj izum, Mur? Ko je pričao više nego što sme?

— General... general Berk... on... bojao se da Predsednik neće dopustiti da se izradi tako strašno oružje, a želeo je da ga ima u svojim šakama!

— Tačno — osmehnu se ninda, osluškujući šumove borbe. — On je želeo moć, ti novac i bili ste spremni da učinite baš sve kako biste došli do njih.

— Da — jedva čujno prošapta Mur. — Možda to tako sada izgleda, ali...

Nije dovršio, jer vrh mača, hitro i nemilosrdno, skliznu u

njegov bikovski vrat, glatko presecajući arteriju.

Mlaz krvi šiknu pravo naviše i ninda meko skoči na stazu da bi mu se uklonio. Sagnuo se na trenutak da proveri stanje vozača, ali je položaj njegove glave pod ostacima krova svedočio da je ovaj umro od prvog udarca, slomljenog vrata.

Na padini iznad njega pucnja va ponovo poče, posle kratkog zatišlja, i ninda podiže glavu da bi odredio gde se koji strelec nalazi.

»Petorica«, izbroja, skrećući sa staze da bi prečicom, preko stena pre stigao do mesta okršaja. »Ne smem dopustiti da nam ijedan umakne...«

Staza pod njim bila je obezbeđena, za slučaj da neko od gangstera pokuša da umakne neoštećenim kolima. Eksplozivne kuglice, rasute po njoj, dići će u vazduh svako vozilo ili čoveka koji neoprezno nagazi na jednu od njih.

— Hajde, dođite! — ču kako urla moćni glas Tabasko Pita. — Šta je, da se niste uplašili jednog čoveka?

Ninda oprezno izviri iza stene.

Pit je odabrao savršeno mesto kao zaklon, u procepu između dva velika kamena, odakle je mogao kontrolisati čitav

okolni prostor. Oko jedinog neoštećenog »mercedesa« skrivali su se gangsteri, povremeno pucajući naviše i uzbuđeno se dogovarajući tihim glasovima.

Nikome od njih nije se išlo na juriš preko brisanog prostora, a to je bio jedini način da se Tabasko Pit istera iz svog zaklona.

Osmehnuvši se, ninda nastavi da im se približava.

— Šta je bilo, govna? — urlao je Tabasko u nameri da će nervi nekog od gangstera pustiti. — Imate nameru da tu letujete?

— Zaveži! — zaurla jedan, mudro skrivajući glavu i dalje u zaklonu. — Samo čekaj, dolazimo po tebe, a onda...

Kao da šeta, ninda pređe ne koliko poslednjih stopa i zastađe iza njih, sasvim vidljiv za Tabasko Pita.

— A šta onda? — upita tiho.

Čovek iza kojeg je stao obrte se kao da ga je zmija ujela. Njegove razrogačene oči imale su vremena samo da vide ble-sak mača pre nego što mu se vrh oružja kroz usta zario u mali mozak.

Dvojica desno od ninde skočiše na noge, potpuno zaboravljajući gde se nalaze. Rafal Tabasko Pita poseče ih i oni se otkotrljaše niz strminu sve dok

ih ne zaustavi bodljikavo žbunje.

Sasvim levo, jedan od preostale dvojice se obrte na bok, okrećući cev puške prema ninda. Drugi je kao u transu buljio u maskiranu priliku iz ružnog sna koja se na volšeban način našla iza njih.

Ninda izbací šuriken levom rukom i čelična zvezda se zari u izloženi deo grla strelca sa puškom. Ovaj se refleksno trže, zabacujući glavu unazad.

Ninda odskoči u stranu, ali za tim nije bilo potrebe. Kočeći se, prst umirućeg čoveka pritisku obarač i sručí gotovo čitav okvir pravo u leđa onoga koji još uvek nije uspevao da se povрати od iznenađenja.

Tabasko Pit oprezno se pomoli iz zaklona. Pošto je obrišao krv sa mača i šurikena izvađenog iz krvave rane, ninda lagano pođe naviše.

— Sve u redu, ortak? — upita Tabasko, zadovoljno se cereći.

— Uglavnom. Kaži mi, da nisi onaj »mercedes« slučajno ostavio za sebe?

— Do đavola s njim! — Tabasko postidićeno obori glavu. — Kučkin sin nije povukao ručnu kočnicu pre nego što je stao i kola su sama pošla nizbrdo baš kad sam nišanio... Kako je bilo dole?

Ninda zaobiđe crna kola isprečena na stazi. Bliska eksplozija ih je okrenula tako da je prednji deo sada gledao nizbrdo, ali ta kola više nikome nisu bila potrebna.

— Sreo sam jednog starog poznanika. Nikad ne bi pogodio koga?

— Poznanika? Iz San Franciska?

— Aha. Odavno je na našem spisku, ali nikako nismo imali vremena da se pozabavimo njim...

— Onda znam — isceri se Tabasko. — Mur Majning, a?

— Baš on. Radio je sa Berkom, zamisli.

— Ne čudi me — sleže Tabasko moćnim ramenima. — Lova i moć uvek idu ruku pod ruku, a kada se sretnu dva tako beskrupulozna tipa, onda od njih treba sve očekivati.

Ninda baci pogled prema kolibi.

— Sumiko i profesor su u pećini, nadam se?

— Da, otrčali su kao jeleni čim sam ih upozorio...

Tabasko primese dva prsta ustima i prodorno zviznu. Njih dvojica bez žurbe produžiše na više, ali ninda nekoliko koraka zastade.

— Zašto još ne izlaze? — promrmlja.

Pit ga pogleda, a onda odbaci teški ručni bacač iz ruku i potrča naviše.

Imao je korak ili dva prednosti, ali ga ninda prestiže već posle nekoliko jardi.

Pećina se nalazila stotinak jardi bočno od kolibe, a njen ulaz skrivao je gusto bodljikavo žbunje meskala, tako da ga je bilo vecma teško otkriti.

Ne mareći za bodlje, ninda prolete kroz prepreku i pade na kolena pored sitne, krhke prilike ispružene na kamenitom podu pećine.

— Sumiko? — prošaputa. — Sumiko?

Njegovi prsti nežno dotakose čvorugu na čelu devojke i ona zastade i otvori oči.

— Les! — reče jedva čujno, šireći usne u osmeh. — Dobro si...

— Gde je Litldžon?

Oči devojke potamneše.

— Udario me je po glavi i... Les, on će pobeći!

Tabasko Pit u tom trenutku ulete u pećinu, gotovo zaklanjajući ulaz svojim moćnim plećima.

— Pite, spreči ga da dođe do kola! — zapovedi ninda dižući devojku na ruke. — Minirao sam put da nam neko od njih ne bi umakao. Ako Litldžon...

Eksplוזija prodrma tle pod njihovim nogama. Sa svoda pe

ćine otpade nekoliko sitnijih kamenčića, a oblak sitne, fine, prašine ispuni njenu unutrašnjost.

— Boga mu! — prostenja Tabasko. — Ta prokleta profesorska budala!

— Idemo napolje! — reče mirno ninda. — Šteta je samo što niko neće doznati kakav je bio izum profesora Litldžona... bar ne dok neko slučajno ne otkrije skrovište sa njegovih hartija...

— Nema nikakvih hartija, Les — tiho reče devojka. — Profesor mi je sve ispričao. Uništio ih je pre nego što je krenuo na put, kako niko ne bi mogao iskoristiti taj izum protiv njegove volje.

— Ispravljam se — sleže Pit ramenima. — Ovaj profesor nije bio tolika budala kao neki drugi koje znam...

— Rekao ti je i šta je otkrio, Sumiko?

Telo devojke strese se u njegovim rukama od same pomisli na ono što je doznala od Litldžona.

— Užasan izum — prošapta. — Došao je do njega ispitujući zemljište u okolini Alamogorda, tamo gde je eksplodirala prva atomska bomba. Ukratko, otkrio je smesu koja je u normalnom stanju potpuno bezopasna, ali jednostavnom hemij

skom reakcijom prelazi u izotop veoma snažnog zračenja.

— Pa? — Tabasko Pitu to očevidno nije ništa govorilo.

— Veoma opasno oružje — klimnu ninda glavom. — Ta bezopasna smesa može se sasvim prirodnim putem odneti bilo gde, u bilo koji grad na planeti i tamo stajati godinama ako treba. U nekom zapuštenom podrumu, na primer...

— Da, upravo tim rečima se profesor poslužio — klimnu devojka glavom. — A onda, dovoljan je signal određenog oblika, upućen radijem iz bilo koje da

ljine, pa da se aktivira hemijski proces koji će izazvati eksploziju ogromnih razmera...

Tabasko Pit se strese.

— Do đavola, sad znam zašto nikada nisam voleo zapuštene podrumne — promrmlja. — Pa... glavno je da je ta priča sada gotova...

— Nadajmo se — reče ninda. Pogled mu je bio uprt u planinski horizont.

— Ti... misliš da ovo nije kraj?

— Ne, nije, na žalost. Pre ili kasnije neko će doći na sličnu ideju, a onda...

— KRAJ —

U februaru Ninda 93

PRAVO U SRCE DEMONA

Iza tih očiju kao da nije bilo duše. Hladne, bezbojne, ledene oči. Kao stakleni zid.

— Ne odustaješ? — upitao je.

Odmahnuo je glavom i samo malo iskosio telo.

U potiljku kao da je kucalo milion žila kucavica. I sve se to splelo u klupko. U grč za napad...

CENOVNIK:

NINJA I KUNG FU ODELA

140—155	550,00 din.
160—175	590,00 din.
180—200	635,00 din.

KUNG FU PANTALONE

140—155	180,00 din.
160—175	190,00 din.
180—195	238,00 din.

ZNOJNICA ZA GLAVU SA PRESLIKAČEM

(bela ili crna) 50,00 d

AMBLEM po komadu 42,00 d

MAJICA SA PRESLIKAČEM

112,00 d

NINJA REKVIZITI:

MAC 98,00 d

NUNCAKE 119,00 d

TONFA 84,00 d

KAMA 63,00 d

SURIKEN 70,00 d

META 14,00 d

POSTOLJE

(sa metom i uloškom). 154,00 d

SPORT MONTEX kao specijalni proizvođač sportske opreme za sve borilačke veštine nudi svojim kupcima karate opremu i opremu za TKD.

SPORT MONTEX

international

Gornji Milanovac Poštanski fah 63

Ovim neopozivo naručujem sledeće artikle:

NARUDŽBENICA - NINJA

Količina	Broj artikla	Naziv artikla	Visina vežbača	Cena

Ime i prezime _____

Datum _____

Datum rođenja _____

Ulica i broj (sprat, stan) _____

_____ tel. _____

Svojeručni potpis _____

Broj pošte i mesto _____

Narudžbenicu poslati na adresu Sport Montex, poštanski fah 63, 32300 Gornji Milanovac

SPORT

international

MONTEX

Telefoni: 032/714-163

711-170

Telefax: 710846

Gornji Milanovac

Narudžbenica na 96. strani

